

Giới thiệu Cỗ Gàn Hang Của Đại Ca

Truyện Cỗ Gàn Hang Của Đại Ca kể về người đàn ông luôn luôn bị cô gái kia thu hút, mặc dù lý trí luôn kìm nén cảm xúc nhưng thật ra anh hùng khó qua ải mỹ nhân là luôn luôn đứng. Mặc dù Thẩm Yên Phi nhìn ngọt ngào động lòng người, nhưng Tề Hạo coi trọng khẩu vị, nhìn cơ thể xinh đẹp của cô lớn vồn ngay trước mắt. Anh mắt có tính xâm lược kia tới lại, dục vọng ở trong cơ thể là hết đời giải phóng. Dưới đôi mắt đẹp ngây thơ của cô Tề Hạo leo lên giường của cô, đè lên thân mềm mại nhỏ xinh, hôn lên môi đỏ mọng. Cơ thể mềm mại trắng như tuyết rơi vào đáy mắt, cuối cùng cũng không chế không được khát vọng. Rồi mọi chuyện bắt đầu... Cỗ Gàn Hang Của Đại Ca sớm muộn cũng vậy thôi! Cùng theo dõi tiếp truyện ngắn tình để khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Cỗ Gàn Hang Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Một bóng người nhỏ nhắn vội vàng đi trên đường phố đông nghẹt, bởi vì nơi này không phải khu náo nhiệt và bởi vì bây giờ đã là hơn một giờ sáng, cho nên có vẻ cực kỳ an tĩnh.

Vang vọng trong bóng tối chỉ có tiếng bước chân của Thẩm Yên Phi, trên mặt cô lộ vẻ mệt mỏi chỉ muốn nhanh về nhà nghỉ ngơi, nắm chặt túi trên vai, cô thúc giục bản thân gấp rút gia tăng bước chân hơn nữa.

Vừa đến ba rưỡi sáng, cô phải rời giường để đến tòa soạn báo, nếu không sẽ không kịp phân loại xong tờ báo và đơn quảng cáo, không thể sớm sửa sang báo xong thì không thể sớm đi đưa báo, nếu kéo dài đến lúc in báo xong, bị ông chủ tòa soạn mắng là chuyện nhỏ, tiếp theo kéo dài đến thời gian làm việc kế tiếp thì nguy rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Yên Phi tăng nhanh những bước nhỏ, nhưng chạy được vài bước thì người cô có chút lảo đảo nên phải ngừng lại, có thể là bởi vì cả ngày chưa ăn gì. Hết cách rồi, hôm nay công việc thật quá bận rộn, mỗi công việc đều không thể hoàn thành đúng thời hạn, ngựa không ngừng vó chạy (liên tục không ngừng nghỉ) tới địa điểm làm việc tiếp theo.

Chìa khoá ở trong ba lô, cô rất hi vọng bây giờ bản thân có thể nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ, mà không phải đứng ở cửa nhà mình có cảm giác không thoải mái đến muốn té xỉu.

Thẩm Yên Phi mở khoá cửa gỗ cũ kỹ. Khi cô vừa bước vào cửa nhà, hai bóng đen chợt đánh úp cô, dùng sức giữ lại cánh tay của cô, đụng chạm xa lạ khiến Thẩm Yên Phi trong nháy mắt hoảng sợ không dứt, "Thả, buông tôi ra." Một tên đàn ông không chút nào thương hương tiếc ngọc nhét khăn vải trong tay vào cái miệng nhỏ nhắn sắp kêu to của cô.

Lúc này, cơ thể vốn đã mệt mỏi vô lực của Thẩm Yên Phi bỗng trở nên đề phòng, sử dụng đôi mắt bồ câu chứa đựng sợ hãi nhìn bọn họ.

Bàn tay của người đàn ông giữ thật chặt đôi tay của Thẩm Yên Phi, "Àm ỉ nữa cô sẽ đẹp mặt." Hần hung ác nói.

"Mẹ kiếp, hợp tác chút cho tao!" Lúc bàn tay kia vung lên Thẩm Yên Phi gần như ngất đi, làm cho cô đôi tay không ngừng giãy giụa không ngừng đôi tay trong khoảng thời gian ngắn tê liệt lại, hôm nay hoàn toàn không phải ngày giao tiền, bọn họ tới làm cái gì?

Người đàn ông thô lỗ nhắc cầm của cô lên, nhìn thấy cô gái nhỏ trước mắt lại không biết sống chết dám trừng mắt nhìn hắn? Hắn lại hung hăng tát một cái thật mạnh.

Cái tát này khiến Thẩm Yên Phi rũ đầu xuống không tiếp tục nâng lên nữa.

"Anh Bảo, đừng đánh, nếu đánh chết thì nguy rồi." Người đàn ông trắng kiện thô bạo bắt lấy cánh tay của Thẩm Yên Phi nói.

"Hừ, nó sẽ chết dễ dàng như vậy?" Người đàn ông được gọi là anh Bảo hậm hực nói, nhưng kỳ thật cũng không dám động thủ lần nữa, ai biết cô gái này có chịu nổi đánh như vậy không?

Nhìn cô gái không nhúc nhích, ở trong lòng hai người đàn ông suy đoán khác nhau, cô là hôn mê? Hay là làm sao vậy?

"Hôm nay không phải ngày giao tiền." Thẩm Yên Phi giống như phun ra hơi thở cuối cùng khó khăn nói.

"Tao đương nhiên biết hôm nay không phải ngày giao tiền." Người đàn ông thấy may mắn cô gái chưa tắt thở, "Coi như cô may mắn, lão đại của chúng ta muốn gặp cô."

"Tôi đều giao tiền đúng hạn, gặp lão đại của các anh làm cái gì?" Cô cũng sẽ không ngây thơ cho là lão đại của bọn họ sẽ chủ động giảm bớt món nợ của ba cô, bọn họ đều là ác ma ăn tươi nuốt sống.

Thẩm Yên Phi nỗ lực mở mắt, cô tuyệt đối không thể té xỉu vào lúc này.

"Phi, lão đại của chúng ta muốn gặp cô là vinh hạnh của cô, cô cho là lão đại của chúng ta có rất nhiều thời gian rảnh rỗi sao? Cũng không phải là ai nợ tiền ngài ấy cũng gặp." Người đàn ông hiển nhiên rất sùng bái lão đại của hắn.

Hắn trung thành đi theo bên cạnh lão đại như vậy, còn không phải là vì một ngày kia có thể ăn thơm uống say như lão đại sao, cả ngày đều có phụ nữ vòng quanh ở bên mình, ha ha.

"Tôi không muốn, tôi sẽ giao tiền đúng hạn." Thân thể cô đứng không vững khẽ nghiêng về phía trước.

"Cái này cũng không phải cô có thể quyết định." Người đàn ông ra hiệu bằng mắt cho người đàn ông tráng kiện bắt Thẩm Yên Phi lại, người thứ hai kéo cô đi ra khỏi cửa gỗ trong tình trạng không phải rất tốt, đi về hướng chiếc xe bọn họ lái tới.

Cô muốn lớn tiếng cầu cứu, nhưng đến khi lực phun chiếc khăn lông trong miệng ra cũng không có, đêm khuya yên tĩnh, hoàn toàn sẽ không có người chú ý cái hèm nhỏ trong bóng tối này.

Thẩm Yên Phi tuyệt vọng ngồi phịch ở chỗ ngồi phía sau xe, người đàn ông thấy cô ngay cả đứng cũng không vững, lại một bộ dạng yếu đuối, liền bảo người đàn ông lái xe đi, chính hắn ngược lại thả lỏng ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

"Chờ đến lúc gặp lão đại miệng ngọt một chút, bảo đảm sẽ không hại cô." Người đàn ông bị sắc dục làm cho mê muội nhìn Thẩm Yên phi, hắn đã sớm biết cô gái này không tệ, nhưng không ngờ vừa nhìn gần như vậy, thật đúng là đẹp vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hắn còn chưa từng gặp tiểu thư nào trong quán rượu mà có thể so sánh được với vẻ đẹp của cô gái trước mặt này, đừng nói gương mặt, chỉ là da thịt của cô lộ ra ngoài một chút xù cũng đủ làm cho đàn ông mơ màng.

Hắn vội vàng lắc đầu một cái xua đi dục niệm trong đầu, đây phải cho lão đại ném trước, cũng đừng phá hỏng đại sự.

Thẩm Yên Phi đã dùng hết khả năng rút lại về phía cửa xe, nhưng vẫn không ngăn được ánh mắt dâm dăng của người đàn ông, cô tự nói với mình ngàn vạn đừng lộ ra dáng vẻ sợ sệt, điều đó sẽ càng thêm đúng ý của bọn họ.

Thấy cô gái lộ vẻ mặt kinh hoàng, gần như càng khiến ánh mắt của người đàn ông không rời nổi, tính dục càng thêm dâng cao, hắn kiểm thật chặt đôi tay đang muốn vờn ma trảo của mình ra, nhẩn nại lần này, còn sợ không có đàn bà sao?

Chỉ cần có thể khiến lão đại hài lòng, còn sợ không chiếm được sự coi trọng của lão đại sao? Người đàn ông ngăn trở bản thân lần nữa.

Người đàn ông tráng kiện ở phía trước cũng không nhìn được mà len lén dòm ngó cô gái bị mình túm lên xe qua gương trên xe, hai tay đang nắm chặt bánh lái dường như vẫn còn lưu lại cảm xúc mềm nhũn trên hai tay cô.

Chỉ tiếc thế nào cũng không tới phiên hắn, đến anh Bảo cũng phải nhịn, loại mặt hàng khó có được này nếu đến trên tay lão đại, anh Bảo không muốn bò lên trên cũng rất khó.

☆☆☆

Xe từ ngõ nhỏ an tĩnh lái đến đường lớn, người trong xe theo đuổi tâm tư của bản thân, dọc đường càng đi càng náo nhiệt, cuối cùng bọn họ dừng ở trước cửa một quán rượu.

Thẩm Yên Phi biết những thứ bại hoại này đều không phải là đồ tốt, chỗ này tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, nhưng khi cô chân chính thấy các tiểu thư áo rách quần manh đứng ở cửa quán rượu, lại vẫn có thể trêu chọc khách, làm sợ hãi trong lòng cô đã cổ đề xuống lại dâng lên.

"Không, không, tôi muốn về nhà, tôi."

Người đàn ông vừa dùng sức tát cô hô lên, "An phận một chút cho tao!" Hắn phân phó người đàn ông tráng kiện áp giải cô, "Đừng để cho cô ta kêu loạn, tránh ảnh hưởng đến việc buôn bán của quán."

Các tiểu thư của quán rượu đã sớm quen với những cảnh này người phụ nữ nào cam tâm tình nguyện đi vào? Chỉ là cũng không còn mấy người phụ nhân lại cam tâm tình nguyện đi ra. Dù sao chỉ là một buổi tối lại sẽ có ít nhất vài chục vạn trong tay, đi đâu tìm kiếm công việc dễ như vậy? Uống chút rượu, cười với khách, mở hai chân ra có cái gì khó khăn?

Nghe tiếng động, từ khách rói rít nhìn về phía Thẩm Yên Phi, không có ai kinh ngạc trước mắt đang trình diễn tiết mục gì? Cũng không có ai muốn nhảy

ra làm anh hùng cứu mỹ nhân. Bọn họ chỉ muốn nhìn một chút tiểu thư mới này có xinh đẹp hay không? Cay hay không cay? Tốt hay không? Lần sau có lẽ có thể ném thức ăn tươi cũng không nhất định.

Âm nhạc đình tại như óc từ quán rượu vọng lại làm tâm tình người ta phấn khởi, đèn nhảy vây quanh bốn phía mặt tường của Nghệ Hồng không ngừng chuyển, chuyển, làm vũ công trong sàn nhảy chẳng những phải chuyển động thân thể theo tiết tấu của âm nhạc, nếu có thể càng phải bắt kịp tốc độ biến hóa của ánh đèn.

Khách đang uống rượu ở quầy rượu cũng chỉ lác đác vài người, bởi vì tất cả đều ở trên sàn nhảy, bao vây bên trong đến nước chảy không lọt, vóc dáng vũ công chuyên nghiệp chuyển hơn một người, một người càng thêm bạo dạn hơn một người!

Khi mỗi vũ công mới đi lên sàn nhảy thì trên người nhiều nhất chỉ có một bộ bikini mỏng che kín bộ vị quan trọng của phụ nữ. Vậy mà theo tiết tấu âm nhạc càng lúc càng nhanh, ánh đèn lóe lên càng lúc càng dồn dập thì dây vải mỏng trên người các cô cũng càng lúc càng lỏng, lúc chủ nhân tận tình vận vẹo thân thể, cuồng dã rơi xuống bốn phía.

Chẳng những mặt công chuyên nghiệp không đỏ sặc, không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài một chút nào, cũng rất hiểu được cách nắm giữ không khí, nhân cơ hội làm không khí trở nên nóng nhất!

Phía trước các vị khách mới đến tìm vui cũng theo điệu nhảy múa thoát ý càng lúc càng nhiệt tình mà rục rịch ngóc đầu dậy, chỉ cần có thể nhận được vài mỏng trên người vũ công bay xuống, là có thể nhảy lên vũ đài múa cùng một đám ma nữ câu người.

Các tân khách nhảy lên vũ đài giờ trò với các vũ công xinh đẹp là không thể tránh khỏi, bởi vì thế nào vũ? Thế nào an ủi? Khách thoải mái là tốt rồi.

Tề Hạo xuyên thấu qua vách tường bằng kính lạnh nhạt nhìn tầng dưới rầm rộ, anh giống như là người qua đường không quan tâm, bình thường thời gian này anh phải đến các quán rượu lớn, kiểm tra vũ trường.

Cánh cửa ở sau lưng anh bị người bên ngoài đẩy ra, "Đại ca."

"Có tra được gì không?" Tề Hạo nhìn như lơ đãng, kì thực đã quan sát mấy vị khách không tầm thường trong sàn nhảy từ lâu rồi.

Anh đặc biệt liên tục quan sát mấy người khách này vài tối, mặc dù khách rất nhanh dung nhập vào DJ và vũ công cố ý tạo ra không khí dâm dục, nhưng trong ánh mắt rã rời kia vẫn mang theo chút điên cuồng, đầu óc khi thì điên cuồng khi ý thức lại không rõ ràng chỉ huy thân hình không ổn định của bọn họ nhảy theo âm nhạc, mà tuy bọn họ hút tuyệt đối không phải là loại bình thường được lưu thông trên thị trường.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hang Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Xác định là Đại Hùng cung cấp." Vũ lâm tất cung tất kính báo cáo. Anh nghĩ đại ca đã sớm biết người cung ứng phía sau là ai, chỉ là muốn nắm chứng cứ để chặn miệng gấu buu.

Tề Hạo uống cạn ly Whisky lâu năm trong tay, anh ghét nhất là có người buôn bán ma túy trên địa bàn của anh, chỗ khác anh không xen vào, nhưng địa bàn của Tề Hạo anh thì tuyệt đối không được!

Núp dưới bộ tay trang màu gỉ sắt bó sát người, là vóc người cường tráng lại cao lớn bèn chắc, cho dù bản thân là người tiếp xúc với đại ca thường xuyên nhất, cho tới bây giờ Vũ Lâm vẫn không cách nào không than thở lão đại có bề ngoài rất may mắn, cũng khi trách phụ nữ luôn chạy theo đại ca như vịt, trừ việc trên tay đại ca có tất cả quyền thế, anh vẫn sẽ là mục tiêu của đám phụ nữ trẻ già măng mọc như cũ.

"Đại ca, mẹ Tang vừa mới gọi tới đây nói Lệ Na lại gây rối nữa, Lệ Na nói nếu đại ca không đi gặp cô ấy, cô ấy sẽ không làm." Vũ lâm nhìn đại ca đứng yên trước cửa kính nhìn xuống phía dưới, bà vai rộng rãi mang theo sự lạnh lùng vĩnh viễn làm người ta không thể chạm tới.

Đôi tay Tề Hạo để ở trong túi, ánh mắt lợi hại quan sát sàn nhảy chuẩn bị xảy ra náo động, "Cho người lời người đàn ông mặc áo sơ mi màu đỏ sọc đó ra ngoài."

"Thuận tiện nhìn trên người hán có phần (ma túy dạng bột) hay không?" Anh nói tiếp. Loại ma túy này so với những loại trước đây còn muôn độc hơn, tốc độ ăn mòn thẩm kinh của con người tăng lên rất nhiều.

"Vâng" Vũ Lâm lập tức xoay người xuống lầu xử lý.

Tề Hạo chậm rãi đốt một điếu thuốc, thỉnh thoảng ở trong quán của anh có người cần thuốc giúp vui anh có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu hút nghiện thành tính, anh sẽ rất không vui. Càng không cần nói đến những người kia dám can đảm đụng chạm người trên địa bàn của anh.

Nhân viên bảo vệ dưới tình huống không quá nhiều đến khách hàng, động tác nhanh chóng lưu loát dẫn người đến phía sau quầy rượu, Vũ Lâm nhìn

người đàn ông co giật từng cơn nằm trên mặt đất, có kinh nghiệm anh biết cái này phá hủy ý thức của con người, anh cúi thấp người tìm ra gói thuốc còn lại trên người người đàn ông.

"Chờ chút nữa tôi và anh Hạo sẽ ra ngoài tìm người cung ứng thuốc, mọi người lưu ý khách hàng trong quán." Vũ lâm hướng về phía nhân viên bảo vệ phân phó, đại ca rất không vui việc mấy ngày nay trong quán có nhiều người cần thuốc như vậy.

Vũ Lâm lần nữa cầm gói thuốc đi lên lầu, đại ca đang chờ anh.

"Đây là lấy được từ trên người tên kia." Vũ Lâm đổ một ít bột trắng như tuyết ra trên mặt bàn.

Đầu tiên Tề Hạo dùng con mắt to quan sát một chút, sắc màu còn trắng hơn so với loại bình thường, thậm trí rất không tự nhiên, giống như ánh mặt trời khi chiếu vào trong tuyết trắng sẽ phản xạ lại; sờ vào cảm giác nhẵn nhụi hơn so với trước đây, xem ra người bán tổn không ít công phú với sản phẩm mới này.

Tề Hạo không đưa lỗ mũi đến gần để ngửi, anh nhảy bèn quan sát được thuốc bột màu có tính bốc hơi, không cần hút, cũng có thể tiến vào bên trong cơ thể con người qua việc tiếp cận với lỗ mũi.

Vũ Lâm yên lặng nhìn đại ca, anh biết độc tính của thuốc bột này độc hơn, bởi vì có thể nhìn ra được từ phản ứng của khách, nhưng anh nhìn không ra trong túi bột màu trắng giống nhau này có gì khác thường?

"Hùng buru ở nơi nào?" Tề Hạo hỏi.

"Thời gian này chắc là đang vui đùa trong quán rượu." Hùng buru thích người đẹp điều này ai cũng biết, nếu như hắn không chết vì mã thượng phong, thì cũng sẽ chết bởi vì bệnh lây qua đường tình dục, Vũ Lâm xấu xa nghĩ.

"Đến quán rượu của hắn xem một chút." Tề Hạo dập tắt khói thuốc.

"Hai chúng ta đi?" Không thể nào?

Tề Hạo liếc người đang dài dòng một cái.

"Ha ha, đại ca, dù sao chúng ta có nhiều người như vậy, không cần uống phí á." Vũ Lâm lên tiếng đề nghị. Người ta sợ tên tuổi Tề Hạo nổi tiếng của anh, nhưng không sợ Vũ Lâm anh á.

Tề Hạo thờ ơ bước đi

"Đại, đại ca." Vũ Lâm đuổi theo sát bước chân.

☆☆☆

"A!" Thẩm Yên Phi bị người từ phía sau đẩy mạnh một cái vào bên trong phòng của quán rượu.

"Đàn bà thú đáng chết!" Người đàn ông hướng về phía Thẩm Yên Phi ngã quỵ trên mặt đất nhỏ một ngụm nước bọt, "Ha ha, Hùng ca." Dáng vẻ biến đổi sắc mặt của người đàn ông nhanh chóng giống như xuyên kịch, khom người mặt hướng về phía đại gia khiến phụ nữ vây quanh trong phòng bao.

"Tiểu Bảo." Giọng nói của Hùng Buru trầm thấp rõ ràng là không vui khi bị người khác cắt đứt hăng hái.

"Ha ha, Hùng ca, Tiểu Bảo dẫn theo mặt hàng mà ngài thích." Người đàn ông khẽ mà sát hai tay, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khiến người ta dung động của Thẩm Yên Phi đang nằm úp sấp trên mặt đất, trong đầu ong ong làm cô trong khoảng thời gian ngắn không cách nào đứng dậy.

Người đàn ông nói một câu nói ngắn gọn rất đúng khẩu vị của Hùng Buru, nhưng mới nhìn bóng đen co thành một đồng trên mặt đất, Hùng Buru liền nhú mày.

Khô cần như vậy không khơi dậy nổi thú tính của hắn, một tay của Hùng Buru còn rất tự nhiên nắm nhũ tiêm, cho dù có người đi vào phòng bao này hắn cũng chưa từng buông tay ra, người phụ nữ đầy đặn chuyển qua ngồi trên người hắn dường như một chút dị nghị cũng không có.

Thấy Hùng Buru cau mày, về mặt người đàn ông cung thay đổi, "Nâng đầu cô lên cho tôi!" Một tay của hắn hung hăng lôi tóc của Thẩm Yên Phi lên!

"A!" Thẩm Yên Phi bị đau lập tức hốc mắt ươn ướt, Cô không thể không đứng lên theo tay người đàn ông đang kéo.

Lần này, có thể khiến Hùng Buru mở đôi mắt thật nhỏ ra.

Hắn luôn luôn thích phụ nữ da thịt trắng nõn như tuyết, nhìn cô lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn lại khóc đến nước mắt loang lổ. Mặc dù không phải loại phụ nữ xinh đẹp nóng bỏng, nhưng dáng vẻ điểm đậm đáng yêu có thể khơi lên khoái cảm vô cùng muốn giao dục xéo trong lòng hắn.

"Thấy anh Hùng sao không chào hỏi?" Mặc dù cô đã đứng thẳng đến không thể thẳng hơn được nữa, nhưng người đàn ông vẫn cố ý kéo đau tóc cô.

"A....." Thẩm Yên Phi khua hắt đang nắm chặt tóc cô không thả tay.

"An phạt một chút cho tao!" Người đàn ông dùng sức đập phía sau đầu gối của cô!

"A!" Ngay sau đó Thẩm Yên Phi giống như búp bê vải bị ném về phía trước, cái trán còn "bịch" một tiếng dùng sức đập mạnh vào cái bàn, trong nháy mắt máu tươi dính vào mí mắt của cô.

"Anh Hùng, người phụ nữ này còn không biết rõ tình huống, cần dạy dỗ nhiều, dạy dỗ mấy lần là được." Ánh mắt người đàn ông thỉnh thoảng liếc nhìn đôi tay của Hùng Bưu, hẳn rất muốn cái có thể đưa vào trong váy mỏng kia là tay của mình.

"Mày đánh mặt nó thành như vậy, làm sao tao thấy rõ được?" Mặc dù Hùng Bưu hơi đẩy cô gái trên người mình ra, nhưng hai tay vẫn còn dính vào trên người cô gái.

"Hết cách rồi, anh Hùng, người phụ nữ này thật sự không biết điều."

"Tôi sẽ trả tiền đúng hạn." Thẩm Yên Phi nhin đau mở mắt.

"Thiếu bao nhiêu?" Hùng Bưu hỏi.

"Báo cáo anh Hùng, tính đến hôm nay cộng thêm lãi tổng cộng là ba trăm ngàn." Người đàn ông nói.

"Hừ, nói vậy!" Thẩm Yên Phi căm tức nhìn người đàn ông, "Khoản nợ ba tôi đánh bài là bảy mươi vạn mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gài Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cái tròng mắt này, mắt nhỏ của Hùng Bưu đã có thể thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Yên Phi, mặt đã bị đánh sưng thành như vậy còn có thể làm ánh mắt người ta sáng lên! Hùng Bưu rất hài lòng, cũng không biết khi cởi quần áo ra có như dự đoán hay không?

Người đàn ông lắc đầu một cái, "Không cần lãi sao?"

"Lãi, cho dù cộng thêm lãi cũng làm sao có thể đến ba trăm ngàn?" Thẩm Yên Phi hơi thờ mong manh căm giận nói.

"Bọn ta là ngân hàng tư nhân bí mật không phải ngân hàng nhà nước, đương nhiên lãi sẽ tương đối cao một chút, đây là luật lệ." Người đàn ông tự cho là có lòng tốt nói.

"Các người là đồ bại hoại ăn tươi nuốt sống người!" Cô biết ba vay tiền lãi rất cao, nhưng không nghĩ tới nó sẽ cao đến như vậy!

Thẩm Yên Phi luôn luôn đơn thuần, bị sự thật trước mắt làm cho trán động không biết phải làm thế nào? Không phải ba đã nói mỗi tháng chỉ cần đưa cho bọn họ năm vạn là được rồi sao?

"Người bại hoại này là muốn giúp cô thôi." Người đàn ông nâng cằm của cô lên nói, "Mang cô tới nơi ày chính là muốn cho cô một cơ hội."

"Cầu xin anh Hùng thật tốt, xem anh Hùng tính toán với cô thế nào." Người đàn ông dánh về lưu manh nói.

Lúc này Thẩm Yên Phi nhìn về phía người đàn ông ngồi trên ghế sa lon hai cái chân to mờ lớn, thịt mỡ mọc tràn lan trên mặt làm cô thấy cực kỳ không thoải mái, nhất là một đôi mắt ti hí không nhìn thấy lòng trắng mắt kia.

"Tôi sẽ trả tiền đúng hạn." Cô dững cảm nói.

"Trả? Cô muốn trả đến lúc nào?" Hùng Bưu xuy một tiếng bật cười, người phụ nữ bên cạnh cũng giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười vậy, rồi rít bật cười.

"Tôi sẽ đưa toàn bộ tiền lương mỗi tháng cho các người." Đây là chuyện cô vẫn đang làm, giọng cô nghiêm túc lại đưa tới nhiều tiếng cười mỉa mai hơn.

"Cô gái ngốc, yên tâm đi theo anh Hùng, đừng nói là ba trăm ngàn được xóa bỏ, anh Hùng còn cho cô ăn thom uống say đấy." Rốt cục người đàn ông nói ra kết quả hẳn muốn.

"Không!" Thoáng chốc Thẩm Yên Phi bị hù dọa hé ra khuôn mặt sưng đỏ trắng bệch.

Cô lão đảo đứng lên, khó khăn, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân họ kéo cô tới đây? Cô không muốn! Cô không muốn! Thẩm Yên Phi ra sức lắc đầu.

"Không muốn? Dĩ nhiên có thể." Cô gái cự tuyệt hiển nhiên đã làm Hùng Bưu nổi giận, "Lấy ra ba trăm ngàn!" Cô gái không biết điều!

"Tôi sẽ trả, tôi nhất định sẽ trả." Cơ thể Thẩm Yên Phi lui về phía sau, không biết rằng người đàn ông đã chặn lại đường lui của cô, ngăn ở trước cửa.

"A!" Thẩm Yên Phi thét chói tai. Người đàn ông đưa tay đây, Thẩm Yên Phi lại dễ dàng đứng ở trước mặt Hùng Bưu.

"Suy nghĩ thật kĩ, cân nhắc." Khó có được Hùng Bưu dùng tài hùng biện của mình khuyên nhủ, có thể thấy được hấn thật sự rất hài lòng.

"Không, tôi sẽ trả tiền!" Cô tình nguyện chết cũng không nguyện ý bán thân mình!

"Cô rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt?" Người đàn ông tiến lên sau đó rất hung tợn giáo huấn cô một phen, dám ngăn cản con đường của lão tử? Không muốn sống!

"Dừng tay." Hùng Bưu mở miệng, "Tao thích phụ nữ sau khi còi hết quần áo phải trắng mịn."

"Dạ, anh Hùng." Người đàn ông kịp thời thu quả đấm đang nắm chặt, hung hăng nhìn chằm chằm cô!

Cả người Thẩm Yên Phi căng thẳng, trước có hổ, sau có sói, cô, cô chạy thoát được sao?

"Tất cả đều ra ngoài." Hùng Bưu khê quát.

Một câu này của hấn làm Thẩm Yên Phi sợ đến nhảy dựng lên, cô gần như muốn thét lên!

Tất cả mọi người đều biết khẳng định lão đại lại muốn ép lương vì xướng (ép buộc người tốt làm gái điếm), các tiểu thư cũng rất không cam lòng đi ra khỏi cửa, điều này chứng tỏ các cô sắp có một đối thủ tranh giành tình cảm, hơn nữa còn là đối thủ rất mạnh.

Hùng Bưu bước từng bước một đến gần con thỏ đang đợi làm thịt, ngược lại hấn rất thích quá trình đi săn, bởi vì nó sẽ làm quá trình cá nước thân mật càng thêm hứng thú.

"Mở, mở cửa ra!" Thẩm Yên Phi vừa dùng sức vỗ vào cánh cửa đã bị người ta khóa từ bên ngoài, vừa sợ hãi thỉnh thoảng ngoái đầu là liếc về phía người xấu đang càng lúc càng tới gần bản thân.

"Ha ha..." Khóe miệng Hùng Bưu gần như chảy ra nước.

"Mở cửa! Mở cửa ra!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tề Hạo và Vũ Lâm vừa đi vào quán rượu, các tiểu thư xinh đẹp ở hai bên liền dính vào.

"Ai u, trai đẹp, hoan nghênh, hoan nghênh." Tiểu thư xinh đẹp của quán rượu mặt trang điểm đậm nói.

"Đến đây, để Thúy Nhi phục vụ người nhé." Một đôi tay rất thuần thục thuận thế leo lên người khách.

"Tuyệt Nhi không tồi a." Một đôi nữ thịt cao ngất như muốn lộ ra ngoài quần áo.

"Ai a, thật ra em giỏi nhất là hát, để em đến phòng hát hát cho hai vị nghe một khúc có được không?" Nói xong, đôi môi bôi son đỏ chót càng ngày càng tiến gần lại mặt khách.

"Tiền Đế cũng rất biết ca hát đấy." Một cái tay nhỏ chà xát ở trên người khách.

Khách sạn có không ít khách, ông chủ lớn có tiền cũng không ít, chỉ là hai vị khách anh tuấn tiêu sái trước mắt này đã không còn mấy người, nhìn vóc người cao gầy này một chút, bà vai rộng rãi, mô đen cùng lấm cũng chỉ được như thế.

Các tiểu thư của quán rượu vừa nhìn thấy bọn họ đi tới toàn bộ liền ủa lên, khó thấy được mấy vị khách có diện mạo như vậy, cho dù là ngư lang trong điểm cũng không có sức quyến rũ so với hai vị khách này. Bình thường chỉ cần khách mọc nhiều hơn mấy cọng tóc, bụng bia nhỏ đi một chút thì họ nên cười trộm rồi.

Lông mày Tề Hạo nhíu lại, trước khi bọn họ còn chưa kịp chạm đến cơ thể của anh, anh đã ngăn lại tất cả bàn tay có ý đồ tác quái.

Vũ Lâm cũng không bình tĩnh kéo mấy cánh tay ngọc đang quấn ở trên người mình xuống, "Tránh ra, tránh ra."

"Mấy cô nhóc xấu xa này, quý chết đói à? Chưa chưa từng nhìn thấy đàn ông sao?" Mẹ Tang lăn lộn nhiều năm, nhìn một cái có thể thấy khí thế của hai người đàn ông này không giống nhân vật bình thường.

"Yếu điểm của tôi đó, tôi tên là Thủy Nhi." Mặc dù phía sau có mẹ Tang đẩy, cô còn chưa hết hy vọng quay đầu lại nói.

"Người ta gọi là Tiên Đế." Tặng một nụ hôn gió liền đi ra ngoài.

"Mật Kỳ, em là Mật Kỳ." Lời nói nhỏ nhẹ nhảy mắt quyến rũ.

"Đừng quên còn có Tuyết Nhi." Tay nhỏ bé treu ghẹo bên kia.

"Đi, đi, đi, một chút chùng mực cũng không có." Không nhìn thấy trên mặt người ta viết chữ không nhận được thật to sao? Thật là một đám con gái không biết nhìn sắc mặt.

Mẹ Tang đẩy từng người một đối khắt như sói ra, không phải kinh sợ mà là hai vị đại gia này không có hứng thú, chỉ là món hàng cao cấp nhất quán rượu này thế nhưng ngày ngày đại ca Hùng ở đây hưởng thụ đầy.

"Hùng Bưu có ở đây không?" Môi mỏng của Tề Hạo hơi mở miệng hỏi.

"Mẹ kiếp." Vũ Lâm thấp giọng mắng, một ít nước hoa hạ giá sắc chết hân.

"Anh Hùng?" Tìm không ra người có can đảm gọi hân ta là Hùng Bưu.

"Tôi là Tề Hạo." Gương mặt của Tề Hạo trước sau vẫn lãnh lạnh nhạt đạm, chỉ có mấy cô gái vừa rồi bao vây làm anh không thể không nhíu mày.

"Tề, Tề Hạo." Mẹ Tang lão luyện vừa nghe đến cái danh hiệu này liền lấp bắp hỏi. Bản thân Tề Hạo trong truyền thuyết lại trẻ tuổi như vậy? Làm sao có thể?

Làm sao có thể tin trong vòng một năm ngắn ngủi thế lực có thể sánh ngang với anh Hùng? Không, người hiểu rõ nội tình cũng biết, thế lực của anh Hùng đã không lớn bằng trước, đầu rồng chân chính là Tề Hạo.

"Đại ca, em thấy chúng ta trực tiếp đi vào là được rồi." Xử lý xong sớm một chút thì về sớm một chút, hân chỉ muốn xua đi mùi gay mũi trên người.

Sau khi nhìn các tiểu thư trong quán rượu của Hùng Bưu, hân mới biết tiểu thư của quán rượu mình tư cách không tệ đâu? Chỉ là khí chất còn kém một chút, lại càng không trang điểm đậm giống cái mộng con khi thô tục làm mất sự tươi đẹp.

"Ha ha." Vừa nghe người đàn ông bên cạnh Tề Hạo nói muốn trực tiếp đi vào, mẹ Tang từ kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, "Anh Hùng có chút chuyện còn chưa xử lý xong, trước hết cứ để các vị tiểu thư chiêu đãi hai vị đại gia thật tốt đi."

"Đi gọi Ngải Mị, Lộ Bi ra đây." Mẹ Tang lớn tiếng hét, đây là hai vị tiểu thư bán chạy nhất trong quán.

"Không cần, trực tiếp nói cho chúng tôi biết Hùng Bưu ở gian phòng nào là được." Vũ Lâm cũng biết đại ca không muốn ở chỗ này lâu.

"Ai gia, anh Tề tới một chuyện làm khó quán chúng tôi, kêu không tốt, kêu sao được đây? Ngải nói có đúng không?" Anh Hùng kiêng kị nhất là người ta cắt đứt chuyện tốt của hân, dĩ nhiên cô cũng không muốn.

"Nói." Ánh mắt Tề Hạo chỉ hơi liếc hướng mẹ Tang mà thôi, người sau lại quả quyết áp người làm cho hân dao động không thôi.

"Này, này...." Hai chân mẹ Tang khẽ run, đã không nghe sai bảo tự động đi trước dẫn đường.

☆☆☆

"Đừng đụng vào tôi!" Sau lưng Thẩm Yên Phi dính thật sát vào vách tường, cô đã thối lui đến không cách nào thối lui về phía sau được nữa.

"Ha ha, đừng sợ, anh Hùng đây giỏi nhất là thương hương tiếc ngọc." Nhìn miếng thịt ngon gần ngay trước mắt, thế nào hân cũng phải một hớp nuốt bảo bụng!

"A!" Cô đã sợ đến không biết phải làm sao cho phải? "Đừng!" Cô càng gọi, Hùng Bưu càng cảm thấy hưng phấn khó nhịn, hân không thể chờ đợi muốn một phát nhào tới, lúc bàn tay to của hân đang muốn lao về phía Thẩm Yên Phi, khẩn cấp chui ra từ dưới nách hân.

Cô hốt hoảng đối mặt với hân lui về phía sau, nhưng bốn phía đều là vách tường, lối ra duy nhất chẳng những bị hân chặn lại, còn bị người khoá từ bên ngoài, "Cứu mạng, cứu mạng!"

"Đừng tới đây, đừng tới đây!" Về mặt Thẩm Yên Phi hoảng sợ, một đôi tay bé nhỏ giống như một đũa trẻ, bắt lực khua ở trước ngực.

"Đi, tránh ra, tránh ra, cứu mạng!" Cô vợ vàng đưa tay lau nước mắt làm tầm mắt mờ hồ kia, chỉ sợ người đàn ông trước mắt sẽ thừa dịp cô không để ý mà xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hùng Bưu há miệng rộng cười lớn, "Kê đi, kê nữa đi, hahaha...." Hùng Bưu vừa nói vừa từ từ đến gần, như vậy mới muốn chơi không phải sao?

Phụ nữ bên cạnh hẳn chỉ biết hân thích các cô ở trên giường phóng túng gọi, nhưng không biết hân thích phụ nữ lúc kinh hoàng thét chói tai hơn.

"Gọi lớn tiếng lên, , tốt nhất để cho toàn bộ mọi người biết, ha ha....." Hùng Bưu cười nói.

"Biến, biến thái, cái người biến thái này!" Thẩm Yên Phi đụng phải cái bàn phía sau sợ hết hồn.

"Ha ha, có cô gái nào mà không biết Hùng Bưu tôi lợi hại? Nếu chán chường làm sao chơi vui?" Hùng Bưu sải bước tiến lên phía trước, hẳn đã không muốn kéo dài nữa.

Thẩm Yên Phi túm cái gạt tàn thuốc làm bằng đá ở trên bàn, dùng sức ném về phía đầu hắn!

"Mẹ nó!" Hùng Bưu hét lớn một tiếng, một cái ném này đã chọc giận hắn. Mặc dù không đập trúng đầu của hắn, nhưng lại quét qua mắt của hắn.

"Xem tôi làm sao chơi cô!" Hùng Bưu tức giận khí thế to lớn ôm lấy cô.

"A! Không muốn, không muốn." Thẩm Yên Phi nhảy dựng lên giống như là bị sét đánh tới, bất chấp tất cả, chỉ có thể dùng sức đâm đá lung tung, "Tránh ra, tránh ra!"

"Gái điên thối, không biết điều, a!" Đột nhiên cả người Hùng Bưu khom lại nằm trên mặt đất, hai tay dùng sức che đung quần bị đá trúng, "Mẹ nó....." Ngay cả câu nói thô tục hắn cũng không có khí lực để nói, nhìn là biết một cú đá của Thẩm Yên Phi kia dùng bao nhiêu sức,

"Mở cửa, mở cửa!" Thẩm Yên Phi vội vàng vượt qua cơ thể Hùng Bưu gập trên mặt đất đi tới trước cửa, "Các người nhanh lên, nhanh mở cửa, a!"

Từ lúc cách đó vài bước Tề Hạo và Vũ Lâm tiếng kêu khóc của phụ nữ trong ngừng truyền ra từ trong phòng bao, hiệu quả cách âm ở phòng bao trong quán rượu luôn luôn rất tốt, không lọt ra âm thanh gì, đây căn bản là, có thể thấy được cô gái bên trong khóc có bao nhiêu thâm.

Mẹ Tang đương nhiên biết tiếng thét này là chuyện gì xảy ra, "Tôi nói hai vị đại ca, ả thật anh Hùng còn có chuyện chưa xử lý xong, có muốn ở đây chờ một chút hay không?"

Vũ Lâm không muốn xoắn xuýt với phụ nữ, dứt khoát tiến lên từng bước muốn mở cửa.

Mẹ Tang vội vàng tới lấy lòng nói: "Chuyện như vậy làm sao làm phiền đại ca tự mình động thủ? Tôi tới là tốt rồi, tôi tới là tốt rồi." bà cười đến giống như nhanh khóc lên.

"Mở cửa, van cầu các người nhanh mở cửa." Thịnh thoảng Thẩm Yên Phi quay đầu lại liếc nhìn tình hình của Hùng Bưu, "Mở cửa, tôi muốn ra ngoài, tôi muốn ra ngoài!"

"Cô, cái đồ tiện nhân này." Hùng Bưu đau đến nổi trong vòng nửa giờ không đứng nổi, chỉ có thể quỳ trên mặt đất kêu gào.

"Van cầu các người mở cửa để tôi ra ngoài, tôi không muốn đợi ở chỗ này." Cô không biết hai tay nhỏ bé của mình đã đánh đến xung đột, chỉ mạnh mẽ mà thô bạo đâm, xem có thể đánh cửa đến hư để chạy đi hay không, "Cứu mạng!"

"Mẹ Tang ở bên ngoài gõ cửa, chỉ hy vọng anh Hùng chớ chút giận lên người mình.

"Mở cửa! Nhanh mở cửa! Nhanh mở cửa!" Lúc này tiếng gõ cửa giống như là một tiên đàn cửa mạng Thẩm Yên Phi, "Mở cửa! Nhanh mở cửa!"

Mẹ Tang vạn phần bất đắc dĩ mở cửa, động tác như rùa kia cố ý trì hoãn thời gian, Vũ Lâm thấy thế trong lòng có một ngọn lửa hừng hực cháy lên!

Thẩm Yên Phi thấy khe cửa lộ ra một chút ánh sáng liền xông ra ngoài, Vũ Lâm đang muốn tự động đi lên trước động thủ với cánh cửa, có một vật thể không rõ đột nhiên vọt ra từ bên trong, dùng sức đụng vào Tề Hạo.

"A!" Thẩm Yên Phi cho là bản thân đụng vào vách tường.

Mẹ tang vội vàng tiến lên bắt được cây tiền của mình, từ trước tới giờ chưa từng thấy qua mặt hàng tốt như vậy, nhất định có thể giúp mình kiếm được một xấp tiền mặt lớn.

"A, a!" Thẩm Yên Phi vui đầu vào vách tường cuống loạn kêu, một đôi tay nhỏ bé còn vung loạn ở phía sau, "Tránh ra, tránh ra!"

"Tôi muốn gọi cảnh sát bắt các người, các người là đồ bại hoại." Có lẽ Thẩm Yên Phi sợ đến ngây người, cho nên vọng tưởng có thể vui đầu vào vách tường để đi ra ngoài, cô quá sợ hãi, không muốn nhìn thấy mặt người xấu, "Tránh ra, các người toàn bộ không nên tới đây!"

Đang lúc mẹ Tang còn muốn tiến lên một chút, bắt lấy Thẩm Yên Phi, Tề Hạo ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc mẹ Tang một cái.

Cái nhìn thoáng qua nhàn nhạt này, có thể làm mẹ tang vừa mới giờ chân lên cứ như vậy yên lặng treo ở giữa không trung, hoàn toàn không dám vọng động (hành động bừa bãi), mẹ Tang thật đúng là bị làm khó, tiến lên cũng khoogn được mà lùi cũng không xong.

"Tôi, tôi nói anh tề, cô bé này là người phụ nữ của anh Hùng đấy." Chuyện sớm hay muộn.

"Cô phải không?" Tề Hạo cúi đầu nhìn về phía cái đầu lâu trên người mình hỏi.

"Không phải, không phải!" Đầu lâu nhỏ của thẩm Yên Phi như cái máy khoan điện hoàn toàn không đình chỉ hoạt động, "Ai là người phụ nữ của ai? Tôi muốn tìm cảnh sát, tôi muốn tìm cảnh sát!"

"Này, này...." Đây là lần đầu tiên mẹ Tang gặp chuyện làm cô không cách nào giải quyết, mọi lần không phải chỉ cần mang danh hiệu của anh Hùng ra là dễ dàng xử lý xong sao? Hôm nay hết lần này tới lần khác ngay cả anh Hùng cũng không làm gì nổi.

Sao anh Hùng còn không ra? Cô ta cũng sắp bị tòa băng sơn ngàn năm này làm cho chết rét rồi. Tuổi còn trẻ làm gì mà ánh mắt dọa người như vậy? Coi như anh Hùng nổi giận, cô ta cũng chưa từng cảm thấy sợ như thế.

"Ô ô.... .." Cô, cô còn tưởng bản thân mới vừa rồi liền, sẽ khó giữ được trình tiết, suy nghĩ đến chuyện này, cô càng khóc đến thương tâm.

"Ô.... Ô ô.... .." Ban đầu chỉ có đỉnh đầu của Thẩm Yên Phi dính ở trên vách tường, không biết từ lúc nào, hai tay nhỏ bé cũng theo đó ôm lên vách tường.

Tề Hạo lại vẫn một mực đứng thẳng tắp, hai tay đút trong túi quần tây trang.

Vũ Lâm không biết trước mắt đang trình diễn tiết mục gì? không khí giống như thay đổi từ khi quả cầu lông lao ra từ trong phòng bao, mà giờ phút này quả cầu lông kia đang dính vào trên người đại ca?

Anh tròn trĩnh mắt nhìn ro ràng! Không sai, quả cầu lông kia đang vững vàng dính vào trước ngực đại ca, nữ nhân dính vào đại ca khoogn có gì kỳ lạ, cổ quái là đại ca vẫn không đưa tay đẩy ra.

Ảo giác, nhất định là ảo giác, Vũ Lâm nhắm mắt lại, anh tin tưởng lúc mình mở mắt, tất cả sẽ khôi phục bình thường.

A! Vũ lâm mở một đôi mắt hấp dẫn phụ nữ ra. Không có, không có! Quả cầu lông chưa gặp bao giờ kia còn đang dính trên người đại ca!

"Ô ô.... .."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Ô ô." Từ trên đỉnh đầu truyền tới pháp phòng ổn định, khiến Thẩm Yên Phi từ từ thả lỏng căng thẳng trong lòng, lý trí quay về một chút, một chút nhỏ vào trong đầu vốn trống không của cô, "Ô ô." Cô, cô phải chạy nhanh đi tìm cảnh sát mới được.

Thẩm Yên Phi rất tự nhiên ngo ngậy đầu, chùi hết nước mắt nước mũi lên vách tường.

Ác, Vũ Lâm không tự chủ được nhăn mặt lại nhìn một màn này. Nhưng vách tường cũng không nói chuyện, người bên cạnh không liên quan có thể nói gì?

Không có ai biết Tề Hạo đang suy nghĩ gì? Bởi vì ngay cả anh cũng không biết, nhưng mà anh có thể xác định chính là, trên người mình có nước mũi, nghe âm thanh dường như nước mũi còn không ít.

Một đôi mắt của mẹ Tang thỉnh thoảng liếc nhìn vào trong phòng, rốt cuộc anh Hùng đang làm gì thế? Bà có nên tránh ra đi vào nhìn một chút hay

không? Dù sao hai người kia không biết làm gì đều đứng yên rồi.

"Mẹ kiếp." Hùng Buru cong lưng to xuống dựa vào vách tường từ từ đi tới bên cửa, một cú đá kia thế nhưng lực không nhỏ, còn mạnh mẽ đá vào bảo bối của hắn, cái cô gái chết tiệt đấy, hắn mà tha cho cô mới lạ!

"Ai nha, anh Hùng! Anh sao rồi?" Giọng nói của mẹ Tang cao đến không thể cao hơn được nữa. Cuối cùng cũng có người tới cứu cô ta.

Tiếng hô bén nhọn này của mẹ Tang có thể làm cho một, hai, ba người đang ngây ngốc phục hồi lại tinh thần.

"A!" Thẩm Yên Phi nghe phía sau truyền tới giọng nói kinh khủng, tiếng kinh sợ không khỏi hét lên lần nữa, một đôi tay nhỏ bé nắm chặt vách tường không thả.

Thấy con thỏ nhỏ trước ngực nguyên bản đang lo lắng đột nhiên lại bị kinh sợ, Tề Hạo rút tay đang đặt trong túi quần ra, chậm rãi vuốt ve lưng đang run rẩy của con thỏ nhỏ.

Rốt cuộc Thẩm Yên Phi dần dần yên tĩnh lại, cũng giống như từ từ ý thức được cái gì khác thường, ngẩng đầu lên, không, không phải vách tường!

"Cứu tôi, cứu tôi, đừng để bọn họ bắt tôi, làm ơn." Thẩm Yên Phi giống như người chết chìm leo lên bè gỗ níu lấy Tề Hạo thật chặt không thả.

Tề Hạo không nói gì, chỉ là một tay khác cũng đưa ra ngoài, thuận tiện vuốt lưng con thỏ nhỏ mà thôi.

"Cứu, cứu tôi, ô ô." Đầu lâu nhỏ của cô lại vùi vào trong vách tường quen thuộc.

Coi như là một cái cọc là, một cái cọc lạ.

Hai tay Tề Hạo còn vuốt ve con thỏ nhỏ, một đôi mắt từ từ liếc về phía Hùng Buru.

"Tề, anh Tề!" Con tức giận của Hùng Buru khi thấy bóng dáng cao lớn trước mắt ngẩng đầu lên, thoáng chốc liền biến mất không thấy tăm hơi, ngược lại thay thế bằng thái độ dè dặt.

Tề Hạo tới làm gì? Hắn cũng không nhớ bản thân có đến đến địa bàn của anh.

Mẹ Tang nhìn tình hình trước mắt một chút, xem gia mang hai vị đại gia này vào là đúng, lúc này cô ta mới yên tâm, "Anh Hùng, không bằng tôi kêu một vài em tới tiếp hai vị đại ca, thuận tiện mở chút rượu ngon lâu năm có được không?"

"Ha ha, đúng vậy, anh Tề, khó có dịp đến một chuyến chỉ bằng ngồi xuống tán gẫu một chút." Hùng Buru liếc miếng thịt ngon trong ngực Tề Hạo.

"Không, đừng để bọn họ bắt tôi đi, van cầu anh, van cầu anh." Thẩm Yên Phi vội vàng ngẩng đầu lên nói, cô không cảm thấy người đàn ông trước mắt này cũng bại hoại giống bọn họ.

Lúc này Tề Hạo mới có cơ hội thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn từ đầu đến cuối vẫn vùi vào trước ngực anh, khi ánh mắt cầu xin của Thẩm Yên Phi thẳng tắp chiếu vào con ngươi của anh, ngực của anh không khỏi bị chấn động nhẹ!

Nhưng mà rất nhanh Tề Hạo liền khôi phục như cũ, anh không biết tại sao trong ngực dâng lên một cỗ tức giận không nhỏ, là bởi vì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ không chịu nổi của cô sao?

"Tôi có việc muốn nói với Hùng Buru." Anh hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang thương nói.

Gian phòng bao lớn nhất trong quán rượu đã bị Thẩm Yên Phi làm thay đổi hoàn toàn, cho nên mẹ Tang lập tức chuẩn bị một gian phòng xa hoa khác, chỉ sợ chậm trễ tiếp đón khách quý mà ngay cả anh Hùng cũng phải kính sợ ba phần này.

"Ha ha, anh Tề, không biết sao hôm nay anh lại rảnh rỗi đại giá quang lâm như vậy?" Hùng Buru vội vàng lấy lòng giống như rót rượu, ngay cả Vũ Lâm ở một bên cũng không dám chậm trễ.

Thẩm Yên Phi co rúm ở sau lưng Tề Hạo, trong quán rượu này tất cả đều là người của Hùng Buru, cô thật không biết bản thân có còn mạng để đi ra ngoài báo cảnh sát hay không?

"Anh tề, tôi thấy gọi vài người phụ nữ đi vào tương đối thú vị, cô bé này tôi còn chưa dạy dỗ tốt."

Dậy dỗ? Con ngươi của Tề Hạo nhú lại, anh phát hiện mình rất không thích Hùng Buru khạc ra cái danh từ này.

Thẩm Yên Phi co lại ở phía sau Tề Hạo, đồng thời anh phát hiện lúc Hùng Buru nói lời này, một tay nhỏ bé của cô nắm càng chặt quần áo của anh, run rẩy cũng truyền qua quần áo truyền đến trên người anh.

Cô bé này mới vừa đến còn ngây ngốc chưa có kỹ xảo, chờ hôm nào đó sau khi tôi thuần phục cô ta, lại mời anh Tề tới đây nếm thử một chút." Xem ra Hùng Buru còn chưa chết tâm với Thẩm Yên Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Lời của hắn còn chưa nói hết, sắc mặt Tề Hạo cũng đã chìm xuống, Hùng Bưu lại vẫn không biết sống chết nói: "Còn không qua đây, cô nhóc thối tha này, xem tôi bảo mẹ Tang dạy dỗ cô thế nào?"

Sắc mặt Hùng Bưu cam đoan, đang muốn tiến lên trước kéo Thẩm Yên Phi qua, ai ngờ Tề Hạo kéo cô gái đang núp ở phía sau mình, lưu loát chặn ngang đặt cô trên bắp đùi mình, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không kịp phát ra tiếng.

Một đôi mắt đỏ của Thẩm Yên Phi giống như con thỏ nhỏ mở thật to, còn bàn tay duỗi thẳng của Hùng Bưu cứng ở giữa không trung, tay của Vũ Lâm đang muốn ném hạt đậu phộng vào trong miệng mình cũng dừng lại.

Chỉ cần đầu lưỡi của Tề Hạo không đưa vào trong miệng nhỏ nhắn của Thẩm Yên Phi khuấy động, tất cả hình ảnh sẽ giống như một cuộn băng ghi hình, đang được dừng lại tạm thời.

"Tôi muốn cô gái này." Tề Hạo áp khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên vào trong ngực của bản thân. Một câu nói của Tề Hạo giống như là giải trừ thuật ngữ nguyên rủa đang phát huy tác dụng, đốt nóng Thẩm Yên Phi căn bản không dám ngẩng đầu lên từ trong ngực anh.

"Tề, anh tề, cô gái này là vừa tới để trả nợ, cũng chưa được một ngày công." Quan trọng hơn là hắn còn chưa đụng chạm.

"Bao nhiêu?" Tề Hạo hỏi.

"Gi?" Nhất thời Hùng Bưu không rõ tình huống.

"Tôi nói cô ấy thiếu anh bao nhiêu tiền?" Tề Hạo kìm nén tính khí hỏi lần nữa.

"Tề, anh Tề." Hùng Bưu đối với miếng thịt ngon này vẫn còn yêu thích không buông tay đấy.

"Bao nhiêu?" Tề Hạo nghiêng đầu liếc hướng Hùng Bưu.

Ánh mắt nghiêm nghị làm Hùng Bưu không dám lẩm lời, "Ba, ba trăm ngàn."

"Mới không phải, ba tôi nói mượn hắn bảy mươi vạn, coi như lãi cao cũng không thể cao thái quá như vậy." Thẩm Yên Phi ngẩng đầu lên, tức giận nói với hắn.

Tề Hạo nở một nụ cười trấn án cô bé đang tức giận, lại áp cô trở về trong ngực bản thân.

"Ừm, ừm!" Bảy mươi vạn, bảy mươi vạn! Thẩm Yên Phi kiên trì ba mươi chín là bảy mươi vạn.

"Vũ Lâm, đưa chi phiếu tới." Tề Hạo nói.

Vũ Lâm ổn định một chút, nhưng mà vẫn theo phân phó của đại ca, lấy chi phiếu ra.

Tề Hạo dứt khoát lưu loát viết xuống mấy chữ to trên chi phiếu, "Cô gái này tề Hạo tôi muốn." Đưa chi phiếu cho Hùng Bưu.

"Sáu, sáu trăm vạn?" Hùng Bưu kinh hô!

Vũ Lâm nghe con số này cũng không suy nghĩ gì, anh biết bản thân đại ca giá trị bạc vạn, cũng biết đại ca luôn khẳng khái không do dự, nhưng đại ca sẽ không vì phụ nữ mà bỏ ra số tiền lớn.

"Ừm, ừm!" Cô bé ở trong ngực Tề Hạo kháng nghị mãnh liệt! Bảy mươi vạn! Là, bảy, mươi, vạn!

Hùng Bưu cầm chi phiếu lật tới lật lui, thấy thế nào đều là tờ phiếu tiền mặt! Hắn vui mừng há to mồm, đối một người đẹp lấy sáu trăm vạn có gì không muốn? Ha ha.

Tề Hạo thành công làm cho Hùng Bưu buông tha mơ ước không dứt với miếng thịt ngon.

Ha ha, cũng chỉ là phụ nữ thôi, tắt đèn đi cũng không khác biệt lắm, cần gì cứ nhất định phải là cô? Cầm trong tay chi phiếu sáu trăm vạn, Hùng Bưu đã sớm quên hết những lời thề nhất định phải làm sao.

"Anh Tề vui về là tốt rồi, vui về là tốt rồi, ha ha." Hùng Bưu mừng rỡ, "Lấy rượu phía sau học tù ra cho tôi!" Hùng Bưu thét với phía ngoài, hẳn thật là vui mừng, ngay cả rượu quý bình thường không nữ uống cũng mang ra ngoài.

Vũ Lâm lắc đầu tiếp tục ăn đậu phộng của anh ta, đại ca sẽ không quên mục đích chính hôm nay tới đây chứ?

"Um, um!" Bảy mươi vạn! Là bảy mươi vạn! Thẩm Yên Phi muốn nói cho Tề Hạo biết.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Từ giây phút đôi tay nhỏ bé của Thẩm Yên Phi đụng vào vách tường kia, thì sẽ không dôi khỏi trên người Tề Hạo, cho dù cô đã xác định bản thân sẽ không bị Hùng Bưu làm nhục, cũng sẽ không bị chộp tới quán rượu làm việc trả nợ, vì chẳng những Tề Hạo giúp cô trả sạch tất cả các khoản nợ, còn thêm vào gấp đôi số tiền, bảo đảm sau này cô sẽ không bị quấy rầy nữa.

Cô nín lấy vạt áo Tề Hạo đi ra khách sạn, cô nhắm mắt theo đuôi cố gắng đi theo sau, một đôi mắt to còn bắt chợt lo lắng quay đầu liếc về phía quán rượu, chỉ sợ Hùng Bưu đột nhiên đổi ý muốn tóm cô trở lại.

Áo sơ mi vốn bỏ trong quần của Tề Hạo không biết tuột ra từ lúc nào, nhưng dọc theo quần áo thấy một đôi tay nhỏ bé, cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Thẩm Yên Phi khiếp sợ nhìn Tề Hạo, cô biết anh đang nhìn mình lòi kéo quần áo anh không thả, nhưng cô thật không dám buông, cô phải chia tay anh ở chỗ này sao?

Cô ngẩng đầu nhìn bốn phía, cô căn bản không biết gì nơi này là nơi nào? Cô không thể đi theo anh trước sao? Cô không dám một mình về nhà. Đầu Thẩm Yên Phi càng lúc càng cúi thấp, một tay nhỏ bé cũng càng lúc càng nắm chặt hơn, nhưng vẫn nắm chặt một phần nhỏ vạt vớ quần áo không buông.

Tề Hạo nhìn quần áo bản thân bây giờ bất giác mỉm cười, chính anh đáng nhẽ áo sơ mi cũng không nhả như vậy, vốn trước vạt áo sơ mi bị cô thấm ướt đã khô, nhưng cũng để lại dấu vết, nước mắt của cô thật là nhiều.

Cho đến bây giờ anh chỉ thấy đỉnh đầu của cô.

"Đại ca." Vũ Lâm đã lái xe đến trước mặt bọn họ.

Cô không rõ bản thân lên xe bằng cách nào? Là bản thân cô ngồi vào? Hay là Tề Hạo đẩy cô vào? Mặc kệ cô vẫn nín lấy quần áo Tề Hạo, ngồi bên cạnh anh nắm thật chặt.

Vũ Lâm vừa lái xe, vừa len lén nheo mắt soi gương nhìn phía sau, hẳn thật không nghĩ tới đại ca thế nhưng lại mặc cho một cô gái tại trên người anh muốn làm gì thì làm. Có phải ngay từ lúc quan sát phản trắng, không một chút chú ý đã hít vào rồi không? Ừ, cũng rất có thể.

Tề Hạo lơ đãng nhìn cô gái bên cạnh, cô rất nhỏ, thần thái không thoải mái lập tức đập vào trong mắt của anh, "Vũ Lâm, chạy chậm một chút."

Chạy chậm một chút? Chuyện này đối với một người được xưng là cao thủ Thần Xe siêu cấp là hần mà nói, thật sự là quá nhục nhã.

"Đại ca, chút nữa anh còn muốn đi nơi nào sao?" Tốc độ xe chạy y hệt như rùa, để cho lời nói của hần cũng chậm lại theo.

"Không có, hôm nay thì đến nơi này." Tối hôm nay chuyện nơi đó cũng đã xử lý xong, trực tiếp trở về chỗ ở đi, ngày mai cậu lái xe đến chỗ của tôi."

Vũ Lâm có chút buồn bực, theo lệ thường, mặc kệ dù nghi ngại muộn thế nào đại ca sẽ luôn đến quán rượu lái xe quay về chỗ ở, "Biết."

"Đúng rồi, đại ca, Lệ Na làm thế nào?" Hiện tại mới nhớ tới, khó trách hần vẫn cảm thấy rất giống bỏ sót thứ gì.

"È hèm." Tề Hạo đáp một tiếng, ánh mắt của anh sao không không chế được muốn nhìn về phía cô? Là bởi vì đến bây giờ vẫn chưa có thời gian nhìn thật kĩ mặt của cô sao?

"È hèm?" È hèm là có ý gì? Vũ Lâm nhìn đại ca qua gương, thấy anh hoàn toàn không có dáng vẻ muốn trả lời hần, ai, nhất định Lệ Na lại sẽ tìm hần khóc lóc kể lể.

Mí mắt của Thẩm Yên Phi càng lúc càng nặng nề, có thể là bởi vì cả đêm căng thẳng, cả người đột nhiên lập tức tỉnh táo lại, một cái đầu lâu nhỏ cũng lắc qua lắc lại theo xe, cuối cùng dừng ở trên cánh tay Tề Hạo. Dĩ nhiên, mặc kệ dù muốn ngủ thế nào, hoặc cho dù đã ngủ rồi, tay của cô vẫn như cũ không buông lỏng vạt áo của anh.

Cô ở trên cánh tay bền chắc của anh vận vẹo uốn éo đầu, cố gắng tìm kiếm một chỗ mềm mại, nhưng mặc kệ cô giãy giụa thế nào, gối đầu vẫn rất cứng.

Nhìn cô ngủ được không thoải mái, Tề Hạo yên lặng hạ người xuống, để cho cô dựa vào trên đầu vai của bản thân ngủ sẽ tương đối thoải mái hơn.

Bắt đầu dĩ chiều cao chênh lệch quá lớn, nếu anh lại hạ thấp xuống nữa, sẽ trượt ra khỏi ghế ngồi, ánh dút khoát thả nhẹ động tác từ từ nâng đầu nhỏ lên, chậm rãi đặt trên chân bản thân.

Khoé miệng Vũ Lâm khẽ co quắp, này, đây thật là đại ca sao? Trước trên người đại ca quần đầy băng cũng không thấy nhẹ tay nhẹ chân như vậy.

Thôi, thôi, tối hôm nay đại ca vốn là lạ, nhất định là bởi vì không cẩn thận đã hít phải phấn, không sai, đại ca là bởi vì hít phải phấn trắng mới quái dị như vậy.

Vũ Lâm không dám nhìn qua gương nữa, hấn sợ đại ca lại lộ ra vẻ mặt không phối hợp, hấn chưa bao giờ nghĩ tới một ngày đường cong kiên cường cũng có thể mềm xuống, như vậy không phải rất kì quái sao? nữa sau soi gương, hấn sợ lại nhìn thấy đại ca lộ

"Đại ca, cô gái này ở đâu?"

"Cậu cảm thấy tôi biết sao?" Tề Hạo từ gương soi nhìn anh em của bản thân một cái.

"Tùy tiện hỏi một chút thôi." Vũ Lâm cũng không có ý định đánh thức cô hỏi rõ ràng, dù sao đưa đến chỗ mẹ Tang là được rồi, hấn cũng không muốn đặc biệt đưa cô về nhà, hấn cũng không phải là tài xế.

Chờ sau khi Vũ Lâm lái xe vào bãi đỗ xe ngầm Tề Hạo ở, lại trôi qua một lúc, Vũ Lâm không nhận được mở miệng, "Đại ca, đến."

"Ừ." Tề Hạo lại tùy tiện đáp một tiếng.

Hả? Vũ lâm cũng nhận không được nữa trọn mắt một cái, vậy lúc nào thì muốn xuống xe? Hấn đã dừng ở bãi đậu xe ngầm chỗ đại ca ở lâu rồi.

Rống! Trời mới biết hấn muốn trở về tẩy rửa mùi nước hoa gay mũi mới vừa dính vào người như thế nào. Hấn không hứng thú ở trong này nhìn dáng vẻ phụ nữ ngủ với đại ca, hướng chỉ gương mặt mặt heo kia có gì tốt mà nhìn? Sưng lên không khác gì đầu Tiểu Trư.

"Đại ca, bộ dáng như vậy tốt lắm, anh lên nghỉ ngơi trước, em đưa cô gái này đến chỗ mẹ Tang, ngày mai anh muốn nhìn bao lâu cũng được." Mau thả hấn đi thôi

Tề Hạo chưa từng nhìn qua vẻ mặt phụ nữ sau khi ngủ, miệng cũng sẽ hơi mở ra giống như cô sao?

"Đại ca, em nói trước tiên để em đưa cô nhóc này tới chỗ mẹ Tang, ngày mai anh lại xem phải xử trí thế nào." Vũ Lâm lặp lại lần nữa, đại ca như vậy giống như không nghe hấn nói chuyện.

"Muốn đưa đến chỗ mẹ Tang?" Tề Hạo nhú mày rậm, cô gái này giống như một đoá hoa trắng nõn, nếu thật đưa đến quán rượu chỉ sợ là thét chói tai không ngừng thôi.

Vũ Lâm từ trong gương soi nhìn thấy nét mặt không hài lòng của đại ca, "Nếu không để cô nhóc này tới chỗ em qua đêm tốt lắm." Chỉ cần có thể để hấn nhanh trở về thì cái gì cũng được, hấn cũng sắp bị mùi thúi trên người bản thân sặc chết.

Chân mày Tề Hạo nhíu chặt hơn, để cho cô đến chỗ Vũ Lâm qua đêm? Một cô gái ở cùng một chỗ với Vũ Lâm trong một gian phòng làm sao có thể không xảy ra chuyện gì?

Vũ Lâm nhìn qua gương soi lắc đầu một cái, hấn không biết có phải đại ca có ý kiến với hấn hay không?

Đang lúc Vũ Lâm cho là tối hôm nay bản thân phải qua đêm ở trên xe, lúc đang chuẩn bị khép mắt, cuối cùng Tề Hạo mở miệng.

"Trước hết tạm thời cô gái này cứ ở nhà tôi đi." Tề Hạo nói.

Tạm, tạm thời vào ở trong nhà này? Coi như Vũ Lâm có chút buồn ngủ cũng bị hù dọa chạy mất

"Đại ca, anh cần gì phải mang cô ta về nhà? Cũng không phải là không có chỗ để an bài cho cô ấy." Giọng nói của Vũ Lâm có chút bén nhọn.

Tồn sáu trăm ngàn mua một người không phải tiêu thư thẻ đỏ coi như xong, không nhanh đưa đến cho mẹ Tang dạy dỗ, còn muốn dẫn về nhà?

"Dù sao som muộn cũng phải đưa đến quán rượu, em thấy hiện tại đưa cho mẹ Tang tốt lắm." Vũ Lâm nói.

"Tôi không tính toán muốn cô ấy trả nợ." Từ cô dựa vào ngực của anh trở đi anh chưa từng có ý định đẩy cô ra, thay cô trả nợ là bởi vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi của cô mà thôi.

Cô thuần khiết giống như một tiểu bạch thỏ, hoàn cảnh quá phức tạp không thích hợp với cô, anh nghĩ cô cũng không thể sinh tồn trong môi trường này đi.

Cô là một cô gái đơn thuần, để cho anh vừa nhìn lại phụ nữ, ở tại bên người anh cũng sẽ không cảm thấy chán ghét.

Anh biết cô đối với anh mà nói rất đặc biệt, đối với cô, anh không sinh ra cảm giác chán ghét giống như những cô gái khác, mà trong mắt cô không tỳ vết càng làm anh cảm thấy không nỡ.

Tề Hạo canh chừng cô ánh mắt có chút phức tạp, cô gọi lên cho anh cảm giác trĩu nặng trước nay chưa từng có, sáu trăm ngàn đối với anh chỉ là con số nhỏ, nhưng anh không phải là người phung phí tiền vào trên người phụ nữ để mua vui.

Không thể phủ nhận, lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã thích cô gái này rồi.

Khi cô đụng vào anh, anh cảm giác cô gipóng như con thỏ nhỏ đi nhào vào cảm địa, khi cô ngẩng đầu lên, ngực của anh càng thêm chấn động, trực giác anh không muốn buông cô ra!

"Đại ca, sáu trăm ngàn đó, không phải sáu mươi vạn." Hân cũng không biết từ lúc nào thì đại ca có lòng bỏ tất rồi.

"Tôi không ghét cô ấy." Trong lời nói của Tề Hạo có rất nhiều ẩn ý.

"Không ghét cô ấy sẽ phải tốn trên sáu trăm ngàn nếu thích cô ấy thì còn thế nào? Vũ Lâm ao ao kêu, đại ca muốn tiêu xài cũng không cần tiêu xài bằng phương pháp này, anh không phải một người tham luyện nữ sắc.

"Tôi nghĩ muốn cô ấy ở lại bên cạnh tôi." Cuối cùng anh cũng nói ra khát vọng sâu trong nội tâm, không sai, khi cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên trong phút chốc kia anh biết anh muốn cô!

"Đại ca, phụ nữ cho anh chọn còn nhiều mà, làm gì chọn một cô nhóc?" Không liên quan tới kinh nghiệm phong phú của hân, chỉ cần là đàn ông đều nhìn ra cô gái này cực kì không có kinh nghiệm, không chừng còn là xử nữ.

"Tôi chính là thích cô ấy."

Vũ Lâm ngăn người một chút, ý tứ của đại ca nói là anh thích phụ nữ?

Trời sắp đổ mưa máu rồi hả ? Miệng của Vũ Lâm há to khó có thể tin, một đồng phụ nữ ôm ấp yêu thương đại ca, đại ca luôn trừ khi trên nhu cầu sinh lý cần nếu không không đụng vào phụ nữ.

"Trời ạ, đại ca anh có làm hay không? Mặt của cô nhóc này xưng giống như đầu heo, nhìn làm sao có phản ứng?" Hiện tại chẳng những đại ca nói thích cô nhóc này, còn thích đến phải mang cô về nhà.

Tề Hạo liếc Vũ Lâm qua gương soi một cái, Vũ lâm vẫn mở to miệng trong kinh ngạc

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Khi cô còn đang trong trạng thái ngủ say Tề Hạo đã ôm cô vào thang máy, nhấn tầng chót của thang máy, áo sơ mi của anh thay đổi hiện ra trạng thái rất không tự nhiên, cho dù đã ngủ cô cũng không nguyện ý bỏ quần áo của anh ra.

"Đại, đại ca?" Người, người siết?

Vũ Lâm nhìn chỗ ngồi phía sau không còn ai.

☆☆☆

Thẩm Yên Phi từ từ mở mắt, ngủ thật là thoải mái, a, cô chợt ngồi bật dậy, sắp trễ giờ đi làm rồi, cô phải nhanh bò dậy mới phải, nhất định sẽ không kịp để đưa báo nữa.

Y? Y? Làm sao lại là không dậy nổi?

Cô kéo chăn bông ra vừa nhìn, thậm chí có cái tay để ngang hông mình, dọc theo cánh tay nhìn lên trên mặt của chủ nhân, lúc này cô mới tỉnh táo lại.

"Hô."

Cô nhẹ nhàng kéo cánh tay đặt ở ngang hông bản thân ra, ừ, quá, quá nặng, một cánh tay tại sao có thể nặng như vậy?

Cô phải dùng hai cái tay mới có biện pháp nâng cánh tay ngang hông mình lên.

Thắm Yên Phi rón rén xuống giường.

"Ừ." Tề Hạo lầu bầu một tiếng, xoay đầu ngủ tiếp.

Thắm Yên Phi vỗ vỗ trái tim đột nhiên gia tăng tốc độ của mình, cũng may, cũng may, cô còn tưởng rằng anh tỉnh lại nhanh như vậy.

Thật ra thì cô cũng không cần đi đưa báo nữa rồi, bởi vì bà chủ tòa soạn báo cả ngày lẫn đêm ghét bỏ mình chẳng những chân tay vụng về, tốc độ lại chậm. Cô biết bà chủ vẫn muốn tìm nam sinh viên làm việc công tối thay thế cô, ngày hôm qua lúc mới hưởng ứng lệnh triệu tập nam sinh và bản thân đi một chuyến đường, cô cũng biết đại khái hôm nay cô cũng sẽ bị cuốn gói.

Hôm nay dứt khoát nghỉ một ngày đi. Thắm Yên Phi nghĩ.

Đi vào phòng tắm rửa mặt thì cô nhìn mình trong gương, phát hiện vốn sung đỏ thắm nhưng đã tiêu sưng, ngoại trừ còn một chút xú hồng, một chút cũng không nhìn ra dấu vết tối hôm qua bị đánh.

Sau khi rửa mặt xong, cô đi ra phòng tắm nhìn chung quanh một chút, nơi này chắc là nhà anh, đồ không phải màu đen chính là màu trắng, có chút lạnh lẽo. Cô sợ lại ồn đến anh, đi nhanh ra bên ngoài cửa phòng.

Thắm Yên Phi nhẹ nhàng khép cửa phòng, cho đến bây giờ cô vẫn không dám tin có người giúp cô trả ba chục triệu, không, không, là sáu trăm triệu, sáu trăm triệu, cả đời này cô không ăn không uống cũng không có biện pháp kiếm nhiều tiền như vậy.

Anh thật là một người tốt, ba so với anh thật là kém cỏi, không, không đúng! Tại sao cô có thể nói ba của mình kém cỏi?

Thật xin lỗi, cô không phải thật nghĩ nói như vậy.

Thắm Yên Phi chân không đi trên sàn nhà lạnh lẽo, cô nhàm chán nhìn chung quanh một chút, sờ sờ cái này, xem chỗ kia một chút, cô chỉ hi vọng chủ nhân của phòng ốc đừng tỉnh nhanh như vậy, cô muốn chờ ở chỗ này thêm một lát, không nghĩ trở về cái nhà kia nhanh như vậy, cái nhà đó cả ngày lẫn đêm có người đến đòi nợ.

Ba không chút nào lo lắng an toàn của cô sao? Khắp nơi thiếu nợ, khắp nơi nói với người ta con gái của ông sẽ thay ông trả tiền.

Nếu như có thể, cô không muốn trở về cái nhà kinh khủng đó nữa.

Đứng, đứng, rồi! Cô có thể giúp anh nấu bữa ăn sáng, như vậy anh vừa tỉnh lại cô cũng không cần lập tức rời đi, bởi vì cô phải đợi anh ăn sáng xong mới có thể giúp anh rửa chén.

Ha ha ha, mới vừa thế nào lại không nghĩ tới chuyện này?

Nhưng mà khi cô vừa mở tủ lạnh ra, cô liền thất vọng, trừ một lon lại một lon bia, thứ gì cũng không có.

Kho tủ lạnh phải có thực phẩm chứ? Vén một cửa tủ lạnh, cô lại thất vọng, trừ một đồng khối băng ti bằng nắm tay, chẳng có cái gì cả.

Anh toàn ăn đào tiên để làm tiên sao? Thứ gì cũng không có. Cô thật là muốn khóc đó, bởi vì cô thật đói bụng, thật đói, cả ngày hôm qua cô cũng không có ăn cái gì.

Một tay Thắm Yên Phi để ở phía trên cửa tủ lạnh, từ từ trượt xuống, cô giống như con cua nằm trên mặt đất. Là ai nói ông trời đóng cửa cô lại một cánh cửa, nhất định sẽ mở một cánh cửa khác cho cô? Cửa tủ lạnh không thể coi là cửa sao?

"Ừng ực ừng ực. . . ." Bụng của cô vào lúc này lại bò đá xuống giếng, cho dù muốn dùng bia xử lý cũng phải có trứng tôm mới được, bia, khối băng, bia, khối băng, khối băng, bia có thể làm được cái gì?

Ai, ai, ai, cô không khỏi cảm thán ba tiếng.

Cô rất muốn rất muốn đi ra ngoài mua thực phẩm trở về xuống bếp, nhưng không có chìa khóa, ngộ nhờ sau khi cô ra ngoài anh nghĩ là chính mình muốn đi vậy làm sao bây giờ? Cô nghĩ muốn da mặt dày một lần cũng không có biện pháp sao?

Mau giúp cô mở một cánh cửa đi, Bò Tát. Cô nằm trên mặt đất van xin.

"Em đang làm gì?" Tề Hạo chỉ mặc bộ một cái quần từ trong phòng đi ra, anh cho là cô đã rời đi, không ngờ là nằm trên mặt đất trước tủ lạnh nhà mình, cô đang suy nghĩ gì?

Thắm Yên Phi nghe được giọng nói vội vàng ngẩng đầu, "Anh...anh tỉnh rồi?" Cô dừng một chút, "Ha ha." Sao anh không ngủ thêm một lát nữa vậy? Cô còn chưa nghĩ ra biện pháp đâu.

"Ha ha ha." Cô không biết nên nói gì, giống như chỉ có thể cười gượng. Cô nghĩ giả bộ không có chuyện gì từ từ đứng lên, chẳng lẽ anh cảm thấy mình nằm trên mặt đất như vậy rất xấu sao?

"Ừng ực ừng ực." Lúc này bụng của cô thay cô giải trừ trầm mặc!

Khuôn mặt Thẩm Yên Phi đỏ lên! "Không, không phải là của tôi phát ra." Cô thật muốn cắn roi đầu lưỡi của mình, nơi này cũng chỉ có anh và bản thân hai người.

Có thể cũng nói lại sao? Tại sao cô vẫn luôn thất bại? Đây không phải là chủ ý của cô.

"Trong ngăn kéo trên bồn rửa mặt có một cái túi." Tề Hạo làm bộ như không nghe thấy tiếng gào thét rất hung mãnh này...ừ.....ừ....., càng không nghe cô nguy biện, đồng thời phát hiện tối hôm qua sau khi bôi thuốc cho cô, gương mặt sưng đỏ đã tiêu sưng.

Ánh mắt Thẩm Yên Phi sáng lên, "Tôi.. Tôi giúp anh làm bữa sáng có được hay không? Tôi nấu đồ ăn rất ngon đó, tôi có làm công trong một quán ăn."

"Phòng bếp ở nơi nào." Tề Hạo héch càm về phía bên trái.

Thẩm Yên Phi như được đại xá xông về phía phòng bếp, Tề Hạo nhìn bóng lưng di chuyển của cô, mới vừa rồi anh gấp cái gì? Anh bới bới tóc.

Cô vui mừng mở hộc tủ trên bồn rửa ra, tay chỉ với được tới tay cầm cửa, lại không với được tới cái túi đặt bên trong, ngón chân của cô đều đã nhón đến cao nhất có thể, đột nhiên, một cơ thể ấm áp dán lên sau lưng cô, Tề Hạo đi tới giúp cô lấy chiếc túi xuống.

"Oanh" một tiếng, một đốm lửa chui lên gương mặt của cô, anh thật là gần, ngay cả hơi thở cũng có thể cảm nhận được.

"Ừ." Tề Hạo giao chiếc túi cho cô.

"A." Thẩm Yên Phi có chút vụng về vội vàng đón lấy chiếc túi trên tay anh.

Tề Hạo không hiểu nổi phản ứng kì quái của cô, không phải cũng bởi vì như vậy anh mới cảm thấy thú vị sao? Đúng, cô là cô nhóc thú vị.

"Tôi đi tắm." Ngày hôm qua cô vẫn nắm y phục của anh làm anh không có biện pháp đi vào phòng tắm tắm.

"Được, được, anh ra ngoài là có thể ăn, em nấu rất nhanh." Một đôi tay nhỏ bé của Thẩm Yên Phi động tác thuần thục nhanh chóng.

Từ nhỏ cô đã thường xuyên đợi một mình ở trong nhà, nấu cơm giặt quần áo những chuyện tạp nham này đối với cô mà nói giống như tắm đánh răng tập.mãi thành quen.

Thẩm Yên Phi giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hít hà trên người bản thân, trời ạ, tại sao cô không thể giống như Hương Phi luôn thơm ngào ngạt hay sao? Mới vừa rồi anh đến gần như vậy, sẽ không cảm thấy trên người mình có mùi gì lạ chứ?

Mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Yên Phi khô sở, nhưng không chút nào ảnh hưởng tới độ linh hoạt của đôi tay đang đun nấu thức ăn của Thẩm Yên Phi.

☆☆☆

Tề Hạo dùng khăn lông lau tóc đi ra phòng tắm, anh ngừng thấy mùi thơm toả ra từ phòng bếp, khi anh đi tới bàn ăn thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn mình cười mị mị, trên bàn còn có hai món đang bốc khói lên là thịt bò và cơm.

"Mau tới ăn a." Hai tay nhỏ bé của Thẩm Yên Phi an phận đặt trên đầu gối, cô chờ không kịp nghĩ muốn vùi đầu ăn ngấu ăn nghiền một phen.

Bạn đang đọc truyện *Cố Gần Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Những lời này thế nào hơi nóng? Làm ngực anh có cảm giác ấm ấm. Ngày hôm qua anh không đánh nhau, hôm nay thế nào lại có cảm giác mỗi lần đánh nhau xong, trên người không tránh được có chỗ hơi sưng đỏ.

Thẩm Yên Phi lặng lẽ rời đi tắm mắt xấu hổ, anh cười trần làm cô nhìn thấy bắp thịt, tim giống như đập gia tốc. Ngày hôm qua chưa nhìn rõ anh, thì ra dáng dấp của anh lại đẹp trai như vậy.

Mặc dù Thẩm Yên Phi đã rời tầm mắt khỏi người anh, nhưng chỉ có trong lòng cô mới biết, bóng dáng anh từ đầu đến chân vẫn dừng ở trong mắt của cô.

Không ngờ nhìn anh đứng lên có chút gầy, nhưng bắp thịt lại nhiều như thế, anh đâu phải huấn luyện viên tập thể dục?

Tề Hạo để khăn lông xuống thành ghế, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, mặc dù bàn ăn bày hai cái ghế, nhưng kì thật chân chính cũng chỉ có một cái ghế được dùng, lần đầu tiên có người dùng com với anh, cảm giác dường như không tồi.

Không chỉ không tồi, cũng không tệ lắm, tốt vô cùng. Anh không phát giác khoe miệng cố định không đổi lại khe gương lên một độ cong.

Đáng tiếc Thẩm Yên Phi vội vàng nháy mắt xua đi hình ảnh trong đầu, không nhìn thấy nụ cười khó có được kia.

"Ăn ngon không?" Nhìn thấy anh ăn vài miếng, Thẩm Yên Phi không nhịn được mong đợi hỏi.

"Không tệ." Rất không giống anh nấu, tư vị đúng túi không phải cố định sao?

"Cũng không tệ lắm thôi à." Thẩm Yên Phi rất là thất vọng.

Cô còn tưởng rằng anh sẽ nói ăn cực ngon.

Sau đó cô sẽ nói tiếp, tài nấu nướng của tôi thật rất tốt đi, đây chỉ là đồ đóng gói mà thôi, nếu có thực phẩm mới, tôi có thể làm ra một bàn mỹ vị xanh xao.

Sau đó anh sẽ rất chờ mong nói tiếp, bữa trưa này làm phiền cô.

Như vậy cô có thể lưu lại nữa rồi.

Thẩm Yên Phi vừa tức lại hoàn toàn tiết lộ ra ngoài, vừa vặn không dễ dàng gì mới nghĩ ra một đoạn tất cả còn chưa có diễn, không phải là anh thường xuyên ăn ở tiệm nên đường nên khẩu vị rồi chứ? Ngon đẹp gì đó cũng chỉ là không tệ mà thôi?

Thẩm Yên Phi kêu vang đói bụng nhưng ăn được một nửa đã no, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể ở lại chỗ này lâu một lát?

Anh giống như rất tốt, không có cơ hội chung đụng với anh lâu một chút sao? Ai bảo anh đẹp trai lại đi ra ngoài, hại cô càng không muốn rời đi.

Tề Hạo thỏa mãn ăn một bàn thức ăn trước mắt, thì ra là có người cùng ăn chung với mình, đồ ăn cũng sẽ trở nên không giống nhau.

"Cô không ăn sao?" Tề Hạo nhìn chằm chằm bát com phía trước còn một nửa của cô.

Thẩm Yên Phi kiễng gót chân đưa cái mâm đến trước mặt anh, "Em ăn no rồi."

Nhìn anh không có hai ba cái xử lý cái mâm sạch sẽ, "Anh..... Anh...."

"Tề Hạo." Tề Hạo ăn một ngụm cuối cùng nói.

"A?" Thẩm Yên Phi không phản ứng kịp.

"Tôi tên là Tề Hạo, nhật thiên hạo." Anh giải thích.

"Đó, đó." Cô gật đầu một cái, "Tề, Tề Hạo,

tủ lạnh nhà anh cũng không có đồ, vẫn luôn ăn thức ăn sẵn gì đó rất không khoẻ mạnh, em đi mua chút gì bỏ vào trong tủ lạnh nhà anh có được không?" Hạo ngẩng đầu lên nhìn đối diện cô.

"Ách, ách, ý của em là bởi vì mới vừa rồi em muốn nấu bữa ăn sáng, nhưng tủ lạnh cũng trống không không có đồ." Cô đang nói cái gì?

"Này, vậy." Mới vừa nói như vậy rất quái lạ, rất chớ chân sao?

"Xe của anh còn để ở trong quán, chờ một lát ngồi xe taxi đến tiệm lái xe đi, rồi đi mua đồ." Tề Hạo nói.

"Được, được!" Thẩm Yên Phi cười nói xong, về sau lại cảm thấy phản ứng của mình giống như hơi quá. U! Cô lại có thể ở lâu thêm một lát rồi.

Thành công, thành công, Đại Thành Công! Cô thật muốn nhảy dựng lên hoan hô.

"Em đi rửa bát." Thẩm Yên Phi giống như một con chim nhỏ vui mừng ngậm lấy cái mâm bay vào phòng bếp.

Cô đang vui mừng sao? Tề Hạo nhìn bóng lưng của cô nghĩ tới. Mặc dù cô không làm trở ngại đến mấy, không tệ, nhưng anh không thể mở miệng muốn cô ở lại, có thể nói cô như vậy là tốt nhất, ít nhất cô sẽ không nhanh rời đi mới đúng.

Thẩm Yên Phi vui vẻ đổ nước rửa chén ra, cô đảo mắt qua, thế nhưng quá hạn? Thật lợi hại đi, nước rửa chén cũng có thể để đến quá hạn? Một chai dầu còn đang đầy, anh thật từng dùng qua phòng bếp sao?

☆☆☆

Bọn họ xuống dưới lầu bắt taxi đến quán rượu lấy xe, vốn Tề Hạo chở cô đến một khách sạn lớn lầu dưới đất là một siêu thị tiện ích Phụ Chúc, anh nói đồ ăn sẵn đều là mua ở chỗ này.

Chỉ là Thẩm Yên Phi nhìn chung quanh, thấy đồ tốt thế nào cũng bá rất đắt, cô trả xe đẩy vô ích về, muốn anh trở cô đến một nơi khác.

"Không có đồ em muốn sao?" Tề Hạo hỏi.

"Cũng không phải, chỉ là một nơi khác tương đối nhiều lựa chọn, em có thói quen mua ở đó." Thẩm Yên Phi biết phải đi đâu để mua thức ăn tiện nghi lại tươi ngon.

Lần đầu tiên Tề Hạo tới cửa hàng lớn và đa dạng về dịch vụ hàng hoá, trên kệ thật cao bày một lượng thực phẩm lớn, thì ra đài loan có cửa hàng lớn và đa dạng về dịch vụ hàng hoá tương tự nước Mĩ.

Thẩm Yên Phi vui mừng đẩy xe đẩy về phía cửa hàng lớn và đa dạng, như vậy mới có thể chứa đồ vật, mới vừa rồi trong tiệm cơm đầu siêu thị, một xe đẩy nho nhỏ, chỉ có thể để cá rô rau, có thể mua được cái gì?

"Những thứ kia tương đối nhiều." Cũng khá là rẻ, cô nói với anh, nhìn thấy anh gạt đầu một cái, "Đi thôi." Cô mua nhiều hơn.

Thẩm Yên Phi chuyên tâm nhìn nhiều loại thực phẩm ướp lạnh trên kệ, không biết anh thích ăn thịt gì, "Anh có thích ăn thịt bò hay không?" Mới vừa rồi cô cầm cái ghế vào trong phòng bếp đứng lên nhìn nơi không nhìn được, thấy bên trong còn dư lại 2, 3 túi thịt bò ăn sẵn.

"Vậy thì anh chỉ là lười kén cá chọn canh?" Cô lại hỏi, đây cũng là rất có thể.

"Ừ." Từ trên giá bỏ vào trong giỏ xách, anh cũng không biết mình cầm những cái gì.

"Thịt ức gà này rất tốt." Khó lớn lại tiện nghi, cô suy tính giá tiền phía trên.

Tề Hạo nhìn cô lại cầm lấy một hộp từ phía trên xem xét, không phải chỉ cần thịt bò, thịt heo, thịt gà quét vào trong xe đẩy là được?

"Cái này rất tốt." Thẩm Yên Phi bỏ thứ cầm trên tay gì đó vào trong xe đẩy, "Cái đó hình như không tồi." Cô mất tinh liếc một hộp đồ tốt.

Không biết từ lúc nào xe đẩy đã bàn giao đầy đủ đến trên tay Tề Hạo, anh đi theo phía sau cô, cũng đẩy rất thuận tay.

"Thịt bò có khi nào quá nhiều hộp không?" Mặc dù dáng người của anh nhìn rất được nhưng ăn nhiều thịt cũng không tốt cho sức khoẻ, "Ừ, mua nhiều rau cải một chút là được."

Thẩm Yên Phi quay đầu nhìn thực phẩm trong xe một chút, một, hai, ba, bốn, có thịt bò, thịt gà, thịt heo, như vậy hẳn đã đủ đi.

"Được rồi, chúng ta đi qua bên bán rau." Cô ngẩng đầu nói với Tề Hạo. .

Đột nhiên cô chợt ngẩng đầu cười với anh, Tề Hạo không có chuẩn bị tâm lý, cô vừa cười như vậy, anh thế nhưng khẽ ngẩn người một lúc.

"Phải nhanh lên một chút đó, nếu không em sẽ không kịp nấu bữa trưa." Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp mười một giờ, bọn họ mới vừa đi vào cửa hàng lớn và đa dạng về dịch vụ hàng hoá.

Thẩm Yên Phi đưa tay kéo phía sau xe đẩy đi tới lối vào, xe đẩy trong tay Tề Hạo di chuyển, mới làm anh phục hồi lại tinh thần.

Mới vừa rồi anh đàn suy nghĩ cái gì?

"Hoan nghênh ăn thử, thịt bò nước Mĩ giá khuyến mãi đặc biệt đó, hoan nghênh ăn thử." giọng nói ngọt ngào nói.

Lúc Thẩm Yên Phi đi qua gian hàng ăn thử thì dừng lại, cô thích nhất ăn thử rồi, mặc dù cô đã thả hai hộp thịt bò đi vào xe đẩy, chỉ là có quan hệ gì, ăn thử mà, lại không nhất định phải mua.

Cô dùng răng nhỏ xuyên một khối thịt bò ăn thử trong mâm cho Tề Hạo, lại xuyên một khối bỏ vào trong miệng bản thân, ừ, ăn ngon.

"Phu nhân xinh đẹp, ăn không tệ đúng không?" Cô bán hàng miệng ngọt nói, "Có muốn mua một hộp về cho tiên sinh ăn một chút không?"

Khi Thẩm Yên Phi nghe thấy cô bán hàng kêu mình là phu nhân thì đã có chút xấu hổ rồi, không ngờ cô ấy lại nói Tề Hạo là tiên sinh của mình.

"Phu nhân, tiên sinh của cô rất anh tuấn đó." Cô bán hàng hâm mộ nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Yên Phi đột nhiên đỏ lên! "Ha ha." Cô vừa xấu hổ vừa vui vẻ mà cười cười, hơi cúi đầu không dám nâng lên, chỉ là cô vẫn đưa tay cầm hai hộp thịt bò ăn thử bỏ vào trong xe.

Cô cúi dài tay lui về phía sau lục vị trí xe đẩy muốn bỏ thịt bò vào, cô rất ngại quay đầu lại.

Tề Hạo không khỏi cười một tiếng, không biết là bởi vì cô bán hàng nói làn anh vui mừng? Hay là bởi vì nhìn thấy bên tai ửng hồng của cô rất thú vị?

Thẩm Yên Phi đi về phía tủ lạnh gần đây, "Ăn, ăn băng lạnh có được hay không?" Mặt quá nóng, tới chỗ tủ lạnh này giảm nhiệt, "Lúc sắp đi về mua xong rồi, nếu không kem sẽ tan." Cô chữa lại, mình đang nói chuyện hồ đồ gì?

Tề Hạo một chút ý kiến cũng không có, chỉ phụ trách đẩy xe đi theo phía sau cô, để cô có thể tùy thời bỏ đồ vào, anh chưa từng giống như vậy mua thêm này nọ gì đó về nhà.

Anh dường như chỉ có lúc ngủ mới ở trong nhà, ba bữa cơm đều giải quyết ở bên ngoài, Obasan cố định một tuần lễ tới nhà quét dọn một lần, anh chưa bao giờ có ý định ở nhà.

Một số chuyện còk giống như rất có thói quen này cô thường xuyên đợi ở trong nhà sao? Chờ Thẩm Yên Phi mua xong đồ trong tủ lạnh, bọn họ đi lên lầu hai.

"Mua dép đi trong nhà có được không?" Cô quay đầu lại hỏi, "Sàn nhà rất lạnh."

"Ừ." Tề Hạo đáp lời.

"Hai cặp?" Thẩm Yên Phi đưa hai ngón tay về phía anh, "Một đôi cho anh, một đôi để khi có khách đến đi." Khách chính là cô.

"Ừ." Muốn mua vài đôi cũng có thể, anh vừa ứng một tiếng.

"Dép ở bên kia." Cô cười dẫn đầu đi tới.

☆☆☆

Tề Hạo từ trong xe lấy ra một túi lại một túi gì đó, anh giao chìa khóa cho cô, mình đôi tay nhấc từng cái túi đi vào trong thang máy.

Hai tay anh đầy đồ đi theo phía sau cô ra khỏi thang máy, "Cái dài nhất kia là chìa khoá cửa chính."

"Đây." Thẩm Yên Phi có chút vụng về chuyển động cái chìa khoá vài vòng.

"Mặt kia phải quay lên trên." Tề Hạo nói.

"Rắc" một tiếng, cửa rốt cuộc mở ra.

"Phải để đồ ở chỗ nào?" Anh đóng cửa.

"Bên cạnh tủ lạnh là được, phải chỉnh lý mới có thể bỏ vào." Cô không thể chờ đợi muốn lấy ra hai đôi dép mới mua ra.

Cô lấy ra một đôi dép lông xù màu phấn và màu lam, là một đôi đó, ha ha ha.

Tề Hạo nhìn đôi dép lông bay đến bên chân, ý là muốn anh đi vào sao?

Anh nhảy ra phía trước một bước, dép lông bên phải trong lúc đó đặt trước chân phải của anh, anh giơ chân trái ra, chiếc dép bên trái cũng đặt trước chân trái anh.

Được rồi, Anh biết rồi. Chân phải, chân trái đưa vào trong dép.

Cô cũng vui mừng mang dép, ba, ba, ba, đi vào trong phòng bếp sửa sang lại đồ mua về.

"Buổi trưa anh muốn ăn cái gì?" Cô vui mừng hô hô hỏi.

"Tùy tiện." Tề Hạo ngồi ở trong phòng khách trả lời.

"Tùy tiện? Khó khăn nhất chính là tùy tiện." Cô lăm bầm lâu bầm bầm.

Nhìn tình hình như kỳ quái, bọn họ biết nhau không tới 24h lại dùng hoà khác thương ở chung với nhau dưới một mái hiên. Càng kì lạ chính là hình thức chung đụng này giống như đã thành thói quen của bọn họ, rõ ràng chính là mới gặp mặt, sẽ không lúng túng sao? Trờì mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Có Gắn Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Động tác Thâm Yên Phi gọn gàng làm xong một bàn món ăn, nấu nướng luôn luôn không làm khó được cô, cô hài lòng nhìn món ăn trên bàn cơm, anh sẽ thích chứ? Phần lớn đàn ông đều thiên về thức ăn loại thịt, mặc dù cô rất muốn anh hoan tâm, nhưng cô cũng có lương tâm, có không ít rau cải.

"Tề Hạo." Cô đi tới phòng khách, "Com trưa nấu xong, anh muốn tới đây ăn sao?" Lần đầu tiên kêu tên của anh làm cô có chút khẩn trương.

Cô phát hiện anh không nói nhiều, từ lúc bọn họ đi ra ngoài tới bây giờ hầu như đều là cô hỏi anh mới trả lời, anh rất ít khi chủ động nói cái gì, làm cô thật sự rất khó thân thiện, mặc dù cô không phải một người hướng nội nhưng cũng không phải một người hoạt bát hướng ngoại, muốn cô lập tức cùng người không quá quen biết hi hi ha ha thật sự có chút khó khăn.

"Ừ." Tề Hạo buông tờ báo trên tay, lần thứ hai có nữ người xuất hiện tại trong phòng của anh, lần đầu tiên có người từ trong phòng bếp đi ra gọi anh ăn cơm, thành thật mà nói cảm giác cũng không tệ lắm, chỉ ngoại trừ bộ dạng của cô có chút sợ hãi.

Nhìn anh đứng lên còn không đến mức như hưng thần ác sát đi, bề ngoài mang đến cho anh không ít phiền toái, anh khẳng định có thể diện mạo của anh so với đàn ông khác sẽ không quá kém.

Tề Hạo đi tới trước bàn phòng ăn ngồi xuống, thân hình cao lớn lúc đi ngang qua cánh cửa ranh giới giữa phòng khách và phòng ăn chạm vào bờ vai cô, làm trái tim cô đột nhiên nhảy lên cuồng loạn mấy nhịp.

Anh rất cao, bả vai của cô chỉ đụng đến đến khuỷu tay của anh, đầu của cô cũng chỉ đạt tới độ cao bộ ngực anh, Thâm Yên Phi kinh ngạc đứng tại chỗ, cả người anh tàn mất ra một cỗ hơi thở trầm ổn.

"Em không muốn tới đây cùng nhau ăn sao?" Tề Hạo cảm chèn đũa lên, anh nhìn một bàn tràn đầy màu xanh, mỗi một món phân lượng không nhiều, anh nghĩ cô không muốn lãng phí.

Rau xanh rất phong phú hành quân, có cá có thịt cũng có rau cải, nhìn bộ dạng của cô ở trong siêu thị nghiêm túc chọn lựa thịt, anh cho là anh sẽ được ăn một bàn đầy thịt, cô thật sự rất thích hợp làm quản gia.

Thâm Yên Phi vỗ vỗ hai gò má đi bưng, "A". Cô có chút khẩn trương nhìn anh ăn miếng thứ nhất, "Ăn ngon không?"

Cô không biết miếng của anh vị có nặng hay không? Nhưng khẩu vị quá nặng cũng không khỏe mạnh, đồ cô nấu so với bên ngoài bán sẽ khá nhẹ.

Tề Hạo nhai sừn sào chua ngọt trong miệng, ở quán ăn anh nhất định ít ăn đồ ăn bỏ đường, bởi vì ăn hai ba khối sừn liền dễ dàng ngán miệng, nhưng cô nấu sừn sào chua ngọt sẽ không dầu mỡ cũng sẽ không quá ngọt, rất hợp khẩu vị của anh.

"Vậy anh phải ăn nhiều một chút." Cô cười nói, "Rau cải cũng phải ăn nhiều một chút."

Tề Hạo ngưng mắt nhìn nụ cười đơn thuần của cô, cũng từng có người đã hỏi anh dễ ăn hay không? Nhưng bọn họ luôn là mang theo sự cung kính, cẩn thận, thậm chí là sợ hãi, trong con người tinh khiết không có bất kỳ ý gì chỉ là đơn thuần hỏi anh dễ ăn hay không mà thôi.

Cô và những người anh từng gặp không giống nhau, cô nhìn thấy cũng chỉ là anh mà thôi, nhưng những người khác nhìn thấy vĩnh viễn là thế lực anh nắm trong tay.

Đột nhiên anh có loại dự cảm muốn giữ cô bên người, nhưng nếu như mỗi ngày có thể ăn cơm cùng cô hình như cũng rất tốt.

"Em không nấu quá nhiều thịt, mặc dù có thể anh sẽ cảm thấy ăn chưa đã, nhưng ăn nhiều rau cải một chút mới khỏe mạnh." Cô hơi cười nhìn anh, "Anh luôn ăn ở bên ngoài, nhìn phòng bếp nhà anh cũng biết, thức ăn bên ngoài nhiều muối, nhiều dầu, nên bớt ra ngoài ăn cơm sẽ tốt hơn."

"Anh không có thói quen xuống bếp." Trừ đồ ăn sẵn ở bên ngoài, anh không đun nấu qua bất cứ cái gì.

"Anh ở một mình ỉa nhiều gì cũng phải học một chút chứ." Cô bới một miếng cơm "Nấu cơm thật ra thì không khó."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

"Nấu cơm là chuyện của phụ nữ." Anh chưa bao giờ phải xuống bếp.

Sau khi ăn món ăn cô nấu, những đồ ăn sẵn kia thất sắc rất nhiều, trước kia đến tận cùng anh làm sao có thể ăn những thứ đó? So với thức ăn phong phú mới mẻ, mùi vị đồ ăn sẵn có vẻ chế tạo rất nhiều loại.

Một đôi mắt đen thật to xoay lòng vòng. "Vậy tình huống lúc rảnh rồi em có thể tới đây giúp anh nấu cơm." Cô nhìn anh một cái, "Bởi vì, bởi vì anh giúp em việc rất lớn, em giúp anh chút chuyện này thì có là gì." Cô vội vàng nói, chỉ sợ anh cho là mình có mục đích gì.

Một hộp tiếp một hộp Tề Hạo không nói gì, tay nghề của cô thật rất tốt, mỗi một món ăn vào anh đều cảm thấy ăn ngon cực kỳ. Trong phòng lớn như vậy, thêm một người cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn không phải sao?

Thấy anh chỉ nhìn cô không nói lời nào, Thẩm Yên Phi có chút khó chịu cúi đầu bới cơm, cô không chỉ muốn giúp anh nấu cơm mà thôi, thậm chí cô không muốn rời đi lúc này.

"Phải, phải ăn hết thuốc ăn trên bàn, để lâu mùi vị sẽ không còn ngon." Cô tránh né tầm mắt của anh gấp thức ăn, anh cảm thấy cô rất đường đột sao?

Trong lòng Tề Hạo âm thầm quyết định, anh không biết mình làm vậy có không đúng? Thế nhưng lại muốn lưu lại một cô gái ở trong phòng của anh.

Anh rất không thích phụ nữ quần quít chật lấy, không biết vì sao anh cảm thấy cô sẽ không giống những cô gái khác quần lấy anh, có thể là bởi vì đôi mắt tinh khiết của cô.

Từ nhỏ đến lớn anh đã nhìn hết các loại người, anh biết cô rất đơn thuần, vô cùng đơn thuần, coi như để cho cô quần lấy bản thân cũng sẽ không quá khó chịu.

Anh nghĩ cô cũng sẽ không cự tuyệt mới phải, nếu như cô không thích nơi này sáng sớm đã rời đi rồi không phải sao?

Mặc dù Tề Hạo không phải rất đói, nhưng một bàn thức ăn mùi thơm bốn phía làm anh quét toàn bộ quét vào trong bụng.

Sau khi ăn xong cô dọn dẹp cái bàn sạch sẽ, rửa xong bát đĩa, lại lau phòng bếp vốn đã sạch sẽ một lần. Cô lấy trái cây từ tủ lạnh ra cắt gọt bung đến trước mặt anh.

Cô có thể làm hình như toàn bộ làm xong, cô lại bắt đầu phiền não.

Sau khi cùng anh đi siêu thị lớn, mình giống như càng thêm không muốn trở về đội trong ngôi nhà lạnh lẽo đó. Cô cũng không thể nói tài nấu nướng của em rất tốt đó, em lại giúp anh làm bữa ăn tối nhé. Cô suy nghĩ một chút mà thôi cũng cảm thấy buồn cười rồi, làm sao nói ra miệng được?

Tiếng chuông điểm mười hai giờ nhanh như vậy liền vang lên, cô muốn lưu thứ gì thay thế giày thủy tinh? Cô cúi đầu nhìn đôi dép màu hồng một chút.

"Này, cái đó." Cô cũng không biết bản thân muốn nói gì?

"Em không muốn tới đây ăn trái cây sao? Cắt một bàn lớn như vậy." Anh thật không ngờ tới cô sẽ nấu ăn ngon như vậy, đầu bếp nhà hàng cũng không thể vượt qua cô.

Thẩm Yên Phi bụng đầy tâm tư đi tới bên cạnh chỗ anh ngồi xuống, "Chạm một chút anh sẽ đi ra ngoài, một mình em ở nhà có thể không?" Tề Hạo hỏi.

Thẩm Yên Phi trừng lớn con mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở to nhìn anh! Anh, anh nói cô ở nhà một mình có thể không? Ý này là muốn để cho mình đợi ở chỗ này sao?

Tề Hạo không biết tại sao cô lại có nét mặt hí kịch này? Chẳng lẽ là mình hiểu sai ý? Buổi sáng cô cho mình cảm giác cô rất muốn lưu lại mới đúng.

"Em muốn cái chìa khóa này sao?" Tề Hạo để chìa khóa ở giữa tiểu cự cặp mắt của cô, hỏi như thế cũng sẽ không lỗi tính đi?

Thẩm Yên Phi vội vàng dùng đôi tay nắm lấy cái chìa khóa kéo ra ánh sáng kia, "Muốn! Muốn! Muốn!" Cô dùng tốc độ cực nhanh giấu cái chìa khóa ra phía sau mình, "Là anh tự nói muốn cho em đó." Hiện tại đổi ý cũng không được.

Tề Hạo nhướng mày, hại anh còn tưởng rằng bản thân hiểu nhầm rồi.

"Nhất định muốn anh mới trở lại, đừng chờ anh." Anh không có chút nào hoài nghi nếu anh không nói, cô nhóc này sẽ chờ anh trở lại mới đi ngủ, không biết vì sao? Anh chính là cảm thấy như vậy.

"Em...em có thể ở ở chỗ này sao?" Rốt cuộc cô lớn mật hỏi ra lời rồi, bùm! Bùm! Trái tim của cô giống như sắp nhảy ra ngoài.

"Cái chìa khóa anh cũng đã cho em, em cứ nói đi?" Đây còn cần nói rõ sao?

Thẩm Yên Phi cực kỳ mong đợi, rồi lại khần trương khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cuộc nở nụ cười lớn nhất từ trước tới nay, "U! Cảm ơn anh, cảm ơn anh!" Cô không kìm hãm được ôm cổ anh cao giọng hoan hô.

Tề Hạo không đề phòng bị cô đụng thật mạnh xuống, nhưng là cơ thể của anh vẫn vững như bàn thạch ngồi ở trên ghế sa lon, bởi vì toàn là dựa vào trong ngực anh.

Tề Hạo từ từ mở mắt, hôm nay hình như ngủ tương đối trễ, anh cầm đồng hồ báo thức lên vừa nhìn, khó trách sẽ có cảm giác ngủ đặc biệt no bụng, bởi vì cũng sắp mười một giờ.

Anh có thói quen buổi sáng khi mở mắt đặt cẳng tay trên lông mày để ngăn cản ánh mặt trời, xem ra hôm nay không có ánh mặt trời gì. Tề Hạo nhặt quần trên đất lên mặc vào, anh luôn luôn ngủ trần truồng.

Một bên anh kéo giường trên người vừa đi về phía cửa sổ sát đất, khó trách không có ánh mặt trời, bởi vì rèm cửa sổ bị kéo xuống rồi, anh chưa từng kéo rèm cửa sổ, anh có thói quen để ánh sáng bên ngoài đánh thức mình, anh cũng chưa từng đặt đồng hồ báo thức, đây chẳng qua là để anh nhìn thời gian thôi.

Tề Hạo lộ ra nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, nhất định là cô. Anh đã quên còn có người ở trong phòng của mình, bắt đầu từ hôm qua, anh cũng đã không phải sống cuộc sống một mình, cô làm cho tủ lạnh trong phòng hết đầy đồ, ngày hôm qua vẫn là lần đầu tiên anh ở trong gian phòng này ăn đồ ăn Trung Quốc.

Tề Hạo ra khỏi phòng mở cửa phòng sát vách ra, chỉ nhìn thấy chăn được gấp lại chỉnh tề đặt tại trên giường, cô sẽ không chểnh như vậy.

Anh nhìn thấy trên bàn cơm để một phần bữa ăn sáng, còn có một ly nước uống màu xanh biếc, ngày hôm qua có mua cái này sao? Rất nhanh anh nhét gì đó trong mâm vào trong miệng, bởi vì viên kia tròn vàng óng ánh anh nhìn một cái cũng biết, cắn trong nháy mắt sẽ có mùi trứng thom nồng đặc trượ vào trong miệng.

Không sai, chính là quen thuộc như vậy, có hơi nhiều dịch trứng, anh chỉ thích, loại quen thuộc anh hay ăn.

Là có bỏ thêm thành phần khác sao? Thế nhưng anh cảm giác bình thường bánh mì nướng ăn ngon cực kỳ. Xem ra cô thật đúng là chống lại khẩu vị của anh.

Tề Hạo cảm ly thủy tinh màu xanh lên, vừa mới đưa tới gần bên miệng mà thôi anh đã nhủ mày, anh rất khẳng định bên trong này tuyệt đối có cần thái.

Một đắng mày râu mày nhủ lại, nhưng vẫn cố nén uống một hơi cạn sạch.

A, rượu mạnh nữa cũng không nóng lưỡi bằng cần thái! Anh vội vàng mở tủ lạnh lấy nước suối uống vào, vội vã nghĩ hòa tan vị cần thái trong miệng.

Anh khổ sở tìm khắp trong phòng, vẫn không có nhìn thấy người muốn tìm, bốn giờ sáng lúc anh trở lại, còn nhìn thấy cô nằm ở trên giường ngủ không phải sao?

Tề Hạo nằm co quắp trên ghế sofa, nhìn thẳng đèn thủy tinh sáng chói phía trên. Lúc này anh mới phát hiện ra, ra khỏi cái nhà này anh căn bản không thể nào tìm được người, trừ tên của cô là Thẩm Yên Phi ra, anh còn biết cái gì về cô? Số điện thoại di động? Trước ở nơi nào? Thời gian này sẽ ở nơi nào? Bằng hữu có ai? Cô bao nhiêu tuổi? Giữa bọn họ không có bất kỳ lạnh nhạt, tuy nhiên nó so với bạn bè bình thường cũng còn không thể xưng hiểu rõ.

Tề Hạo buồn buồn nhắm mắt lại, mùi vị cần thái vẫn còn nồng nặc.

Thẩm Yên Phi nhẹ nhàng mở cửa đi vào cửa trước, cô không biết anh đang không ở nhà? Sẽ không biết sẽ không ỏn đến anh? Tối ngày hôm qua anh giống như rất khuya mới trở về, cô không nghe thấy tiếng cửa mở.

"Ba." Cô mở một bóng đèn nhỏ lên. Cô thả túi trên tay ra bàn ăn, đi vào phòng bếp rửa cái mâm, cái ly, chỉ có hai ba món ăn cô làm một lát đã xong. Khi cô đi ra phòng bếp thì cô mới phát hiện phòng khách hình như có người.

Cô vừa đến gần nhìn, thì ra là anh nằm trên ghế sofa lon ngủ thiếp đi. Cô len lén mím môi cười, cô biết anh rất đẹp mắt, nhưng đến bây giờ mới có cơ hội nhìn mặt của anh thật kỹ, lúc bình thường cô đâu dám theo dõi anh kỹ như vậy?

Lông mày anh rất đậm, nghe nói những người như vậy rất thâm tình, là thật sao? Anh vẫn nhắm mắt lại, có lúc anh nhìn mình chăm chăm ánh mắt của cô làm cô rất thẹn thùng, có phải tự cô nghĩ quá nhiều hay không? Trai đẹp lỗ mũi cũng rất kiệt xuất.

Môi mỏng mỏng, giống như mỏng hơn so với môi của cô, phải là môi cuat cô quá dày rồi, môi của anh mới đáng nhìn. Thật ra thì cô thích nhất là cảm cương nghị của anh, làm cô có âm giác an tâm.

Hi hi, cô như vậy có giống hái hoa tặc hay xuất hiện vào ban đêm không? Cô còn đang chảy nước miếng giống như là một sắc nữ.

Ban công thổi qua một hồi gió mát, lúc này cô mới chú ý tới anh là cời trần ngủ. Không được, sẽ cảm, đi lấy một cái chăn bông tới tốt lắm, cô nhất định không ỏn tới anh.

Lúc Thẩm Yên Phi xoay người rồi đi, bóng dáng cao lớn nằm trên ghế sofa lon cũng chọn mở mắt vào lúc này.

Tại sao khi mùi thơm theo cô rồi đi anh sẽ có loại cảm giác mất mát? Tại sao anh lại nằm trên ghế sofa lon cả ngày? Đây không phải là chuyện Tề Hạo anh biết làm.

Thẩm Yên Phi ôm chăn bông ra ngoài, nhìn thấy anh nhìn chăm chăm trần nhà, "Em đánh thức anh sao?"

"Không có." Anh không có ngủ, anh vẫn luôn không có ngủ.

"Có muốn mặc áo vào hay không? Mặc dù ban ngày nhiệt độ cao nhưng là buổi tối vẫn sẽ lạnh." Cô ôm chăn bông lại đi vào phòng của anh, cầm một cái áo từ trong tủ quần áo ra ngoài, "Trước mặc bộ này đi." Cô duỗi dài tay đưa cho anh.

Tề Hạo chỉ nhìn cô, không có ý muốn nhận lấy.

"Thế nào?" Bây giờ biểu hiện si ngốc khi mới rời giường sao? Anh muốn hỏi cô tại sao muốn nhìn anh? Lần này có phải cô lại để cho anh hiểu sai ý hay không?

"Không phải muốn em động thủ giúp anh mặc quần áo chứ? Tiểu bảo bảo." Vừa nói chuyện, cô cũng vừa giúp anh mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Thẩm Yên Phi nhìn anh vẫn nhìn mình chăm chăm, mình có phần là lạ ở chỗ nào? Cô cúi đầu xem xét, "Àch, mặc dù em mặc chính là cùng bộ quần áo, nhưng mà em có tãm đó, anh cho em mượn quần áo màu hồng em lập tức hong khô thôi." Cô không rảnh về nhà lấy quần áo, vẫn không dám một mình trở về, không thể làm gì khác hơn là như vậy.

"Hôm nay em đi nơi nào?" Tề Hạo hỏi một vấn đề khác mà anh cũng rất muốn biết, cũng rất phối hợp vờ tay để cô lồng áo vào.

"Làm việc a." Thẩm Yên Phi không vội tã, lên giường ngủ, ngược lại ngồi xuống bên cạnh anh. Bởi vì quả nhiên cô bị bà chủ tòa soạn báo đuổi rồi.

Nói dễ nghe là ngày hôm qua cô vô cớ bỏ nhiệm vụ, nhưng thật ra là bà chủ đã sớm muốn đuổi cô, làm sao cô không biết? Hừ, hoàn hảo hiện tại cô không bị người đòi nợ, nếu không thật sự là khóc không ra nước mắt. Còn luôn kiểm soát trừ tiền công của cô, thật là cay nghiệt.

Chỉ là những công việc khác cả ngày hôm qua cũng không đi, cũng không liên lạc, quả nhiên bị chửi thảm.

"Làm công việc gì mà trễ như vậy?" Từ sáng sớm đến tối, Tề Hạo nhìn đồng hồ trên tường mô, "Bây giờ đã hơn mười một giờ."

"Tiệm bánh mì mười giờ rưỡi đóng cửa, sau khi kéo cửa sắt xuống còn phải dọn dẹp, thanh khiết, sửa sang xong mới có thể đi, hầu như đều là thời gian này." Hôm nay coi như là rất đúng giờ đầu rồi, hơn nữa phần kiểm tra trước thời gian khác trở về, cô nhớ anh hẳn không cần tiền gấp, cô sẽ từ từ trả lại cho anh.

"Không mệt sao?" Người bình thường sáng chín chiều năm mà thôi.

"Làm sao sẽ mệt mỗi? Mới một phần công tác mà thôi." Thời điểm cao nhất, một tháng có thể kiêm sáu chức, chỉ là một ngày không biết ngủ có đến hai giờ không, có lúc cô loay hoay căn bản cũng không có thời gian về nhà tắm, có một chút thời gian thì ngủ một giấc là rất tốt rồi.

"Nếu không phải anh đã cứu em, hiện tại em đã phải làm công việc thức đêm." Mới không có thời gian vui vẻ giống như vậy, có thể ngồi ở bên cạnh anh trò chuyện.

"Người phải là đi ra ngoài làm việc vậy anh ba bữa cơm làm thế nào?" Anh cho là cô nói muốn ở nơi này chính là muốn thay mình nấu cơm giặt quần áo.

"Trước khi em đi ra cửa sẽ giúp anh chuẩn bị bữa ăn sáng, bữa trưa, bữa ăn tối có thể sẽ không có biện pháp." Cô khoát khoát tay về phía anh, "Mười giờ rưỡi đóng cửa em khẳng định không kịp về thay anh làm bữa tối."

"Em có thể không đi làm hay không." Anh rất tự nhiên nói.

"Không đi làm, vậy muốn ăn gió tay bác sao?" Sức ăn của cô nhỏ nhưng vẫn phải ăn cơm mà.

"Anh muốn em, làm ông chủ của em." Anh sẽ không nói ra nếu là người phụ nữ của anh, cũng không cần đi ra ngoài lo lắng làm việc như thế, anh không nhớ cô không lấy hình thức chung đụng như thế.

Cô không giống những cô gái khác, không phải những cô gái trong quá khứ tốn tiền tìm về để lên giường.

"Anh muốn thuê em? Em tốt nghiệp trung học mà thôi đó." Cô không học đại học.

"Anh chỉ là muốn mời em làm quản gia của anh mà thôi, cần Anh văn, số học sao?" Anh nhìn cô, không chút ý xem thường nào, "Anh không thích người xa lạ đi vào phòng của anh, nếu như có thể, anh hi vọng em tới giúp anh quét dọn trong nhà, giúp anh nấu cơm, giúp anh giặt quần áo."

Thẩm Yên Phi nhìn con người thân thiện của anh, bởi vì vấn đề học vấn nên cô ra ngoài tìm việc gặp phải rất nhiều trắc trở, cho tới bây giờ cũng không có người chân thành đối đãi với cô như vậy, vì cái gì anh lại đối với cô tốt như vậy? Ngay cả ba cũng không sánh bằng một phần của anh.

"Thật ra thì em cũng không cần làm những chuyện vặt này, trong nhà vẫn luôn có Obasan cố định đến quét dọn trong nhà." Anh không biết tại sao sao bản thân phải nói một đồng linh tinh lung tung, đây không phải là trọng điểm anh muốn biểu đạt.

Một đôi mắt to ngậm nước nhìn chăm chú anh không được tự nhiên, một đấng mày râu sống đến ba mươi mốt tuổi, lần đầu tiên anh có loại cảm giác nhần nhỏ.

"Khụ! Khụ." Tề Hạo nhẹ nhàng thanh cổ họng muốn che giấu tâm tình của bản thân, "Thật ra thì anh đang thiếu một người bạn gái, không biết em cảm thấy anh thế nào?"

Tề Hạo nín thở mà đợi, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không thả, chỉ sợ nhìn thấy nét mặt miễn cưỡng hoặc không muốn của cô, chỉ có chính anh mới biết tim của anh đập nhanh như thế nào, anh ra ngoài đàm phán cũng chưa từng khăn trương như vậy.

Thẩm Yên Phi cảm động đến không cách nào mở miệng, anh vẫn luôn không nhiều lời, nhưng bây giờ mặt hơi đỏ, cô lại càng thích anh hơn.

Mặc kệ là khuôn mặt anh tuần lãnh khốc của anh, hay là xấu hổ lại có chút khăn trương, cô đều thích! Cô kích động tiến lên ôm cổ anh.

Tề Hạo luôn luôn mím chặt môi mỏng lúc này mới hơi mở ra, hình như gặp chuyện vui lớn.

"Là anh nói muốn em làm bạn gái của anh, em không cho phép anh đổi ý đó!" Thẩm Yên Phi vội vàng bắt được len lén dấu hy vọng ở trong lòng.

Tề Hạo nở nụ cười thật to, một đôi cánh tay sắt ôm cô thật chặt, thân thể mềm mại giống như là muốn tan chảy giống như muốn khảm vào trong lòng anh.

"Tề Hạo, em không cho phép anh đổi ý đó, nếu không em sẽ đánh anh!" Cô uy hiếp.

Tề Hạo nâng khuôn mặt rên rỉ nhỏ nhắn lên, nhắm môi mình ngay cái miệng nhỏ nhắn của cô dùng sức in xuống, "Em đã là của anh." Anh cười hài lòng không dứt.

Một đôi mắt xanh vừa Thẩm Yên Phi mở thật to, đây là lần thứ hai anh hôn cô, lại nghĩ đến lần trước ở khách sạn bị anh cướp đi nụ hôn đầu, cô phẫn nộ nhìn anh chăm chăm, "Cái hôn nát đó!" Từng nắm đầm rơi vào trên người anh.

Tề Hạo bị cô đánh không giải thích được, "Nát?" Cô là chỉ nụ hôn mới vừa rồi sao?

"Nụ hôn đầu của người ta anh hôn rất tùy tiện đi, nhưng lần thứ hai làm sao anh có thể cũng tùy tiện như vậy?" Cô rất tức giận, đừng, đừng, đừng, quả đầm nhỏ giống như đánh trống đánh lên người anh.

Tề Hạo tròn to cặp mắt, "Dám nói nụ hôn của anh nát?" Anh quả thật không dám tin nhìn chăm chăm cô.

"Nát chết rồi, so với em nghĩ đến hoàn toàn khác nhau." Tức chết cô.

Tề Hạo mạnh mẽ từ ngực khắc ra một hộp khí lớn, thật sự quá ô nhục anh! Phụ nữ cùng anh lên giường không có một người nào không phải thương xót cầu xin tha thứ, cô dám nói mình nát? Hơn nữa còn là nát chết?

Hô! Hô! Nếu như cô muốn tức chết anh, cô làm được rồi.

"Anh hoàn toàn hủy diệt ảo tưởng của em!" Anh còn dám trừng cô? Cô mới không chịu yếu thế.

"Hủy diệt?" Cô thế nhưng dùng đến từ hủy diệt này? Anh tức giận đứng lên, "Em dứt khoát nói anh liệt dương luôn đi!" Tề Hạo định tự giận mình, lớn tiếng rống với ra ngoài.

"Dương, liệt dương?" Thẩm Yên Phi càng nói càng nhỏ tiếng, anh, anh đang nói gì?

"Rống!" Cô thật là biết chọc giận mình!

"Tề, Tề Hạo?" Thẩm Yên Phi nhìn thấy trên đầu mình bao phủ bóng đen khổng lồ, đang từ từ đáp xuống phía cô.

Tề Hạo làm sao cam tâm để phụ nữ xem thường, anh cố giữ vững vững vàng đề cô ở trên ghế sofa, anh muốn hôn đến khi cô cầu xin tha thứ mới thôi.

Dám nói anh nát? Tuyệt đối chỉ có cô!

Tề Hạo rút một ngày vô ích muốn dẫn cô trở về lấy quần áo tới đây, nếu muốn ở cùng một chỗ, anh hi vọng cô đem toàn bộ đồ quan trọng tới chính nơi mình ở, bởi vì anh muốn cô xem chỗ bọn họ ở chung là nhà.

"Cầm hết đồ chúng ta lại đi ăn cơm, em có món gì muốn ăn không?" Tề Hạo vừa lái xe, vừa hỏi cô ngồi ở cạnh ghế tài xế.

"Muốn ăn hà tử tiên, dường như thật lâu chưa ăn rồi." Nàng nói qua.

"Cái đó đợi buổi tối có chợ đêm sẽ đi ăn, trước hết nghỉ chút nữa đến trưa muốn ăn gì." Tề Hạo cũng chịu nói, chỉ cần cô nói muốn ăn, anh nhất định sẽ dẫn cô đi ăn.

"Buổi tối em đã nghỉ xong phải ăn cái gì, buổi trưa thì để anh nghĩ đi." Cô nhất định lười muốn ăn cái đồ gì, "Về nhà nấu thì không cần nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

"Nếu hôm nay đã ra ngoài, thì nên ăn ở bên ngoài một lần." Tề Hạo nói. Bọn họ rất ít ra cửa, bình thường cũng đều ở nhà, Vũ Lâm còn tưởng rằng gần đây thân thể anh không thoải mái.

"Đó, trước mặt đèn xanh đèn đỏ thì quẹo phải, rất nhanh đến." Nếu không phải Tề Hạo nói muốn chờ cô trở lại lấy đồ, có lẽ cô không dám một mình trở lại, nhưng cô lại muốn biết gần đây ba sống như thế nào? Thời gian này đều không ở nhà, cô cũng không biết ba có về nhà hay không.

"Cầm chút đồ vật tương đối quan trọng là được, những thứ quần áo kia mua là được rồi." Dẫn cô đi mua quần áo biết vóc người cô nhỏ nhắn, vẫn còn rất được.

"Không cần mua nữa, trước không phải mua quần áo đắt như vậy còn mua nhiều như vậy."

"Anh còn chưa có lấy vợ đã biết tiêu tiền như vậy." Ách, nói như vậy giống như đang nói anh không cưới cô vào cửa vậy, "Trước, trước mặt, ở trước mặt là đến, đậu ở chỗ này là được."

Tề Hạo cười cười không nói lời nào, anh không muốn làm khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ thêm quần sắc. Không phải anh không nghĩ tới vấn đề kết hôn, anh chỉ cảm thấy trước mắt như vậy rất tốt, trừ việc không phải vợ chồng thực, không ở chung trong một gian phòng, cuộc sống của họ và vợ chồng bình thường không có gì khác nhau. Tạm thời như vậy đi, anh dường như còn chưa làm cô yêu anh điên cuồng như vậy.

"Anh ở bên này chờ em là được rồi." Thẩm Yên Phi vội vàng buông dây nịt an toàn ra muốn xuống xe.

"Anh dừng xe xong sẽ vào." Tề Hạo nói.

"Không cần." Cô cảm thấy mới vừa nói như vậy quá mất mặt, không mặt mũi nhìn anh.

Lúc cô bước chân phải ra anh đã kéo cô lại, anh chuẩn xác hôn lên miệng của cô, tí mĩ mĩ hai cánh môi mềm mại của cô, dịu dàng hôn làm cô nhắm mắt hưởng thụ.

Tề Hạo lưu luyến tách nụ hôn triền miên ra, dùng ngón cái khẽ vuốt ve đôi môi đỏ tươi bị anh hôn, "Chờ đến khi em yêu anh nhiều hơn chúng ta sẽ kết hôn, hả?"

Thẩm Yên Phi mở cặp mắt mờ mịt ra, "Vậy còn anh?" Oh, hôm nay đầu lưỡi của cô sao vậy? Nói ra chuyện không nên nói, trong khoảng thời gian ngắn anh nói không nên lời nét mặt như đâm vào lòng của cô, cô chỉ muốn ra khỏi không gian trong xe này.

"Phi Phi." Tề Hạo lơ đãng để tay nhỏ bé của cô vào lòng bàn tay của mình, anh nhìn thấy bóng lưng hoảng hốt của cô.

Anh thích cá tính mềm mại lại dí dỏm của cô, thích cô có khuôn mặt nhỏ nhắn lại phong phú, thích mỗi món ăn cô vì chuẩn bị vì anh, thích xem bộ dạng chuyên chú khi chọn áo sơ mi chỉ anh của cô, thích cô mỗi sáng sớm thay anh kéo rèm cửa cho ánh mặt trời chiếu vào, thích vẻ mặt quan tâm của cô nhìn anh uống sạch nước uống có rau cần thái.

Những thứ này là yêu sao? Anh không biết, anh không biết yêu một người có cảm giác như thế nào? Nhưng anh xác định những thứ này chỉ có cô có thể trao cho mình, tuyệt đối không có một cô gái nào khác làm được.

Thẩm Yên Phi chạy chậm bước đi tới cửa nhà, cô lục lọi chiếc túi để tìm chìa khóa, cô nhớ rõ rằng bản thân có mang theo chìa khóa nhà ra ngoài, ở chỗ này.

Sao bản thân lại hỏi vấn đề ngu xuẩn kia? Nếu không hỏi, cô cũng sẽ không để về mặt khổ sở của anh làm bị thương rồi.

Thẩm Yên Phi không khỏi cười khổ, vấn đề này rất khó trả lời sao? Nếu như không phải là sợ hù dọa anh, cô rất muốn mỗi sáng sớm đến phòng của anh kéo màn cửa sổ ra, thuận tiện dựa vào bên người của anh nói yêu anh.

Mỗi ngày sáng sớm mở mắt, có thể nhìn thấy người bản thân yêu thương nhất đang ở bên mình nói lời yêu, không phải rất tốt sao?

Thẩm Yên Phi đẩy cánh cửa cũ kỹ ra đi vào trong nhà, cô nhìn phòng khách giống như không có người, có thể ba cũng không trở lại đây đi.

Thật buồn cười, ngay cả ba mình cô cũng không liên lạc được, trong lòng vốn lo lắng khó chịu lại càng thêm phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Thẩm Yên Phi đẩy cửa gian phòng của bản thân ra.

"Ba?" Thẩm Yên Phi nhìn thấy ba quay lưng về phía mình, không biết đang tìm cái gì, "Ba, làm sao ba lại làm phòng con loạn như vậy?" Cô giơ chân lên bên gì đó.

Thẩm Gia Hùng không để ý đến con gái đang gọi, toàn bộ đồ xếp chỉnh tề ông đều lục ra, đồ càng để phía dưới ông càng muốn lục ra nhìn cẩn thận.

"Ba, ba muốn tìm cái gì thì nói cho Yên Phi là được rồi, Yên Phi đưa cho ba." Cô mệt mỏi nhìn một gian phòng hỗn loạn, sửa sang lại sẽ tốn không ít thời gian.

"Hừ, đưa cho tao? Nếu mày biết ngoan ngoãn đưa cho lão tử, lão tử mới không cần phải tìm khắp nơi." Thẩm Gia Hùng cũng không quay đầu lại nói.

Thẩm Yên Phi nghe ra đồ ba muốn tìm, "Ba, trong sổ tiết kiệm đã không còn tiền rồi." Cô nhớ lần cuối cùng lúc đến máy rút tiền, số còn lại còn dư lại không tới một trăm đồng, không rút ra được.

"Cho nên tao nói mày sẽ ngoan ngoãn đưa cho lão tử sao? Lão tử tự mình tìm tương đối nhanh, tránh qua một bên đừng quấy rầy tao, phí." Thẩm Yên Phi không nói đáng vẻ giống như không quét sạch toàn bộ xuống sàn nhà sẽ không cam lòng.

Thẩm Yên Phi rũ bả vai đứng ở bên cửa, cô sẽ không giống như hồi bé tiến lên ngăn cản ba mình, đôi lấy một trận đánh tàn nhẫn.

Cô khò sở vô lực nhìn bóng lưng gầy gò của ba mình, lưng ba cong hơn rồi.

"Ba, ba có ăn cái gì sao? Con nấu tô mì cho ba ăn được không? Cô biết ba thích ăn mì phở hơn cơm.

Thẩm Gia Hùng không nghe con gái hơi giọng mũi hỏi thăm, ông chỉ nghĩ nhanh lên tìm cuốn sổ ghi chép ông muốn.

"Ba, trở về nhà ở đi, Hùng Bưu sẽ không theo chúng ta đòi tiền nữa." Cô sẽ không nói nguyên nhân cho ba biết, cô sợ Tề Hoà sẽ làm máy rút tiền của ba. Anh đối với cô đã quá tốt rồi, sao cô có thể làm anh khổ nhiều? Cô càng sợ bản thân khiến Tề Hạo xem thường.

"Phi, Mày điên sao? Con nhóc chết tiết kia, còn chưa lấy được tiền hán còn lâu mới có thể bỏ qua cho lão tử?" Nếu không phải là ông thoát nhanh, đổi chỗ chuyên cần, có khả năng đến bây giờ không thể đứng ở chỗ này rồi?

"Con có người bạn quen với Hùng Bưu, hẳn thay chúng ta nói chuyện, để chúng ta có thể từ từ trả tiền." Thẩm Yên Phi không chịu được nhìn thấy ba cả ngày lẫn đêm lo lắng sợ hãi, lo lắng đề phòng khắp nơi trốn trốn tránh tránh, ông không còn trẻ tuổi, không chịu được đánh đập.

"Mày muốn thấy ông đây bị người bắt đi đánh cho gãy tay gãy chân mới cam tâm có phải không? Thế nhưng gọi ông đây trở về chờ chết?" Mẹ kiếp, cũng chỉ là sổ ghi chép sao lại giấu kỹ như vậy.

"Ba, ba trở về nhà ở, Yên Phi sẽ ra ngoài làm việc kiếm tiền nuôi ba, chỉ cần ba không đi đánh bạc, tiền Yên Phi kiếm tuyệt đối đủ cho hai cha con chúng ta tiêu." Yên phi cố gắng nói xong, ba trở lại ở, cô cũng sẽ trở về ở, dù sao nơi này cũng là nhà của cô.

"Bớt ở đó lè mè với ông đây, muốn giống với người mẹ đã chết kia có phải không?" Thẩm Gia Hùng nhin không được nói.

Thẩm Yên Phi hít mũi một cái, cô biết ba không thích thấy có người khóc lóc rồi rít, "Ba, tối hôm nay ba nhớ quay trở về ăn cơm có được không? Yên Phi sẽ nấu một bàn món ăn ba thích chờ ba về."

"Ít rầy rả! Tiếp tục làm phiền lão tử sẽ cjo màu đẹp mặt." Thẩm Gia Hùng vén ván giường lên nhìn, rốt cuộc tìm được đồ ông muốn tìm!

"Ha ha, đã noia mày không thể gạt được lão tử." Thẩm Gia Hùng hào hứng mở sổ ghi chép nhìn, "Mẹ kiếp!" Ông ta tức giận dùng sức ném sổ ghi chép xuống đất, vậy mà bên trong chỉ còn dư lại 37 nguyên.

Thẩm Gia Hùng giận đùng đùng một cà thọt, một cà thọt đi tới trước mặt con gái mình rống lớn gọi: "Cái con nhóc chết tiết này đem tiền của tao đi nơi nào?"

Hình như Thẩm Yên Phi tập mãi thành quen, không có lộ ra bất kỳ vẻ mặt sợ hãi, "Toàn bộ tiền trong sổ ghi chép lần trước đã rút ra trả nợ cho Hùng

Buru rồi." :number1:

"Vậy tiền kiếm được đâu rồi? Còn chưa lấy sao?" Không lấy được tiền khiến tính tình nóng nảy của Thẩm Gia Hùng bộc lộ hết ra ngoài. .

Thẩm Yên Phi lấy ra hai vạn khối tuen mặt từ trong ví da, đây là tiền lương cô nghỉ việc, cô nghĩ muốn để lên bàn trong phòng khách, để ba trở lại còn có tiền tiêu, dù sao không nhất định cô sẽ gặp được ba, nếu ba đã ở đây rồi, cô trực tiếp đưa cho ba.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thẩm Gia Hùng nhanh chóng đoạt lấy một xấp tiền mặt bỏ vào túi quần áo của bản thân, một tay kéo túi da trên vai Thẩm Yên Phi, "Con nhóc chết tiệt, có tiền sao không sớm lấy ra một chút, cố ý hành hạ lão tử không đúng?" Một cái tát trực tiếp đánh lên đầu cô.

Thẩm Yên Phi vẫn như cũ đứng ở trước mặt ba cũng không nhúc nhích, cô đã học được không để cho nước mắt rơi ra khỏi hốc mắt, ba nhìn thấy cô khóc chỉ càng tức giận hơn, càng thêm quyền đâm cước đá.

Thẩm Gia Hùng đưa tay dò vào trong túi da lục lọi, lập tức không nhận được lật túi da lại, lam tất cả đồ bên trong rút ra ngoài, "Mẹ, cũng mới chỉ có một chút? Đừng để lão tử phát hiện mày giấu tiền, nếu không muốn lão tử cho người ăn đòn, biết không?"

Nhìn thấy con gái không trả lời mình, Thẩm Gia Hùng lại đánh một cái lên đầu cô, "Lão tử nói chuyện không trả lời có phải không?" Hấn rống lớn kêu.

"Biết, biết, Yên Phi biết." Đầu Thẩm Yên Phi cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa.

"Phi!" Thẩm Gia Hùng hung hăng trợn mắt nhìn con gái một cái, sau phát tay đẩy Thẩm Yên Phi đứng ở phía trước bản thân ra, "Lãng phí thời gian của lão tử."

Thẩm Gia Hùng một cà thọt, một cà thọt lướt qua Thẩm yên phi đi ra cửa phòng, xuyên qua phòng khách, đi ra khỏi phòng.

Thẩm Yên Phi vội vàng lau khô nước mắt xoay người lại, "Ba, ba! Tôi hôm nay ba nhớ trở lại, con. . . ." Cô. Thấy bóng lưng khom còng của ba và thân hình cao lớn của Tề Hạo lướt qua nhau.

Căn bản Thẩm Gia Hùng không để ý trong nhà xuất hiện người nào? Không thèm để ý sống chết của con gái, an toàn hay không? Nơi này chỉ là nơi có tiền ông ta có thể cầm đi mà thôi, cũng chỉ là như vậy, không có nhiều.

Hai quả đấm của Tề Hạo nắm thật chặt, tức giận toàn bộ gân mạch nổi lên! Anh cố đè xuống kích động muốn đánh người, Tề Hạo cứ như vậy đinh đĩnh đứng ở bên cửa chăm chú nhìn cô, cặp mắt phản kích vẫn lên tia máu, tràn đầy đau lòng cho cô!

Bốn mắt cực kì phức tạp nhìn nhau, ai cũng không có mở miệng.

Thẩm Yên Phi chuyển nước mắt loang lổ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, quả nhiên cô vẫn thấy được, nhìn thấy sự đồng tình trong mắt anh đối với cô.

Tại sao? Tại sao muốn anh nhìn thấy tình cảnh chật vật không chịu nổi của bản thân? Chân Thẩm Yên Phi như nhũn ra.

"Phi Phi!" Tề Hạo thấy cô ngã xuống đất vội đỡ cô dậy, anh tràn đầy đau lòng, không thôi, vẻ mặt yêu lại làm cô quả quyết hiểu lầm thành coi thường.

"Chừng nào thì anh đứng ở nơi đó?" Thẩm Yên Phi giống như hít thở không thông hỏi.

"Phi." Nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, Tề Hạo đau lòng không dứt.

"Anh nghe được bao nhiêu?" Thẩm Yên Phi bắt lấy anh hỏi, "Tại sao muốn đi vào? Không phải bảo anh không nên vào sao?" Cô kêu gào ra ngoài.

"Phi Phi." Tề Hạo ôm cô vào trong lòng ngực mình, anh không muốn cô đau lòng như vậy.

"Buông em ra, buông em ra!" Thẩm Yên Phi ra sức đánh vào người anh, "Rút cuộc anh nghe được bao nhiêu?"

Nước mắt của Thẩm Yên Phi thấm vào trên người anh.

Tề Hạo đau lòng nhìn người trên giường còn chưa tỉnh lại, nhưng tiểu nhân nhi nhắm mắt không yên ổn. Hơi sớm Tề Hạo ôm Tiểu nhân nhi đau lòng khóc ngất đi lên xe.

Anh vạn lần không ngờ cô sẽ có phản ứng kịch liệt như thế, bản thân là bạn trai của cô không phải sao? Tại sao muốn kháng cự mình như thế?

Tề Hạo không dám rời đi bên người cô nửa bước, anh sợ cô vừa tỉnh lại không nhìn thấy anh sẽ thấy sợ hãi, anh nghĩ muốn đặt cô trong lòng bàn tay che chở.

Thẩm Yên Phi đang ngủ khóc thút thít đứt quãng, nói mê sảng làm anh nghe không rõ ràng.

"Phi Phi." Tề Hạo vỗ nhẹ gương mặt của cô, "Phi Phi."

"Ồ." Không biết cô gặp ác mộng gì.

"Phi Phi." Thay vì để cho nàng tiếp tục khổ sở như vậy, anh tình nguyện lay cô tỉnh, "Phi Phi." Chỉ thấy cô khóc thầm mờ mắt, Tề Hạo vội vàng ôm cô vào trong ngực, chỉ sợ cô lại khước từ mình.

"Tề, Tề Hạo." Thẩm Yên Phi vùi vào ngực rộng rãi của anh, "Tề Hạo."

"Anh ở đây, anh ở đây, đừng khóc." Tề Hạo trầm thấp ôn nhu nói.

"Tề Hạo, anh đừng đi." Cô dùng sức hấp thu hơi thở trên người của anh, "Em không muốn anh đi."

Tề Hạo ôm cô nhỏ nhắn ngồi lên bắp đùi của mình, dụ dỗ cô giống như đối đãi với trân bảo, "Anh ở đây không đi, cũng chỉ ở đây với em."

Cô ôm Tề Hạo thật chặt vội lấy dũng khí, cái miệng nhỏ nhắn mở ra lại khép lại nhiều lần, cuối cùng cô vẫn mở miệng, "Ba rất thích đánh bạc, lúc em còn nhỏ cũng rất ít nhìn thấy ông ấy, mẹ đều nói ba là đi ra ngoài làm việc, nhưng không phải như vậy, mẹ em vì tiền lợi nhuận còn phải trả nợ ba đánh bạc mới có thể qua một mối ngã bệnh chết."

Tề Hạo lựa chọn không mở miệng, chỉ là ôm sát cô hơn, trời mới biết cô mất sức lực đến đâu, cần bao nhiêu dũng khí mới nguyện ý nói ra cho anh nghe.

Thẩm Yên Phi khóc đến giọng nói cũng cảm lạnh, "Chân của ba vốn rất tốt, mẹ vừa qua đời không lâu thì bị người đánh cà thọt, ba vẫn mắng mẹ, vẫn mắng mẹ tại sao có thể cứ như vậy chết đi? Về sau muốn ông ấy tìm ai lấy tiền?"

Tề Hạo không khỏi nắm chặt hai tay! Nếu như có thể, anh hi vọng bản thân có thể sớm quen cô một chút, cô cũng không cần chịu đựng nhiều đau khổ cô không nên chịu như vậy.

"Tề Hạo, ba em rất xấu có đúng không?" Thẩm Yên Phi ở trong lòng anh hỏi.

"Hừ, rất xấu, tại sao ông ấy có thể đối với em như vậy?" Sao lại chịu bạc đãi với một bảo bối như cô vậy, cô làm người ta thương yêu như thế.

"Ồ ô." Anh luôn xem cô là bảo bối trân quý để đối đãi, chẳng trách bản thân cũng không cách nào không yêu anh!

"Ban đầu em có học đại học, nhưng học kì sau của năm thứ hai đại học, có một ngày ba vọt vào trong phòng học ở trước mặt tất cả mọi người, lớn tiếng nói em không đi làm việc ngồi ở chỗ này làm gì?" Cô thật rất muốn tiếp tục đi học, cô tận tình ở trong lòng anh thổ lộ tất cả tâm tình lo lắng.

Tề Hạo lắng lắng nghe cô nói tất cả, tất cả, cầu nguyện mỗi một chuyện cô nói ra thì khổ sở trong lòng cô cũng theo đó biến mất mấy phần. Cô luôn đè nén bản thân, luôn uất ức bản thân.

"Đừng khóc, sáng sớm ngày mai dậy mắt sẽ không thoải mái." Anh biết cô khổ sở, biết lòng của cô rất đau.

Nhìn thấy nàng khóc đến ruột gan đứt từng khúc, tim của anh cũng giống như bị người cứa từng nhát; nghe cô khóc đến khàn cả giọng, tim của anh giống như bị người ta cứng rắn bấm ra máu. Nếu như những thứ này cũng không tính là yêu cô, như vậy đời này anh vô tình không thích.

"Tề Hạo, anh không cần thương hại em...em không muốn anh thương hại em." Thẩm Yên Phi nói ra lời nói nơi đáy lòng, cô rất sợ hãi nhìn thấy sự thương hại trong mắt anh, "Em không muốn anh đồng tình em."

"Bé ngọc, anh làm sao sẽ thương hại em? Anh yêu em cũng không kịp." Lời nói yêu cô, cứ như vậy thoải mái bật thốt lên.

Yêu, thì ra là không có chút nào khó nói ra lời. Hiện tại anh phát hiện cũng chưa muộn lắm.

"Anh.... Anh yêu em?" Thẩm Yên Phi trong nháy mắt ngừng hô hấp. Cô, cô có nghe lầm hay không?

"Anh yêu em, rất yêu, rất yêu em." Tề Hạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của cô lên, "Yêu đến em vừa khóc, lòng của anh liền theo co rút đau đớn."

Thẩm Yên Phi mím chặt môi, "Ồ!"

"Thế nào ngược lại càng khóc càng lớn đây?" Thật là bị cô đánh bại, nếu anh nói không yêu cô, cô mới phải lớn tiếng khóc.

Nước mắt của cô giống như hồng thủy không thể ngăn cản, Tề Hạo vội vàng hôn môi của cô, nếu không trái tim của anh thật bởi vì cô khóc thút thít mà co rút đau đớn.

Cio bị buộc mở ra đôi môi nghênh đón anh, khi anh dùng đầu lưỡi chính mình xông vào trong miệng của cô thì thuận lợi ngăn chặn cái miệng nhỏ của cô làm không thể không dừng khóc thút thít.

"Ừm." Thẩm Yên Phi nhắm mắt lại nháy mắt đi nước mắt cuối cùng.

Thẩm Yên Phi đắm chìm trong nụ hôn dịu dàng tí mỉ, để anh xua tan lo lắng nhất trong lòng của cô, cô biết nụ hôn này đối với cô mà nói rất không giống nhau.

Đối với mong muốn của cô phải vừa vội vừa mãnh liệt, giống như mới vừa "Khanh!" một tiếng, gỡ ra anh đã sớm tồn tại, lại chậm chạp không phát hiện tình yêu.

Tề Hạo đặt cô nằm ở trên giường, cặp mắt rừng rực nhìn chăm chăm cô, "Có thể không?" Bàn tay lửa nóng của anh trực tiếp đặt lên bắp đùi mềm mại của cô.

"Rầm!" Một đám lửa nháy mắt nổ tung ở trên gương mặt mỹ lệ của cô!

Cách quần bao lại bàn tay khế áp lên bắp đùi cô, "Cho anh được không?" Anh dùng giọng nói dễ nghe lại say lòng người dụ hoặc cô.

Thẩm Yên Phi cắn môi dưới, không do dự, chỉ là cực kì ngượng ngùng gật đầu, Tề Hạo mỉm cười thân nhiên tới gần cô, thân hình cao lớn bao phủ ở phía trên cô.

Bàn tay kéo quần áo trên người cô ra, Thẩm Yên Phi phối hợp giơ tay lên, ngượng ngùng khi cô bị thoát đi quần áo.....

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gài Hạng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Thẩm Yên Phi bị nụ hôn rập rập chằng chịt hôn tỉnh, cô mở mắt ra, đã nhìn thấy anh anh tuần nở nụ cười phóng đại ở trước mắt bản thân.

"Chào buổi sáng." Trên mặt Tề Hạo chứa đầy nụ cười.

"Sớm, Chào buổi sáng." Thẩm yên phi nhìn thời gian này làm sao người này lại xuất hiện ở trước mặt mình, anh buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sưng sờ của cô, tiểu tử bảo bối này khẳng định ngủ đến mơ hồ.

Nguyên bản sắc mặt Thẩm Yên Phi đỏ thắm đột nhiên trong nháy mắt phát hồng! Tối hôm qua cô và anh đã làm chuyện đó rồi.

"Cái miệng nhỏ nhắn mở lớn như vậy là muốn quyến rũ anh sao?" Anh tuyệt đối rất thích tính mắc câu.

Thẩm Yên Phi vội vàng đóng cái miệng nhỏ nhắn sưng sờ lại, một đôi mắt to của cô không biết nên nhìn đi đâu mới phải? Trong chăn bông giống như cô không mặc quần áo.

Tề Hạo nhìn thấu ý nghĩ của cô, một bàn tay xông vào chăn bông, cố ý tà khí dao động lực lợi trên cơ thể mềm mại trần trụi của cô.

"Tề, Tề Hạo!" Tại sao anh có thể như vậy?

"Phi Phi, cho anh thêm một lần?" Hai mắt của anh lóe ra ánh sáng van xin.

Cả người Thẩm Yên Phi thật là ửng hồng từ đầu đến chân.

"Một lần là được rồi, làm ơn." Chú ý đến cô là lần đầu hoan ái, tối hôm qua anh chỉ làm một lần, trời mới biết anh còn muốn muốn cô đến nhanh phát điên rồi.

"Rất, rất đau." Thẩm Yên Phi đỏ mặt nói, cô cảm thấy thật là đau.

"Bây giờ còn rất đau sao?" Tề Hạo không tự chủ nhìn xuống dưới, vẫn còn quá thô lỗ sao? Anh đã tận lực thả nhẹ rồi.

"Ừ, ừ." Đầu của cô cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa, giọng nói cũng sắp không ra tiếng nữa rồi.

"Trước nằm yên đừng động." Tề Hạo xuống giường đi vào phòng tắm.

Ánh mắt Thẩm Yên Phi vốn dõi theo anh, khi anh đứng lên, trong nháy mắt vội vã xoay đầu đi, toàn thân anh tron bóng.

Tề Hạo lập tức từ trong phòng tắm đi ra, đương nhiên vẫn là toàn thân trần truồng, hơn nữa trên người, phía dưới còn nhất trí ngẩng đầu ưỡn ngực!

Thẩm Yên Phi gần như là ngay trong lúc anh nhảy ra khỏi phòng tắm đó, dùng chân bông chùm kín đầu bản thân.

"Em mà buồn bực hừ anh sẽ đau lòng." Tề Hạo kéo lớp chân bông trên người cô ra, ôm cô vào phòng tắm, cô chỉ vùi vào trong bộ ngực của anh thật tốt, để tránh lại thấy cái không nên thấy.

"Tắm nước nóng sẽ khá thoải mái." Tề Hạo ôm cô nhảy vào bồn tắm to như vậy xoa bóp, ngồi xuống sau lưng cô, săn sóc giúp cô xoa bóp bả vai.

Thẩm Yên Phi ở Tề Hạo dịu dàng phục vụ, tắm nước nóng đầu đón cũng chậm rãi rút đi.

Ngày hôm đó Tề Hạo không ra cửa, anh nghĩ cô cần anh.

"Hôm nay sẽ trở về ăn cơm tối sao?" Thẩm Yên Phi vừa giúp Tề Hạo đeo, vừa hỏi.

"Biết, có hôm nào anh chưa trở về sao?" Tề Hạo nhìn cái đầu nhỏ của cô chỉ cao đến ngực anh.

"Nếu quá mệt mỏi cũng đừng chạy về, ở bên kia qua đêm là được rồi." Nhìn anh thời gian này bên ba chạy nam chạy bắc, sợ anh quá mệt mỏi.

"Buổi tối không có anh em ngủ được sao?" Anh thì không thể được.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhỏ nhắn khề đỏ mặt, "Một, một buổi tối mà thôi, cũng không phải bao lâu." Cà vạt đã thắt xong, nhưng ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chú vào nơ.

Tề Hạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng của cô lên, "Anh sẽ quay trở về, chờ anh?"

Thẩm Yên Phi then thùng gật đầu một cái, "Em sẽ làm mknns ăn anh thích nhất." Anh chuyên chú nhìn vào ánh mắt của cô, mỗi lần luôn làm cô nghĩ đến lửa nóng ban đêm.

"Không cần lái xe quá nhanh, bữa tối ăn muộn chút cũng không có quan hệ." Thẩm Yên Phi dặn dò, chỉ cần anh an toàn đợi bao lâu cũng không có quan hệ.

"Mấy ngày nay em cũng phải một mình ở nhà." Gần đây tương đối bận rộn làm thời gian làm bạn với cô cũng ít đi, anh biết thật ra thì cô rất sợ tịch mịch, cũng rất sợ phòng trống rỗng.

"Thời gian này tương đối bận rộn, chờ anh làm xong việc, em muốn anh nghỉ phép ở nhà theo em cả ngày đó." Cô nói xong, công việc bận rộn cũng là chuyện không có cách nào khác, cũng không thể cả ngày lẫn đêm đi theo bên cạnh anh, mặc dù cô rất muốn á.

Tề Hạo cho cô một nụ hôn nhàn nhạt, hy vọng cô có thể đối với anh tùy hứng một chút, chỉ cần cô nói ra khỏi miệng, nhất định anh sẽ đạt tới yêu cầu của cô.

"Sẽ tới kịp hay không?" Cô vội vàng kết thúc nụ hôn, tránh cho anh lại muốn đem mình bắt trở lại trên giường đi.

Tề Hạo chỉ có thể lướt qua rồi ngừng lại, nếu như anh còn muốn trở lại đúng lúc ăn cơm với cô.

"Lúc anh không có ở nhà một mình đừng ra cửa, còn nữa, đừng để người lạ vào nhà." Tề Hạo nói xong, tên kia mấy ngày nữa sẽ đến Đài Loan, anh không muốn để Phi Phi tiếp xúc với cô ta.

"Biết." Thẩm Yên Phi buồn cười nói. Cô cũng không phải là trẻ con.

"Anh không phải đang nói đùa." Tề Hạo đứng đắn nói.

"Biết, nhưng cũng có lúc em muốn ra ngoài mua một chút đồ." Cũng sẽ có lúc thiếu chút đồ chứ.

"Gọi Vũ Lâm giúp em mang tới." Tề Hạo nói qua.

"À?" Nếu cô chỉ muốn mua potato chip cũng phải phí nhiều công sức như vậy sao? Thẩm Yên Phi khổ sở nghĩ tới.

"Muốn ra khỏi cửa, chờ anh trở lại hãy ra ngoài." Đối với cô, Tề Hạo có vẻ cực kỳ thận trọng, "Lúc anh không có mặt, muốn cái gì thì gọi Vũ Lâm giúp em mang tới, biết không?"

"Được, em sẽ gọi Vũ Lâm giúp em." Cô không biết tại sao Tề Hạo phí nhiều công sức như vậy mà vẫn làm theo lời của anh.

"Chờ anh trở lại." Tề Hạo cúi đầu cho cô một cái hôn.

"Phải cẩn thận đó." Thẩm Yên Phi đi theo anh tới cửa.

Thắm Yên Phi nhìn thang máy đi xuống dưới mới xoay người đóng cửa lại, cô không muốn anh lo lắng cho cô, dù sao công việc của anh rất bận, mặc dù cơ thể của anh cường tráng giống như mình đồng da sắt, nhưng anh chỉ ngủ có 3, 4 tiếng mà thôi, làm sao có thể đủ đây?

Nếu các bạn thích truyện này hãy nhấn thank để ủng hộ cho truyện nhé! Rất cần sự cổ động của các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hang Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Cô theo thường ngày, sau khi đưa Tề Hạo ra cửa mới bắt đầu làm chuyện của bản thân. Có chút xử lý cần đùn nhừ trước mấy giờ, sáng sớm cô sẽ bắt đầu chuẩn bị, chờ lúc Tề Hạo trở lại là có thể bùng lên bàn rồi.

Mặc dù trong nhà có máy giặt quần áo, cũng có máy hong quần áo, nhưng mà cô nhìn chất liệu quần áo của anh rất tốt, rất đắt giá, cho nên quần áo của anh cô giặt tay tương đối nhiều.

Chờ nấu ăn, giặt quần áo xong, cô sẽ bắt đầu quét dọn xung quanh nhà, tuy chỉ có anh và cô hai người sống mà thôi, nhưng công việc quét dọn cô vẫn làm ngày ngày.

Chờ làm xong tất cả mọi chuyện, cô mới có thể đọc sách, xem TV một chút hoặc làm chuyện khác. Tề Hạo luôn sợ cô ở nhà một mình quá buồn bực, thật ra thì cô không hề có loại cảm giác này, ngược lại, cô rất hưởng thụ bản thân có thể làm chút chuyện cho anh, bất luận là nhìn anh ăn đồ ăn do tự tay cô làm, hay là nhìn anh mặc quần áo do tự tay cô giặt sạch, cô đều sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

"Linh, linh."

"A lô." Thắm Yên Phi nhận điện thoại.

"Ăn cơm chưa?" Giọng nói trầm thấp của Tề Hạo từ một chỗ khác truyền tới.

"Tề Hạo." Vừa nghe đến giọng nói của anh, cô không khỏi mặt mày hớn hờ, "Đã giữa trưa rồi à." Cô nhìn đồng hồ trên tường, thời gian trôi qua thực vui vẻ, cô giống như còn chưa làm được chuyện gì.

"Em đang làm gì? Có nhớ anh hay không?" Mỗi ngày anh đều hỏi câu này một lần.

"Vừa lúc em đàn lau sàn nhà, đương nhiên là có nhớ anh." Cô đều sẽ ngoan ngoãn trả lời.

"Em đều làm xong, Obasan còn biết làm cái gì? Anh nói."

"Cho nên em đã nói anh không cần thuê Obasan nữa mà." Làm những chuyện nhà đơn giản này, một mình cô cũng thừa sức rồi.

"Đừng quá mệt mỏi, ăn cơm sớm một chút ăn, đừng cứ kéo dài mãi tới 3, 4 giờ mới ăn trưa." Nếu anh không có ở đây, chỉ có mình cô tùy tiện giải quyết ba bữa cơm, có lúc trực tiếp bỏ qua một bữa không ăn cơm.

"Ừ, không mệt, em rất rảnh rồi đó." Chỉ cần không làm việc trong đầu cô lại bắt đầu nhớ anh.

Tề Hạo ở một chỗ khác bật cười, làm sao anh không biết cô không ở không được, "Nếu thật vô cùng rảnh rảnh thì đi nằm ngủ một giấc, buổi tối anh sẽ không để cho em ngủ."

Thắm Yên Phi đỏ mặt nở nụ cười, "Đáng ghét."

"Anh thích em mập một chút, ôm lên mềm nhũn tương đối thoải mái." Cô quá gầy, mặc dù so với lúc mới nhà thì đã khá hơn chút, nhưng mà vẫn không đủ "Mỗi buổi tối anh đều lo lắng bản thân sẽ áp hù em, sợ em không chịu nổi yêu cầu của anh."

"Tề, Tề Hạo!" Anh nói bậy bạ gì đó?

"Thật là muốn xông về nhà ôm em lên giường." Anh nói ra khát vọng sâu trong nội tâm.

"Anh...anh nghiêm chỉnh một chút, bên cạnh có người hay không?" Lời này nếu để cho người khác nghe rất mất thể diện.

"Không có, bên cạnh anh không có một người, thật hối hận không dẫn em theo bên người, bằng không hiện tại anh cũng không cần một thân sung lại không có chỗ phát tiết." Nói tới nói lui, nếu là thật dẫn cô theo bên người, anh đại khái cũng đừng nghĩ làm việc, chỉ biết bắt cô ở trên giường trong khách sạn triển miên.

"Anh...anh, hiện tại là ban ngày." Tối ngày hôm qua cái anh muốn còn chưa đủ sao? Cô cũng mệt chết rồi.

"Chúng ta cũng thường ân ái vào ban ngày, chỉ là anh kéo rèm cửa xuống nên em mới không thấy ánh sáng." Mặc dù muốn nhìn thấu những tác da thịt trên người cô, nhưng anh không muốn bởi vì quá mức xấu hổ mà cô không cách nào hưởng thụ khoái cảm trong đó.

"Tề Hạo!" Thẩm Yên Phi thật đúng là bị thiêu đốt từ bàn chân lên đến đỉnh đầu rồi.

"Bộ dạng em rên rỉ rất quyến rũ, một tiếng lại một tiếng kêu yêu kiều làm anh nghe muốn tê dại rồi." Anh say mê hồi tưởng bộ dạng cô trần truồng nằm trên giường mềm mại của chính mình.

"Không, không nói với anh nữa, em muốn cúp điện thoại." Tránh cho anh càng nói càng rõ ràng.

Tề Hạo có thể tưởng tượng bộ dạng cô ở trong nhà cầm điện thoại đỏ mặt thẹn thùng nhưng lại, "Được, anh không nói, ăn cơm sớm một chút, hả?"

"Được, Được." Thẩm Yên Phi vội vã cúp điện thoại, Cô vuốt hai gò má đỏ bừng của bản thân, "Hô! Nóng quá, nóng quá."

Sau khi cúp điện thoại xong, Thẩm Yên Phi nghe theo lời nói của Tề Hạo, ngoan ngoãn đi vào phòng bếp lấy thức ăn cho mình.

Thẩm Yên Phi cảm ví của mình chuẩn bị ra cửa, mặc dù Tề Hạo đã nhiều lần dẫn cô không được một mình ra cửa, nhưng cô thật rất muốn ăn đồ ăn vặt, không biết vì sao mấy ngày nay cô chính là muốn ăn đồ ăn vặt, nếu vì chuyện này mà gọi Vũ Lâm mất công đi một chuyến, vậy không phải thật rất ngại sao?

Không quan hệ, cửa hàng tiện lợi ở ngay phụ cận, rất nhanh sẽ trở lại. Cô vẫn mở cửa chính đi ra ngoài.

Thẩm Yên Phi đi ra thang máy, hướng về phía bảo vệ trong đại sảnh gạt đầu một cái, bởi vì vẻ ngoài của cô luôn vui vẻ đáng yêu, là người chung đụng cũng rất tốt, mới chuyển vào được mấy ngày cũng đã quen thuộc với mọi người trong đại sảnh.

Tất cả mọi người cho là cô và Tề Hạo là vợ chồng mới cưới, nàng khó mà nói sự tình, nhưng cũng không muốn nói, cô chỉ là len lén thỏa mãn một chút hy vọng trong lòng, cũng không quan hệ đi.

"Tề phu nhân, muốn ra khỏi cửa sao?" Cảnh vệ thiết tha chào hỏi, người có thể vào ở trong toà nhà này không giàu cũng quý, thật sự không tìm được mấy cô gái trẻ tuổi không kiêu ngạo.

"Đúng vậy, tôi muốn đến cửa hàng tiện lợi." Thẩm Yên Phi nghe người ta gọi cô một tiếng Tề phu nhân, nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười càng thêm vui.

Vừa bắt đầu cô sẽ ấp úng đáp lại, bởi vì hư tâm, nhưng bây giờ cô rất thích người khác gọi như vậy, dù sao Tề Hạo cũng sẽ không biết, hi hi!

Thẩm Yên Phi kích động như đứa bé bắt được đường ăn, nhìn thấy bầu trời một mảnh xanh thẳm, tâm tình của cô càng thêm tốt hơn!

Tề Mẫn dựa vào tường bên ngoài toà nhà, ánh mắt hướng về phía đại sảnh lại nhìn thấy một cô gái sôi nổi đi ra khỏi toà nhà, cô ta khinh thường châm biếm, cũng mấy tuổi rồi? Còn giống như một đứa ngốc.

Thẩm Yên Phi nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp đang nhìn mình, cô không keo kiệt chút nào hướng về phía cô ấy nở nụ cười thật tươi, sau đó vội vàng đi về phía cửa hàng tiện lợi, cô thật sự rất muốn ăn đồ ăn vặt đó.

Cô chưa từng nghĩ tới vấn đề bản thân mập hay không mập chỉ là kể từ sau khi cùng Tề Hạo ở chung một chỗ cô thường thường nghĩ cái vấn đề này, còn nghĩ rốt cuộc mình có được tính xinh đẹp hay không? Hết cách rồi, ai kêu Tề Hạo đẹp trai lại cao, dù là người mẫu cũng không nhất định xứng đôi được với anh, huống chi là lùn không long đồng như cô.

Mặc dù càng lúc càng để ý vấn đề đẹp xấu của bản thân, nhưng bước chân tiến về phía cửa hàng tiện lợi của Thẩm Yên Phi không hề chậm lại.

Thấy cửa hàng buôn bán 24h gần ngay trước mắt đôi mắt xinh đẹp của cô trong nháy mắt càng mở lớn hơn, càng thêm toả sáng, lóe lên không ngừng.

Cô đã hai mươi ba tuổi, kinh nghiệm tiêu xài duy nhất cũng chỉ có mấy ngày gần đây ở trong tiệm tạp hóa cuồng quét đồ ăn vặt trên kệ.

"Tiểu thư, ngày hôm qua mua cô đã ăn hết rồi sao?" Sinh viên làm việc công có chút không thể tưởng tượng nổi hỏi.

"Đúng vậy, mỗi ngày tôi đến mua nhiều đồ ăn vặt như vậy có thể tính cho tôi rẻ hơn một chút không?" Thẩm Yên Phi giương một đôi mắt to linh hoạt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 6 P3

Cô vốn muốn gọi Tề Hạo chở bản thân đến cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ mua sẽ khá tiện nghi, nhưng gần đây anh cũng ra ngoài sớm, buổi tối sau khi về ăn xong cơm tối cô cũng không muốn làm phiền anh, muốn để anh nghỉ ngơi thật tốt.

Sinh viên làm việc công khổ sở gãi gãi đầu, lần đầu tiên gặp phải người ép giá với cửa hàng tiện lợi, "Ha ha, tiểu thư, tôi sợ rằng không có cách nào bán rẻ hơn cho cô, đây là giá thống nhất toàn tỉnh."

"Như vậy a." Hiển nhiên Thẩm Yên Phi rất thất vọng, cô còn muốn nói mình đã tới mua nhiều lần như vậy, mỗi lần cũng đều mua rất nhiều, có thể tính cho cô rẻ một chút không.

Sinh viên làm việc công không muốn nhìn thấy người đẹp thất vọng, "Cái này cho cô." Hắn đưa hóa đơn cho khách hàng, "Đây là tôi len lén lưu lại quy ra tiền đơn, lần sau cô chỉ cần cầm tờ hóa đơn này, mang đi mua cái gì cũng có giảm giá, chỉ là phải nhớ mang hóa đơn đó, bởi vì phải xoạt mã vạch phía trên hóa đơn mới hữu hiệu." Hắn vốn muốn cầm về cho người nhà hắn dùng.

"Tốt như vậy sao?" Thẩm Yên Phi nhìn sản phẩm phía trên hóa đơn, thật đúng là không ít lựa chọn.

"Nhưng mà đây là có kỳ hạn." Sinh viên làm việc công bổ sung nói.

"Ngày mai tôi sẽ cầm tờ hóa đơn này đến mua." Thẩm Yên Phi vui mừng nói.

"Ha ha, chưa từng thấy khách hàng nào ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy." Sinh viên làm việc công bị dáng vẻ ngây thơ của cô chọc cười.

Thẩm Yên Phi vui mừng xách theo một bao lớn đồ ăn vặt từ cửa hàng tiện lợi đi ra, khi trở về cổng toà nhà nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp kia còn đang đứng ở đó.

Có thể đang chờ người đi, nhưng hình như chờ có chút lâu? Mới vừa rồi cô đi dạo cửa hàng tiện lợi thời gian cũng khá dài.

"Tiểu thư, sao cô không vào trong đại sảnh ngồi, bên trong có thể có ghế." Thẩm Yên Phi tiến lên nói với cô gái xinh đẹp.

Tề Mẫn nghi ngờ, ánh mắt liếc về một hướng khác. Cô đợi đã rất không bình tĩnh rồi, cái ngu ngốc này tới đây làm gì? Liên quan gì tới cô?

Thẩm Yên Phi có ngốc đi nữa cũng biết mình chọc cho người ta mất hứng, cô yên lặng đi vào trong tào nhà.

"Tề Mẫn!" Vũ Lâm thở hổn hển chạy đến trước mặt Tề Mẫn, "Làm cái gì à? Không phải bảo cô ở phi trường chờ tôi sao?" Nhưng hắn là người bận rộn.

"Đó là tự anh nói, tôi không có đồng ý ở phi trường chờ anh." Cuối cùng Tề Mẫn cũng nhìn hắn.

Vũ Lâm mắt tròn trắng, hắn thế nhưng quên cô ta có bệnh công chúa.

Thẩm Yên Phi sắp đi vào cửa kính, giống như nghe được giọng nói quen thuộc, cô quay đầu lại nhìn một chút.

"Vũ Lâm!" Thẩm Yên Phi hô lên.

"A, Phi, Phi Phi." Vũ Lâm liếc Tề Mẫn một cái.

"Vũ Lâm sao anh lại có thời gian rảnh rồi tới đây?" Thẩm Yên Phi vui mừng đi tới trước mặt hắn, "Có phải anh lại giúp em cầm đĩa tới?" Hắn thường cầm một ít CD tới cho cô.

"Hôm nay tôi không mang đĩa CD."

"Vũ Lâm, anh biết cô ta?" Tề Mẫn cắt đứt lời của hắn, hỏi.

Trong lòng Vũ Lâm cảm thấy không ổn, "Phi Phi, em đi vào trước, tối nay anh lấy thêm cuộn phim tới cho em." Hắn nháy mắt với Thẩm Yên Phi.

"Vũ Lâm, có phải anh bị cái gì bay vào mắt hay không? Nháy một cái, rất không thoải mái sao?" Thẩm Yên Phi nhìn dáng vẻ hắn không thoải mái hỏi.

Trời ạ, Vũ Lâm thật muốn đập đầu vào tường!

Tề Mẫn chuyển ánh mắt qua Vũ Lâm cao lớn, "Chẳng lẽ cô ta là cô gái ở trong phòng của Tề Hạo?" Tề Mẫn không vui hỏi.

Vũ Lâm không nói, hai vai rộng rãi bắt đầu rũ xuống, ai tới cứu anh thoát khỏi tay yêu nữ, khổ cho hắn, khó khăn lại phủ xuống sao?

"Cô nói đi, cô ở trong phòng của Tề Hạo sao? Tề Mẫn chuyển sang Thẩm Yên Phi, sắc mặt không vui hỏi.

Thẩm Yên Phi bị khí thế của cô hù sợ, cô chưa từng gặp qua nữ sinh hung dữ như vậy, thật sự là cô ở trong phòng Tề Hạo, nhưng khi nhìn dáng vẻ hubg ác của cô, cô nào dám nói ra khỏi miệng.

"Cái người này."

Mắt thấy tính khí đại tiểu thư của Tề Mẫn lại tăng lên, Vũ Lâm vội vàng ngăn trước mặt của cô và Thẩm Yên Phi, "Tề Mẫn, trước hết trở về quán với tôi, mấy ngày nay đại ca rất bận, không nhất định sẽ trở lại có khi sẽ ở bên ngoài."

"Trước trả lời tôi, cô ta ở trong phòng của Tề Hạo đúng chứ?" Thái độ của Tề Mẫn cứng rắn.

Sắc mặt Vũ Lâm luôn luôn ôn hòa, hôm nay hình như hẳn không có kiên nhẫn.

"Đứng, đứng a." Thẩm Yên Phi hồi hộp nói ra khỏi miệng, cô nhìn thấy Vũ Lâm khó xử, hẳn là không biết nên mở miệng như thế nào thôi.

Xong rồi, trong lòng Vũ Lâm thầm kêu một tiếng. Con người xinh đẹp của Tề Mẫn thoáng chốc vừa tròn vừa lớn, "Cô nói cái gì?"

Vũ Lâm kịp thời ngăn cản cơ thể Tề Mẫn muốn xông về phía trước, "Tề Mẫn, trước đi theo tôi."

Thẩm Yên Phi bị khí thế bức người của Tề Mẫn làm giật mình, không khỏi liên tục lùi bước chân lại.

"Buông tôi ra! Tôi phải giết cô gái này!" Tề Mẫn dùng sức muốn phá vỡ kiềm chế của Vũ Lâm đối với mình.

"Đừng làm rộn, cô ấy không phải là người cô có thể đụng." Vũ Lâm có chút không kiên nhẫn nói.

Nếu như không phải Vũ Lâm ngăn cản, cô nghĩ bản thân đã sớm bị cô gái tức giận đặng đặng này cho ăn vào cái bạt tai, Thẩm Yên Phi nghĩ tới mà thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn là nên nhanh về nhà, cùng lúc cô muốn như vậy, bước chân của Thẩm Yên Phi đã lùi đến bên cạnh cửa kính. Cô một chút cũng không nghĩ muốn giúp Vũ Lâm giải quyết cô gái kia, dù sao Vũ Lâm lợi hại nhất, không có chuyện gì là hẳn không xử lý được.

"Đứng lại cho tôi, cái người phụ nữ đáng chết này!" Tề Mẫn ở sau lưng cô lớn tiếng gầm thét.

"A!" Không gọi còn may, lúc đó khiến Thẩm Yên Phi chạy trốn giống như bay.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 7

"Mời uống trà." Thẩm Yên Phi bụng hai chén Hồng Trà đến trước mặt khách.

Khi Tề Mẫn giương nanh múa vuốt lung tung đồng thời không ngừng thét chói tai, bảo vệ ở đại sảnh và cảnh sát khu xã cũng ở đây giải quyết hiện trường hỗn loạn, vậy mà Thẩm Yên Phi lại chỉ dám núp ở quầy trong đại sảnh lên lên nhìn ra phía ngoài.

Bởi vì cô không bị cạnh thị, cho nên cô thấy rất rõ ràng tình huống bí hiểm trên mặt Vũ Lâm, Thẩm Yên Phi rất không có lương tâm lại vẫn cười được.

Vũ Lâm thúi mà cũng bị đánh trúng, hi hi. Thẩm Yên Phi tự cho là rất có nghĩa khí đi ra khỏi toà nhà. Chỉ là cô núp ở sau lưng bảo vệ và cảnh sát khu xã, dĩ nhiên, Tề Mẫn nhìn thấy cô đi tới là gào thét không dứt!

Cuối cùng không biết vì sao, Tề Mẫn và Vũ Lâm trên mặt chồng chất vết thương đều theo cô vào thang máy, sau đó một người không thể làm gì ngồi liệt ở trên ghế sa lon, một người khác lại hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ trừng mắt nhìn Thẩm Yên Phi, "Phốc!" Thẩm Yên Phi đã không biết là lần thứ mấy lại không nhìn được bật cười, cho dù đã lên nhà, cũng vào phòng, mỗi lần nhìn thấy mặt Vũ Lâm là lại một lần cô cười đã, "Trước kia còn nói tôi sung lên như đầu heo, anh bây giờ mới đúng là đầu heo.

Vũ Lâm trắng mắt liếc cô một cái, cũng không nghĩ xem hẳn vì người nào mới thành ra như vậy.

"Vũ Lâm, anh không cần bôi thuốc sao, phốc!" Thật sự rất tức cười đó, chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của hẳn gọi điện thoại cho Tề Hạo nhanh trở lại xem, cười một cái rất tốt.

"Đương nhiên là muốn, nếu khuôn mặt sánh ngang với Phan An của tôi mà lưu lại bất kì vết sẹo nào, chúng phụ nữ sẽ khốc lóc." Hẳn vừa nói vừa hung hăng trừng mắt nhìn người khỏi xương một cái!

"Đợi chút, em tìm được cao cho anh." Thẩm Yên Phi đảo lại muốn cười ra miệng, vội vàng xoay người rời đi. Tề Mẫn nhìn bóng lưng cô biến mất sau

cánh cửa, Tề Hạo mới không coi trọng loại nhóc con này!

Vũ Lâm lắc đầu một cái, cô vĩnh viễn không biết vấn đề của bản thân là ở chỗ nào, không, phải nói đời này cô ta vĩnh viễn không thay đổi được.

Sau khi Thẩm Yên Phi cầm được cao cho Vũ Lâm xong thì đi vào phòng bếp, thứ nhất là bởi vì bị bọn họ náo loạn như vậy cũng gần đến lúc nấu cơm rồi, thứ hai là bởi vì cô không dám cùng ở trong phòng khách đợi với Tề Mẫn, mặc dù có Vũ Lâm ở đây, nhưng ánh mắt của cô ấy giống như vẫn muốn giết cô. Cô vẫn nên núp ở phòng bếp từ nấu ăn thôi.

"Cô muốn đợi đến lúc nào thì mới chịu đi?" Vũ Lâm sờ sờ mặt của bản thân, trời ạ, vẫn còn chảy máu.

"Đương nhiên là chờ Tề Hạo trở lại." Nếu như cô nhóc này có thể vào ở , tại sao Tề Mẫn cô lại không được?

"Cô chắc chắn chứ? Cô xác định sau khi Tề Hạo trở về sẽ không đá cô ra ngoài?" Vũ Lâm xem kịch vui nói, đừng nói hần không nhắc nhở cô ta.

Tề Mẫn dừng một chút, "Tôi là em gái của anh ấy, tại sao anh ấy để một cô gái vào nhà ở còn tôi thì không được?" Chỉ cần vừa nghĩ tới Tề Hạo thế nhưng để một cô gái vào ở trong nhà của anh, lửa giận giống như tràn ngập trong cơ thể cô ta!

"Rất tốt, chỉ cần cô biết bản thân là em gái của hần là được." Tay Vũ Lâm lại gối lên sau ót, lui về phía sau thoải mái co quắp.

Tề Mẫn tức giận nhìn chằm chằm Vũ Lâm, Vũ Lâm nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, căn bản không muốn quan tâm tới cô ta.

Không biết đã trải qua bao lâu, Vũ Lâm ngửi thấy một mùi thơm truyền ra xông vào mũi, "Thơm quá." Hần mở mắt men theo mùi vị đứng lên.

"Anh đói bụng sao?" Thẩm Yên Phi bung món ăn lên trên bàn ăn.

"Nhiều món như vậy." Vũ Lâm đến gần bàn ăn gấp một miếng thịt lên ăn, "Ừ, ăn ngon."

Nếu là hần, tiêu sáu trăm ngàn cũng đáng , nhìn đại ca một chút, kể từ khi mang cô gái này về cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi thì không bình thường, đi làm so với người bình thường không khác biệt lắm, xem ra chuyển đầu tư là chuyện sớm hay muộn.

"Tề Hạo cũng sắp về." Thẩm Yên Phi nhìn đồng hồ.

"Đại ca sẽ trở về sao?" Bình thường nếu xuôi nam dò xét cửa hàng, đại ca sẽ trực tiếp ở Nam Bộ nghỉ ngơi 3, 4 ngày.

"Anh ấy nói sẽ trở về ăn cơm tối." Thẩm Yên Phi nói.

"Đại ca nói muốn trở lại ăn cơm?" Miệng Vũ Lâm còn đang ngậm một miếng thịt hỏi.

"Ừ, chuyện giống vậy tại sao vẫn hỏi?" Thẩm Yên Phi gật đầu một cái.

Cũng chỉ vì bởi một cô gái ăn cơm mà chạy tới chạy lui như vậy? Chưa bao giờ biết đại ca sẽ làm chuyện không hiệu suất như vậy, Vũ L không thể lý giải lắc đầu một cái.

Tề Mẫn ở một bên nghe, nói không có phản ứng là gạt người, cô ta không muốn tin tưởng Tề Hạo sẽ làm ra loại chuyện như vậy, anh luôn luôn lấy chuyện công việc là trên hết.

"Tề Mẫn, cô có đói bụng không? Có muốn ăn cơm trước hay không?" Thẩm Yên Phi hỏi, mặc dù cô ấy rất không thân thiện với cô, nhưng cũng là bạn bè của Tề Hạo? Lại còn là em gái?

"Không cần để ý cô ấy á..., Tề đại tiểu thư không chết đói ." Vũ Lâm lạnh lạnh nói.

Thẩm Yên Phi vội vàng xoay người tránh về phòng bếp, ánh mắt lăng trì của Tề Mẫn lại bắt đầu lia về phía cô, cũng đâu phải là cô nói ra.

"Linh, linh, linh. . . ." Tề Mẫn đang do dự có nên nghe điện thoại hay, còn Vũ Lâm lại ngồi ngay ngắn trước bàn ăn cầm chén cơm lên, căn bản không có ý muốn nghe điện thoại.

"A lô, mới vừa rồi em ở phòng bếp." Không cần đợi đối phương trả lời, Thẩm Yên Phi cũng biết là ai, bởi vì chỉ có anh mới gọi vào điện thoại nhà thôi.

"Có muốn anh mua gi đó về không?" Anh rất nhanh sẽ về.

"Không cần, anh nhanh trở lại, em đã nấu xong." Cô không biết Tề Mẫn làm sao? Vẫn trừng mình, cô ấy không một mảy may?

"Được, anh về ngay." Tề Hạo cúp điện thoại.

Lòng ngực Thẩm Yên Phi dùng sức thở ra một hơi, A, Tề, lúc nào thì. Tề Mẫn dựa vào cô gần như vậy?

"Là Tề Hạo sao?" Tề Mẫn không chút cảm xúc hỏi, từ nhỏ đến lớn Tề Hạo chưa từng chủ động gọi điện thoại cho cô, nếu như anh chịu nhận điện thoại của mình cũng đã là rất không tồi rồi.

"Đứng, đứng sao? Chắc là vậy." Thẩm Yên Phi như một con rùa lùi vào phòng bếp.

Tề Mẫn phát hiện bản thân rất ghét cô! Buổi chiều lúc ở cửa lớn lần đầu tiên nhìn thấy cô cũng đã rất không thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 7 (Tiếp)

"Reng reng." Tiếng chuông cửa vừa vang lên, Thẩm Yên Phi vội chạy đi mở cửa nhanh như đạn bắn!

"Anh đã về rồi." Cô nhìn Tề Hạo bằng đôi mắt cực kỳ cảm kích.

"Có chuyện gì?" Tề Hạo cởi đôi giày da trên chân xuống, nhìn thấy anh thì nên vui mừng mới phải, sao lại có vẻ như trút được gánh nặng vậy.

"Đại ca?" Vũ Lâm cầm bát đĩa đi tới cửa trước, không ngờ đại ca thật sự vội vã trở về.

"Chú ở đây làm gì?" Công việc của Vũ Lâm phải bề bộn mới đúng, chính mình còn chưa có thời gian đi Nam Bộ, tự nhiên công việc sẽ rơi vào tay Vũ Lâm.

Đại ca thấy mình còn bày ra bộ mặt này, chờ xem đến khi thấy Tề Mẫn sẽ như thế nào? Vũ Lâm vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, đây là một ngụm cuối cùng rồi.

Thẩm Yên Phi đi theo sau Tề Hạo, cô không muốn đi ở phía trước chút nào. Vốn là Tề Hạo vừa vào cửa liền muốn ôm hôn cô, xem ra cũng chỉ có thể đợi đến buổi tối.

"Cô ở nơi này làm gì?" Tề Hạo nhìn cô gái đứng trong phòng khách nhà mình, hỏi bằng giọng điệu rất không vui.

"Tề Hạo." Dáng vẻ kiêu căng của Tề Mẫn khi nhìn thấy Tề Hạo biến mất không còn gì ngay lập tức. Anh không hề hoài nghi việc Tề Mẫn là nguyên nhân khiến Phi Phi lo lắng, căn bản cô ta chính là đại tiểu thư bị chịu hư, không có ai có thể chịu được tính tình của cô ta.

"Đi ra ngoài." Tề Hạo nói không chút khách khí.

"Tại sao anh lại đuổi em ra ngoài?" Tề Mẫn giậm chân đầy tức giận, sao anh ấy có thể làm mình khó chịu trước mặt người phụ nữ khác chứ?

Vũ Lâm lẳng lặng đi tới bàn ăn, tự mình lấy thêm một chén cơm, hắc hắc, có trò hay để xem, cuối cùng động vật khó thuần cũng có lồng sắt giam được.

"Không phải anh đã nói đừng cho người lạ vào nhà sao?" Tề Hạo xoay người hỏi Thẩm Yên Phi, chìa khóa nhà anh cũng chỉ đưa cho một mình cô mà thôi.

Hiển nhiên Tề Mẫn rất không vui khi Tề Hạo nói mình là người lạ!

"Em..Em, Em" Cô không nói ra lời, chỉ có thể yên lặng đưa ngón tay hướng về phía cái tên đang ăn ngấu nghiến một mình ở trước bàn ăn.

Bởi vì một tia sáng chói mắt bắn tới, Vũ Lâm ngẩng đầu lên mới biết mình lại bị bán đứng. Tốt, người phụ nữ chỉ trị giá sáu trăm ngàn này, cũng không nhớ bình thường anh đã đưa bao nhiêu thứ thú vị đến cho cô giải buồn.

"Đại, đại ca, hắc hắc." Vũ Lâm cười gượng. "Đều là nha đầu Tề Mẫn này, không chịu ngoan ngoãn đợi em ở sân bay mà tự mình chạy xuống dưới lầu, lại vừa lúc gặp phải chị dâu, cho nên."

"Anh gọi ai là chị dâu?" Tề Mẫn kêu ré lên đầy bèn nhọn!

"Em lại đi ra ngoài?" Tề Hạo cau mày hỏi Phi Phi.

"Là vì người ta rất muốn ăn đồ ăn vặt chứ sao." Đầu Thẩm Yên Phi càng ngày càng rủ thấp xuống, làm thế nào bây giờ?

"Tề Hạo, tại sao Vũ Lâm lại gọi người phụ nữ này là chị dâu?" Ngực Tề Mẫn phập phồng đầy giận dữ.

"Đi vào phòng trước đi." Tề Hạo nói với Phi Phi, anh không muốn cho cô nhìn thấy chuyện này.

"Tề Hạo, anh mau nói a, tại sao chứ?" Dù trước đây anh không hề thiếu phụ nữ, nhưng Tề Hạo chưa bao giờ để cho người khác ở trong nhà anh, hơn nữa còn để cho thủ hạ gọi người phụ nữ đó một tiếng chị dâu.

Thắm Yên Phi không muốn vào trong phòng, cô chỉ muốn tránh ở sau lưng Tề Hạo, bởi vì đi vào trong phòng phải đi qua bên cạnh Tề Mẫn, ngộ nhờ đột nhiên cô ấy đưa móng vuốt ra thì phải làm sao bây giờ? Huống chi cô cũng rất muốn hiểu rõ quan hệ của Tề Mẫn cùng Tề Hạo rốt cuộc là gì? Thấy thế nào cũng không giống anh em.

"Em không muốn đi vào." Thắm Yên Phi nắm y phục sau lưng của Tề Hạo nói, đây chính là chuyện liên quan đến quyền lợi của cô khi làm bạn gái cho Tề Hạo.

Tề Hạo không biết tại sao Phi Phi đột nhiên lại cố chấp như vậy, cô luôn luôn dịu dàng nghe lời, thuận theo ý anh, nhưng mà ngược lại anh rất thích cô có thể biểu đạt ý kiến của mình với anh.

"Cô dựa vào cái gì mà chất vấn tôi?" Tề Hạo lạnh lùng hỏi.

Ngược Tề Mẫn cứng lại, "Em...Em là em gái của anh."

"Nếu như cô còn xem mình là em gái tôi thì càng không nên nhiều lần gây khó khăn cho phụ nữ bên cạnh tôi." Nói gây khó khăn là còn khách khí, không biết có bao nhiêu phụ nữ lên giường với anh bị cô ta chinh, anh không thêm để ý đến những người phụ nữ khác, nhưng duy nhất một mình Phi Phi là cô ta không được phép đụng tới!

"Em nào có gây khó khăn cho những người phụ nữ kia? Là bọn họ không biết điều, vọng tưởng leo vào công nhà Tề gia chúng ta." Cô ta là đại tiểu thư Tề gia, cho dù cô ta có chinh hết đám phụ nữ đó cũng không có ai dám chỉ trích cô ta.

"Tề Hạo, cô ta thật sự sống ở nơi này sao?" Dù sự thật rành rành ở trước mắt, Tề Mẫn vẫn muốn chính miệng hỏi anh.

"Bạn gái của tôi tất nhiên phải ở cùng tôi, chẳng lẽ phải được Tề Mẫn cô gắt đầu đồng ý mới được sao?" Tề Hạo âm trầm nhìn cô ta, "Tôi cảnh cáo cô, Thắm Yên Phi là bạn gái của Tề Hạo tôi, nếu có ai dám can đảm động tới cô ấy dù chỉ một sợi tóc, nhất định tôi sẽ khiến kẻ đó chết không có chỗ chôn!" Tề Hạo thề một cách kiên quyết.

Thắm Yên Phi nắm chặt y phục của Tề Hạo, mấy tháng qua, Tề Hạo chưa bao giờ mang cô ra ngoài gặp gỡ bạn bè hay người thân của anh, cô thật rất cảm động khi có thể nghe thấy anh nói cô là bạn gái của anh.

"Tề Hạo, anh đừng quên, ban đầu ba đưa anh vào Tề gia là bởi vì ông ấy muốn anh có thể trở thành chồng tương lai của Tề Mẫn em." Tại sao Tề Hạo có thể nói người phụ nữ khác là bạn gái của anh trước mặt cô ta, bảo cô ta làm sao có thể chịu được đây?

Lại nữa rồi, Vũ Lâm khinh thường nhìn vào phòng khách một cái, người phụ nữ ngu xuẩn này ngoại trừ chỉ biết bắt nạt người tình của đại ca thì còn biết làm gì khác nữa kia chứ? Có rồi, là chính những người phụ nữ lên giường cùng đại ca, nhất là người có dung mạo xinh đẹp hơn so với cô ta, chết cũng sẽ càng thảm hơn!

"Tôi đã cùng cha nuôi nói qua vấn đề này, mặc kệ chồng của cô là ai, trừ phi người đó có năng lực, nếu không tôi nhất định sẽ đảm nhận trọng trách của Tề gia." Đây là phương pháp anh báo đáp công ơn của cha nuôi.

"Chồng của em chỉ có thể là Tề Hạo anh." Tề Mẫn nhìn chằm chằm Tề Hạo tuyên thệ chắc chắn, Tề Hạo là của cô ta, từ lúc anh bước vào cánh cổng Tề gia thì chuyện này đã được quyết định xong.

"Tôi không muốn cùng cô nói nhảm, đi ra ngoài cho tôi." Nếu như cô ta cứ khăng khăng một mực anh cũng không có biện pháp, anh đã nể mặt nghĩa phụ nên mới nhẫn nại với cô ta, nhưng nhẫn nại của anh không phải vô hạn.

"Em vừa xuống máy bay liền đến nhà anh, anh lại tỏ thái độ này với em ư?" Trong hốc mắt Tề Mẫn nén lệ, cho tới bây giờ chưa từng có người nào dám cho Tề Mẫn cô sắc mặt không tốt, cũng chỉ một mình cô anh, nhưng cô tình chính cô ta đối với anh không thể nào dứt khoát được.

Ngược lại Tề Mẫn không ý thế làm bậy nhu nhược còn có mấy phần làm người ta đau lòng, đáng tiếc Tề Hạo cùng Vũ Lâm không hề thấy vậy chút nào, trong lòng bọn họ hiểu rất rõ tính khí của cô ta.

"Tôi không thích người khác ở lại nhà tôi." Tề Hạo không hề để ý xem lời nói của mình có làm Tề Mẫn đau lòng hay không, anh luôn luôn không thêm để ý đến phụ nữ, huống chi là phụ nữ khiến anh chán ghét.

Ở đây chỉ có cô bé ngốc Thắm Yên Phi này sẽ sinh lòng thương hại đối với Tề Mẫn, bởi vì cô không biết rõ về những chuyện Tề Mẫn từng làm.

"Tề Hạo, chúng ta ăn cơm trước có được hay không?" Thắm Yên Phi lấy dũng khí đánh vỡ tình thế hết sức căng thẳng giương cung bạt kiếm ở phòng khách.

Đôi mắt to chứa đầy nước mắt của Tề Mẫn nhìn chằm chằm Tề Hạo, trước khi Tề Hạo đi vào Vũ Lâm cũng đã tự mình ăn trước rồi đứng dậy.

"Đi ra ngoài, tôi muốn ăn cơm cùng Phi Phi." Căn bản Tề Hạo không để sự bi phẫn của Tề Mẫn vào đáy mắt.

"Ăn no là tốt rồi, em nấu rất nhiều món ăn, mọi người ăn cùng với nhau đi." Thắm Yên Phi rất nỗ lực muốn hòa hoãn không khí, "Đi thôi." Cô dứt khoát đẩy Tề Hạo đi về phía bàn ăn, thái độ của Tề Hạo nhất định sẽ không dịu xuống trước.

Vũ Lâm cũng không muốn tiêu hóa không tốt, lúc Tề Hạo ngồi xuống ghế anh đã đứng lên, "Tôi ăn no rồi, cảm ơn chị dâu chiều đãi, tiểu đệ xin được cáo từ trước."

"Vâng?" Thẩm Yên Phi nhìn về mặt gian xảo của Vũ Lâm, bộ dáng muốn bước ra khỏi vũng nước đục này ngay lập tức.

"Ngồi xuống cho tôi." Tề Hạo ra lệnh, Vũ Lâm không dám lơ đãng, thẳng thắn ngồi xuống, "Ăn xong thì đưa cô ta đi ngay cho tôi." Anh nói với giọng điệu không tốt lắm.

"Vâng" Vũ Lâm lắc lắc gương mặt, "Chị dâu, tôi còn muốn ăn thêm một chén cơm nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hang Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 7.3

"Tề Hạo, mau dậy đi." Thẩm Yên Phi từ từ kéo rèm cửa sổ nặng nề ra, làm cho ánh mặt trời chiếu vào. Tối hôm qua Tề Hạo trở về rất khuya, nhưng lại bảo cô phải đánh thức anh vào sáng sớm.

"Tề Hạo." Cô nhẹ nhàng đẩy người đàn ông tham ngủ trên giường. "Không phải anh bảo hôm nay muốn dậy sớm sao?" Thẩm Yên Phi đẩy cánh tay đang che trán của anh ra, mỗi khi rèm cửa sổ bị kéo ra, cánh tay của anh giống như cái máy định sẵn, lúc nào cũng chính xác che lên trán.

"Tề Hạo." Anh càng lúc càng thích ngủ nướng rồi. Rốt cuộc lúc cô ngán hô vạn gọi Tề Hạo cũng từ trên giường ngồi dậy, Thẩm Yên Phi cũng kịp thời đem khăn lông được thấm ướt lau lên gương mặt vẫn tuần tú như thường của anh.

"Em thật thom." Sáng sớm thức dậy có thể nghe thấy hơi thở của cô thật là tốt.

Thẩm Yên Phi cười nhạt không nói gì, cô đã quen với việc anh làm như vậy rồi.

"Anh phải đi ra ngoài sớm à?" Thẩm Yên Phi hỏi.

"Ừ, em chuẩn bị một chút đi, cùng anh xuống Nam bộ." Tối ngày hôm qua trở về quá trễ, nên chưa nói với cô, thay vì để cô ở nhà một mình làm cho anh lo lắng để phòng, không bằng anh dẫn cô cùng đi với anh.

"Em cũng phải đi sao?" Không phải anh đi Nam bộ một mình à?

"Chúng ta sẽ không trở về chừng mấy ngày, không cần mang quá nhiều đồ theo." Tề Hạo căn dặn, dù sao trong khách sạn cũng có rất nhiều.

"Mấy ngày nay Tề Mẫn không có tới tìm em chứ?" Mặc dù anh đã cảnh cáo Tề Mẫn, cũng bảo Vũ Lâm xem chừng cô ta, nhưng anh vẫn không thể nào yên tâm được.

"Không có, không có." Thẩm Yên Phi không hề biết rằng chỉ cần nói dối thì cô sẽ bắt đầu nói lắp.

"Nhìn vào mắt anh mà nói." Tề Hạo ôm lấy tiểu nhân nhi đang chuẩn bị chạy trốn khỏi hiện trường.

"Không có!" Thẩm Yên Phi vui mặt vào trong lòng ngực anh ngay lập tức.

Đánh chết cô cũng không thể nói ra cô không những gặp Tề Mẫn nhiều lần, mà còn mời Tề Mẫn vào trong nhà uống trà, dù nói thế nào đi nữa cô ấy vẫn là em gái của anh không phải sao? Thật sự không phải là cô muốn cho Tề Mẫn đi vào, nhưng dù gì thì cô ấy cũng đã đứng ở ngoài cổng rồi.

Tề Hạo biết cô nhất định đã gặp lại Tề Mẫn, nhưng mà anh cũng không biết Phi Phi của anh lại dễ bị người ta mua chuộc như vậy.

"Anh đã nói với em cô ta không phải người tốt." Tề Hạo không muốn bởi vì Tề Mẫn mà nổi giận với cô, không đáng giá, "Cô ta tiếp cận em tuyệt đối không ý tốt."

"Cô ấy là em gái anh nha." Thẩm Yên Phi len lén ngẩng đầu lên nhìn thấy anh không có tức giận mới dám nói.

"Cô ta không hề xem anh là anh trai." Anh và cô ta vĩnh viễn đều không thể có tình cảm nam nữ ở giữa, dù anh có được cha nuôi thu dưỡng hay không.

"Em biết rõ cô ấy thích anh." Thẩm Yên Phi buồn buồn nói, cho dù biết rõ Tề Hạo không có cảm giác gì đối với cô ấy, nhưng trong lòng cô vẫn thấy không thoải mái, "Trước kia anh có từng yêu mến cô ấy không?"

"Cô ta là con gái cha nuôi của anh." Tề Hạo nói.

"Hai người không hề có bất kỳ quan hệ máu mủ nào." Đây là Tề Mẫn nói cho cô biết, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện Tề Mẫn đã biết rõ điều này, nói vậy là anh cũng biết.

"Anh chưa từng có thích Tề Mẫn, cũng chưa từng thích bất kỳ người phụ nữ nào." Tề Hạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang ghen tuông của cô lên, "Trừ Thẩm Yên Phi ra."

Nói không cảm động là nói dối, gần đây Thẩm Yên Phi rất dễ bị lừa.

"Em cũng như vậy, trừ Tề Hạo cùng cha em ra, em cũng không thích bất kỳ ai khác." Thẩm Yên Phi tự cho là tình thâm ý trọng nói.

Vậy mà lại đem anh so sánh với người cha vô trách nhiệm của cô? Khóe miệng Tề Hạo không khỏi có chút co rút.

"Chỉ là anh đẹp trai hơn cha em rất nhiều, rất nhiều." Thẩm Yên Phi nói tiếp.

Nghe cô khen ngợi như vậy, Tề Hạo không hề có cảm giác vui mừng, mà ngược lại muốn đánh cái miệng nhỏ nhắn đang làm nhảm của cô, anh chỉ là lớn hơn cô tám tuổi mà thôi, cũng chưa đến nỗi làm cho cô sinh ra tình phụ tử với anh.

Bởi vì Tề Hạo nói muốn đưa cô đi xuống Nam bộ, sẽ có chừng mấy ngày không ở Đài Bắc, cô thừa dịp Tề Hạo đi đến quán bar dọn dẹp công việc tự mình chạy về nhà một chuyến, cô không có nói cho Tề Hạo biết.

Giống như bình thường Thẩm Yên Phi đẩy cánh cửa cũ kỹ ra, bên trong yên tĩnh như không có ai ở đây. Mỗi lần cô trở lại cũng không có gặp cha, nhưng là mỗi lần cô đều để lại một xấp tiền mặt thật dày trên bàn trong phòng khách, sau đó mỗi lần quay lại, cô không biết là ai làm, nhưng tiền trên bàn đã bị lấy đi, cô biết cha có về nhà.

Số tiền này đều là Tề Hạo cho cô, cô dùng không nhiều lắm, chỉ hy vọng cha có thể cầm số tiền này ăn uống đầy đủ, mặc dù cô biết rất có thể cha cầm nó đi đánh bạc, nhưng cô vẫn để tiền lại, chắc hẳn sẽ có lúc cha đổi.

Thành thật mà nói, cô không biết cô làm như vậy, đối với cha là tốt hay là không tốt?

Thẩm Yên Phi để lại trên bàn một xấp tiền mặt dày hơn so với trước đây, bởi vì có thể vài ngày tới cô không có cách nào trở về.

Cô vội vã rời khỏi, nghĩ có lẽ Tề Hạo sẽ về nhà trước.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hang Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 8

Thẩm Yên Phi đi theo Tề Hạo tới Nam Bộ mới biết thời gian này anh ấy vội vã không phải là vì chuyện công ty, mà là anh muốn mở thêm vài chi nhánh khách sạn khác trên danh nghĩa của chính mình.

Tề Hạo cho là Vũ Lâm có thể một mình đảm đương công việc từ lâu, không cần anh ở bên cạnh giám sát, đây là kế hoạch anh đã dự định rất tốt từ lâu, anh muốn Vũ Lâm tiếp nhận vị trí của mình.

Anh sẽ giúp đỡ cha nuôi quản lý tốt tất cả sản nghiệp của Tề gia, nhưng anh không muốn cứ vùi cả đời mình ở Tề gia như vậy. Anh sẽ bảo hộ thế lực của Tề gia để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của cha nuôi đối với anh, nhưng trong lòng anh cũng có hoài bão riêng, anh cũng muốn ra ngoài mở rộng sự nghiệp cho mình.

Mặc dù tất cả mọi người đều biết Tề gia không có Tề Hạo, thì sẽ không có được bản đồ thế lực huy hoàng như bây giờ.

"Chờ anh xem xét xong bên này rồi sẽ trở về."

Tề Hạo vừa nói vừa nhìn Phi Phi có vẻ mệt mỏi, đàn ông đi theo anh một ngày cũng sẽ không chịu nổi, huống chi là phụ nữ yếu ớt như cô.

Cả dãy núi lớn này là do Tề Hạo kiếm tiền rồi mua lại từ mấy năm trước, anh vẫn một mực chờ đợi thời cơ để mở khách sạn của riêng mình.

"Em không sao, em muốn xem phong cảnh trên núi một chút." Cô không thể che giấu được sự mệt mỏi xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của cô.

"Trước hết lên xe chờ anh." Tề Hạo không cho phép cô từ chối, tự mình gọi người mang cô lên xe trước.

Thẩm Yên Phi ngay cả việc khi nào mình trở lại khách sạn cũng không biết, Tề Hạo mang cô đi vào phòng khách sạn, anh phát hiện thời gian này hình như cô đặc biệt thích ngủ, có lẽ anh nên mang cô đi bệnh viện kiểm tra một chút, dù sao từ lần đầu tiên bắt đầu cùng cô anh cũng chưa từng thực hiện bất kỳ biện pháp ngừa thai nào, anh không cho là cô sẽ mua thuốc tránh thai uống, cũng không cho cô làm loại chuyện như vậy.

Thắm Yên Phi ngủ mơ mơ màng màng, cô vì đói bụng mà tỉnh lại, Tề Hạo để lại một ngọn đèn nhỏ cho cô nhưng cô không biết anh đã đi nơi nào, cô mơ màng bò xuống giường, nếu không ăn một chút dạ dày của cô sẽ nhanh chóng hồng mắt.

"Tề Hạo?" Thắm Yên Phi lớn tiếng gọi vói vào trong phòng, "Tề Hạo?"

Đi tìm khắp phòng khách, phòng ngủ, phòng tắm, chan công, cũng không nhìn thấy bóng dáng của anh, Thắm Yên Phi đang suy nghĩ xem có nên xuống phòng ăn dưới lầu để tìm hay không? Thôi, Tề Hạo sẽ không để cô một mình ở trong phòng quá lâu, cô chờ thêm một lát nữa là được.

Thắm Yên Phi đi đến chỗ tivi, chuyển sang kênh món ngon Nhật Bản, không xem còn đỡ, xem xong ngược lại càng đói hơn. Cô nhàm chán đổi kênh liên tục.

"...Bây giờ là tin tức thời sự xã hội đầu tiên: buổi chiều khoảng tám giờ, cảnh sát ở huyện Bắc Sơn phát hiện một thi thể đàn ông vô danh, bước đầu điều tra hiện trường cho thấy nạn nhân tử vong vào khoảng bốn giờ, trước mắt cảnh sát đang cho người điều tra khu vực phụ cận.

Cảnh sát chưa phát hiện bất kì giấy tờ nào có thể chứng minh thân phận của nạn nhân.

Kế tiếp xin mời phóng viên nói rõ hơn về tình huống ở hiện trường cùng với đặc trưng của thi thể để người dân xác nhận."

Lúc đầu hình ảnh kết nối chỉ chiếm một góc nhỏ bên phải màn hình, khiến Thắm Yên Phi xem không rõ lắm, thế nhưng khi hình ảnh kết nối chuyển thành toàn bộ màn hình thì Thắm Yên Phi sai bước xông tới gần TV nhìn!

Phóng viên đưa tin trực tiếp ở hiện trường cho biết cảnh sát phát hiện thi thể vô danh đã sớm tắt thở, cảnh sát căn cứ vào khám nghiệm bước đầu, người đàn ông này ước chừng bốn mươi tuổi, trên người có nhiều vết bầm và vết thương, có thể kết luận sơ bộ là bị người đánh dẫn đến tử vong, tại hiện trường án mạng cảnh sát tìm được gậy gộc, xích sắt được xem là hung khí hành hung, phía trên hung khí có vết máu loang lổ, có thể thấy được tình huống lúc ấy vô cùng thảm không nổi, người đàn ông mặc áo cộc tay màu trắng, áo khoát màu xám tro, quần tây màu đen rộng thùng thình cùng với đôi dép màu nâu, hi vọng người dân có thể xác nhận thân phận nạn nhân, giúp cảnh sát sớm phá án thành công.

Thắm Yên Phi vượt màn hình TV không muốn tin ngã xuống đất, trên màn hình là thi thể của cha sao? Bộ đồng phục kia quá quen thuộc với cô, ống quần bên phải còn có vết may vá của cô để lại.

"Không, không." Thắm Yên Phi mắt tròn xoe, "Sẽ không." Bốn mươi tuổi là tình cờ, nhưng y phục kia, giày dép là..., "A!"

"Cha, cha!" Thắm Yên Phi nắm chặt màn hình TV, cô muốn xem cẩn thận, tuyệt đối không phải là cha!

Tin tức đã thông báo xong, Thắm Yên Phi vội vàng đổi kênh khác để xem lại, hiện tại động tác ấn phím vô cùng đơn giản đối với cô mà nói cũng là vô cùng nặng nề.

"Cha, cha còn chưa có trở lại cùng Yên Phi ăn cơm." Sẽ không, sẽ không.

Bởi vì hiện trường án mạng không chỉ được một nhà Đài Truyền Hình đưa tin, cho nên Thắm Yên Phi nhanh chóng chuyển tới một đài khác cũng đang đưa tin về vụ án này.

"Không!" Hộp điều khiển ti vi từ trong tay cô rơi xuống, làm thế nào cô cũng không muốn tin tưởng y phục kia, đôi giày kia, chiều cao, hình thể, đều là hình ảnh mà cô không thể quen thuộc hơn.

"A!" Thắm Yên Phi thét lên, "Không...không được a." Cô nắm lấy đầu mình, dùng sức kéo tóc, cô nhìn nhầm rồi, nhất định là chính cô đã nhìn nhầm rồi!

Cha sẽ không bị đánh chết, bọn họ chỉ cần tiền sẽ không đánh chết người, đúng, đúng, sẽ không đánh chết người, đánh chết người thì không thể lấy tiền.

"Ồ ô." Thắm Yên Phi ngã sấp trên mặt đất, nhưng đó là trang phục của cha không sai, "Không cần a." Nàng lão đạo nghiêng ngã từ từ bò dậy.

"Tề Hạo, Tề Hạo anh đang ở đâu?" Hai bàn chân trần trụi của cô đi ra khỏi phòng khách sạn, cô muốn tìm Tề Hạo, anh sẽ nói cho cô biết đó không phải là thật, nhất định là cô nhìn nhầm rồi.

"Tề Hạo." Thắm Yên Phi không có mục đích chạy trên hành lang khách sạn, đầu cô vô cùng rối loạn, không biết đi từ đâu để tìm anh? Càng không nghĩ tới trước tiên phải gọi điện thoại cho anh, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt của cô.

"Tiểu thư?" Phục vụ ở khách sạn cố gắng gọi vị khách có tình trạng không ổn định này, "Tiểu thư!"

Thắm Yên Phi không nghe thấy âm thanh xung quanh, tai của cô chỉ nghe thấy âm thanh về vụ án trên TV, trước mắt của cô chỉ có hình ảnh trang phục trên thi thể nằm ngang trên mặt đất trong màn hình TV.

"Cha." Cô bất lực đi về phía trước, cô muốn nhanh chóng gặp Tề Hạo.

"Tiểu thư!" Phục vụ gọi cô từ sau lưng, "Tiểu thư!"

"Cha, cha ơi...!"

Ở đại sảnh khách sạn Tề Hạo tiếp đãi đối tác làm ăn, anh sợ Phi Phi ở trên xe ngủ không được thoải mái, cho nên công việc còn chưa xử lý xong thì anh đã đưa cô trở về phòng. Anh càng sợ cô vừa tỉnh lại không nhìn thấy mình, cho nên chỉ tiếp đãi các đối tác bàn bạc công việc ở dưới đại sảnh khách sạn.

"Trước mặt vật liệu xây dựng này sẽ áp dụng ở châu Âu sao?" Tề Hạo nhìn việc thương lượng bước đầu định ra hợp đồng từng chút từng chút được ghi nhận.

"Tề tiên sinh đang nói về chuyện này sao, không có vấn đề, chỉ là chi phí vận chuyển vật liệu được sử dụng ở Âu châu sẽ gia tăng, toàn bộ tiền vốn cũng sẽ gia tăng theo." Bên phía đối tác nói thêm.

"Tôi không đầu tư nhiều vào các công ty vận tải biển, các anh chỉ cần tìm vật liệu xây dựng cho cẩn thận, về việc vận chuyển không có vấn đề gì." Tề Hạo bổ sung.

"Ồ. Tề Hạo, anh đang ở đâu?" Thẩm Yên Phi chân không mang giày đi ở đại sảnh khách sạn, cô không biết phải đi đâu mới có thể tìm được anh?

"Tiểu thư, cô có cần tôi giúp không?" Nhân viên phục vụ khách sạn lo lắng đi tới, tình huống của vị khách này làm cho người ta thật lo lắng.

"Tề Hạo, tôi muốn tìm Tề Hạo." Thẩm Yên Phi chỉ chăm chăm đi về phía trước.

"Tiểu thư?"

"Tề Hạo? Anh đang ở đâu? Tề Hạo." Lệ rơi đầy mặt khiến cô trông giống như con cá nhỏ lạc đường, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hoang mang sợ hãi thật làm người ta thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Gàn Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 8 (Tiếp Theo)

Ở trong đại sảnh, quản lý khách sạn đã chạy tới xử lý chuyện này ngay lập tức, bởi vì tình trạng không ổn định của vị khách kia đã khiến cho mọi người xôn xao, Tề Hạo đang ngồi ở bên trái của đại sảnh tiếp đãi khách hàng nói chuyện làm ăn, anh lơ đãng nhìn về phía thang máy, phát hiện nguyên nhân khiến mọi người xôn xao lại là Phi Phi.

Tề Hạo không để ý đến công việc ngay lập tức đứng dậy, "Tề tiên sinh!" Phía đối tác làm ăn vội vàng kêu lên một tiếng, bọn họ còn chưa nói xong a.

Tề Hạo nhanh chóng đi tới trước mặt Thẩm Yên Phi, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ướt đầm nước mắt, anh ngây ngẩn cả người, không phải cô đang nằm ngủ trong phòng hay sao?

Đột nhiên trong tâm mắt cô mơ hồ xuất hiện một đôi giày da quen thuộc, Thẩm Yên Phi ngẩng đầu lên, "Tề, Tề Hạo!".

Anh yêu thương ôm cô vào ngực, "Em làm sao vậy?" Không ai có thể đi vào trong phòng làm tổn thương cô được.

"Cha em không có chết có phải hay không?" Cô từ trong ngực anh ngẩng đầu lên. "Tề Hạo, anh nói cho em biết đi, cha em chưa chết có phải hay không?"

Anh có chút chần chờ nhìn cô, "Phi Phi". Thật ra thì lúc xế chiều anh đã nhận được điện thoại của Vũ Lâm, anh không biết phải mở miệng báo tin này cho cô như thế nào.

"Lừa đảo, tất cả đều là lừa đảo, Tề Hạo anh mau nói cho em biết những thứ này đều không phải là sự thật!" Anh không nói khiến cho hy vọng duy nhất trong lòng Thẩm Yên Phi tan biến, những thứ này đều không phải là thật, cha của cô sẽ sống thật tốt.

"Phi Phi, em tỉnh táo một chút đi."

"Anh mau nói cho em biết cha em vẫn còn sống, tin tức trên TV nói đến người đó không phải là cha em, Tề Hạo, anh nói mau a."

Cô đâm vào lòng ngực của anh, tại sao anh không nói cha cô vẫn còn sống? Chỉ cần anh nói cô nhất định sẽ tin tưởng a!

Anh không cảm thấy đau đớn trên ngực, nhìn gương mặt bị thương của cô, dường như anh cũng có thể cảm nhận được nội tâm đau thương của cô, mỗi lần cô nghẹn ngào nấc lên tựa như đem tim anh dùng sức siết chặt.

Thấy cô đau lòng như thế, làm sao anh có thể nói nên lời?

“Anh nói cho em biết cha em không chết, em chỉ tin tưởng anh, em chỉ tin một mình anh thôi!” Thảm Yên Phi khỏ sở nhìn anh, “Tại sao anh không nói? Em đau đến không muốn sống nữa rồi.”

“Phi Phi!” Ngay lập tức Tề Hạo ôm lấy cơ thể mềm yếu của cô đang trượt dần xuống

“Cha em đã không còn, em cũng không muốn tiếp tục sống nữa...”

“Anh không cho phép em nói như thế!” Tề Hạo nóng lòng ôm ngang người cô lên, “Anh không cho phép em chết.”

“Tề Hạo, em van xin anh... anh nói cho em biết cha em không có chết a, người trên TV không phải là cha em có đúng không?”

Tề Hạo ôm cô đi vào thang máy, anh chỉ muốn nhanh chóng cho cô nằm lên giường nghỉ ngơi thật tốt, có lẽ anh nên gọi bác sĩ tới đây tiêm cho cô một liều thuốc an thần.

“Tề Hạo...”

“Em còn có anh a.” Anh rống lên, loại người như vậy không đáng cho cô đau lòng, cho dù đó có là cha cô đi chăng nữa, sao cô có thể khóc lóc đau lòng như vậy? Khóc đến tim anh cũng xoắn lại.

Tề Hạo lo lắng nhìn cô nằm trên giường, sau khi ôm cô vào phòng, anh cho người mời bác sĩ đến đây một chuyến, nhưng bác sĩ còn chưa đến cô đã khóc đến ngất đi.

“Tình hình của cô ấy như thế nào?” Tề Hạo ngồi bên cạnh cô, một tắc cũng không rời.

“Nếu Tề tiên sinh không phản đối, tôi muốn giúp Thảm tiểu thư truyền một chai nước biển, một chai nước biển có thể sẽ tốn khoảng một tiếng đồng hồ.” Bác sĩ thu lại ống nghe trên tai.

“Chỉ truyền nước biển là xong sao?”

“Thật ra thì thân thể của Thảm tiểu thư không có gì đáng ngại, là do cảm xúc của cô ấy dao động quá lớn mới dẫn đến ngất xỉu, sau khi truyền nước biển xong Thảm tiểu thư sẽ tỉnh lại.

“Cô ấy có thể đã mang thai, truyền nước biển sẽ không có ảnh hưởng gì chứ?” Anh lo lắng hỏi.

“Việc truyền nước biển sẽ không ảnh hưởng đến phụ nữ mang thai, ngài có muốn lấy máu xét nghiệm để biết Thảm tiểu thư có mang thai hay không?”

Tề Hạo suy nghĩ một lát, anh không muốn có đứa bé gấp như vậy, chỉ là nếu như cô có thai ngay lúc này, có lẽ sẽ cho cô thêm động lực để vượt qua mọi chuyện.

“Lấy máu sẽ không ảnh hưởng gì đến cô ấy chứ?” Tề Hạo hỏi.

“Dĩ nhiên là không, chỉ cần lấy máu của Thảm tiểu thư đến bệnh viện phân tích mật độ kích thích tố một chút là có thể xác định xem cô ấy có mang thai hay không. Trong giai đoạn đầu mang thai lấy nước tiểu xét nghiệm còn không thể xác định chắc chắn dấu hiệu mang thai, nhưng nếu lấy máu xét nghiệm thì sẽ chính xác hơn nhiều.”

“Lấy máu như vậy...” Nhìn ống tiêm cắm vào cánh tay trắng nõn của cô, không có ý thức cô có thấy đau hay không?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không một chút huyết sắc của cô, ngực anh giống như bị đè nén, đau đến không thở nổi, sức ảnh hưởng của cô đối với anh đã quá mức bình thường, vượt xa tưởng tượng của anh.

So với tưởng tượng anh còn yêu cô nhiều hơn?

Nếu có thể, anh nguyện ý vì cô gánh chịu tất cả bi thương khổ sở, anh chỉ muốn cô vui vẻ, “Tề tiên sinh, kết quả vừa có tôi sẽ điện thoại báo cho ngài ngay lập tức, bản báo cáo xét nghiệm cũng sẽ nhanh chóng giao cho ngài.” Sau khi nhân viên y tế rời đi, căn phòng cũng khôi phục yên tĩnh hoàn toàn.

“Phi Phi.” Bàn tay anh che phủ hoàn toàn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, chỉ mới buổi trưa thôi khuôn mặt nhỏ nhắn này còn phơi ngoài nắng đỏ bừng bừng, mà lúc này đây sao lại tái nhợt thế này?

Sau khi nhận được điện thoại của Vũ Lâm, anh không nên rời khỏi cô, không nên ra ngoài bàn chuyện hợp tác chết tiệt kia.

“Thật xin lỗi, anh thật không biết nên mở lời báo tin này cho em như thế nào.” Anh lẩm bẩm nói, khuôn mặt tái nhợt với hai mắt nhắm chặt của cô không cách nào đáp lại anh.

Thậm chí anh còn không kịp phái người đi dọn xếp chuyện của cha cô, muốn một người nghiệm đánh bạc cả đời không cờ bạc là chuyện không thể nào, điều anh có thể làm chính là cho tất cả các sông bạc đều biết Thảm Gia Hùng là người bên cạnh Tề Hạo anh.

Vì tránh cho Thảm Gia Hùng không biết kiểm chế mà tiếp tục cờ bạc, thậm chí bởi vì danh tiếng của anh mà càng không kiêng kị gì, cả gan làm loạn, nên

anh cũng không muốn cho Thẩm Gia Hùng biết có anh làm chỗ dựa sau lưng ông ta.

Nhưng tất cả đều đã quá muộn, anh còn chưa kịp căn dặn Vũ Lâm đi làm những chuyện này thì Vũ Lâm đã truyền tin dữ đến.

Mặc kệ Thẩm Gia Hùng thiếu bao nhiêu tiền? Đắc tội bao nhiêu người? Có Tề Hạo anh ở phía sau chống lưng, ông ta ít nhất sẽ không mất mạng, Phi Phi cũng sẽ không khổ sở nhiều như vậy.

Anh phiền muộn bản thân mình đã không đem chuyện này xử lý hoàn tất, anh chỉ lo vội vã khuếch trương sự nghiệp của mình, vội vã muốn thoát khỏi sự trói buộc của Tề gia, vội vã muốn cùng Phi Phi trải qua cuộc sống chỉ thuộc về hai người.

Nhưng không ngờ lại không thể bảo vệ được người thân mà cô coi trọng nhất, anh thật đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 8.3

Đêm hôm đó Tề Hạo bỏ toàn bộ công việc lại rồi trở về Bắc Bộ cùng cô suốt đêm để xử lý hậu sự của cha, anh nói cho cô biết, cô đã mang thai, nhưng một chút về mừng rỡ cô cũng chẳng có, anh không trách. Nhưng mặc kệ có mang thai hay không? Anh vẫn không thể chấp nhận việc cô không ăn uống cả ngày trời.

"Phi Phi, em không ăn cái gì như vậy là không được."

Xử lý xong hậu sự thay cô, Tề Hạo vẫn luôn ở nhà, tình trạng này của cô thật sự làm anh không thể nào yên tâm, chứ nói gì là để cô ở nhà một mình.

Ngồi yên trên ghế sofa, Thẩm Yên Phi ngẩng đầu nhìn anh: "Tề Hạo, em rất hi vọng anh sẽ nói ba em không chết, tại sao anh không nói như vậy?"

Tề Hạo đứng trước mặt rồi nhìn sâu vào mắt cô: "Em thật sự hi vọng anh giấu giếm em sao?" Khi nhận ra thi thể của cha mình, cô kinh hoàng khóc thét. Nhưng mấy ngày nay cô lại im lặng khác thường, không nói lời nào, không ăn cơm, không ngủ được, chuyện gì cũng không làm, cơ thể lâm băng sắc cũng chẳng thể chịu nổi hành hạ như vậy.

"Không phải giấu giếm, chỉ cần anh nói cho em ba em không chết, ba sẽ thật sự không chết." Cô dịu dàng nhìn anh.

Tề Hạo thở dài một hơi, ôm cô vào lồng ngực, anh nên vui mừng vì cô tin tưởng mình? Hay nên thương tiếc cô vẫn ngây ngốc như thế?

Anh ngồi trên ghế sa lon, ôm cô lên đùi: "Ông ấy đã chết, thực sự ông ấy là đã chết rồi." Anh ôm lấy cô thật chặt, chỉ sợ cô không thể chịu đựng được.

Cục cựa trong ngực run nhẹ nhẹ, anh cảm nhận áo mình đang ướt dần, khóc lên cũng tốt, anh không muốn nhìn bộ dạng mờ mịt của cô.

"Hạo."

"Khóc đi, khóc xong lần này anh không cho phép em khóc nữa."

"Tại sao bọn họ có thể tàn nhẫn như vậy? Lại đánh ba đến chết." Cô bấu chặt tay vào áo, anh vẫn luôn là người cô dựa vào đầu tiên, cũng là người duy nhất làm cho cô cảm thấy an tâm.

"Bọn họ thật xấu xa."

Anh vuốt ve lưng cô: "Cảnh sát đã bắt được, cho dù bọn họ bị nhốt vào nhà giam hay không, anh sẽ không bỏ qua bọn họ." Nếu Thẩm Gia Hùng là cha của cô, mặc kệ xấu hay tốt cũng là cha của anh.

Thẩm Yên Phi hốt hoảng ngẩng đầu lên: "Tề Hạo, anh muốn làm gì?"

"Anh sẽ làm cho bọn họ bị trừng trị thích đáng." Anh nói một cách chậm rãi, Tề Hạo anh luôn luôn lấy răng còn răng, ăn miếng trả miếng.

"Đừng!" Cô vội vàng nắm tay anh: "Không cần làm như vậy, cảnh sát sẽ trừng trị bọn họ."

"Lúc cha còn sống anh vẫn chưa kịp dàn xếp một cuộc sống an nhàn, vì vậy sau khi ông ấy chết, ít nhất anh nên lấy lại công đạo cho ông." Cho dù cha thiếu bao nhiêu nợ đánh bạc thì tội cũng không đáng chết.

"Đừng! Em không muốn anh đòi công đạo gì thay ba, chỉ cần anh bình an là tốt rồi."

Cô nóng ruột khóc nức lên, cô biết anh là xã hội đen, có trời mới biết cô hi vọng anh chỉ là một người bình thường đến đường nào.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô thấy mọi người rất sợ anh, ngay cả hai tên bại hoại suốt ngày đòi tiền cũng kính sợ cô không dứt, cho nên cô biết lai lịch anh không hề nhỏ, nhưng càng như vậy cô càng lo lắng.

"Tề Hạo, anh không cần thay cha em làm chuyện cả, em đã mất đi người thân duy nhất, không thể lại đánh mất anh."

Nếu không có anh, cô cũng chẳng sống nổi.

"Anh cho rằng em sẽ hi vọng anh làm như vậy, không phải ông ấy là cha của em sao?"

"Đúng là cha của em, nhưng người em thích nhất là anh mà!"

Nước mắt chảy ròng ròng, cô nhìn anh chăm chú: "Em không muốn anh có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy khi nào mới dừng chuyện trả thù được?"

Tề Hạo ôm chặt cô, thì ra cô đang lo lắng đến sự an toàn của anh! Biết tấm lòng cô dành cho mình như thế, anh còn có thể cầu mong gì hơn?

"Em không muốn anh lại dấn thân vào chuyện nguy hiểm, Vũ Lâm nói nếu anh rời khỏi Tề gia, vậy thì anh cũng chẳng cần phải làm những chuyện nguy hiểm này đúng không?" Cô sốt ruột hỏi.

"Anh đang tính toán rời khỏi Tề gia."

Anh dùng ngón cái thô ráp vuốt ve đôi môi khê run của cô: "Sau khi rời khỏi Tề gia, trong một thời gian ngắn quyền thế của anh không còn, có lẽ anh sẽ tự xây dựng thế lực bằng chính sức mình, cũng có khi anh sẽ thất bại."

"Em không muốn anh có quyền thế." Cô chột ngắc đầu lên: "Chúng ta không thể sống yên ổn qua ngày giống như một người bình thường sao? Em không muốn anh cảm sung, thật sự em không muốn anh cảm sung đâu!" Mỗi lần nhìn thấy anh mang theo súng ra khỏi nhà, cô không kiềm chế được mà run như cây sậy.

"Em bảo anh rút khỏi giới xã hội đen?" Bao nhiêu phụ nữ coi trọng quyền thế anh nắm trên tay.

"Có thể không?"

Cô nhìn anh đầy kỳ vọng: "Anh sẽ không phải làm tiếp những chuyện nguy hiểm này, cũng không có rượu chè, không quán bar. Em sẽ ra ngoài làm việc, trước khi anh tìm được một công việc mới, em sẽ làm việc kiếm tiền."

"Nhóc ngốc!" Anh ôm chặt cô vào lồng ngực, nên vui mừng vì cô quan tâm mình đến thế? Hay là tức giận cô xem thường anh như vậy?

"Nếu anh rời khỏi Tề gia thì cũng không đến nỗi chẳng lo được cơm một ngày ba bữa, em quá khinh thường người đàn ông của em rồi." Đại khái cô vẫn chưa hiểu bọn họ làm vậy là vì điều gì thôi.

"Hạo..." Thẩm Yên Phi nhìn anh khẳng định: "Em chẳng sợ chịu khổ, mà chỉ muốn anh được bình an, không cần phải động tới chuyện đánh giết người."

Mỗi lần nhìn thấy những vết sẹo lớn nhỏ trên người anh, cô chỉ lo lắng một ngày nào đó anh lại có thêm vết sẹo mới.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 9

"Anh sẽ rời khỏi Tề gia cũng sẽ tạo nên cuộc sống như em muốn, cho anh thêm một chút thời gian." Tay anh nắm quyền không phải nói rời là có thể rời được, cách đây rất lâu anh đã từng nghĩ đến chuyện thoát khỏi thế lực của Tề gia, là cô làm cho anh có động lực hơn.

Mặc dù anh vẫn không muốn núp dưới đôi cánh Tề gia, nhưng hoàn cảnh đánh giết giết lại tăng thêm rất nhiều niềm vui thú trong cuộc sống của anh, đây là lí do tại sao anh không quyết tâm thoát khỏi Tề gia. Có cô phía sau, những thứ kích thích đó với anh mà nói đã không còn bất kỳ lực hấp dẫn nào.

"Có thật không?" Cô nhìn sâu vào đôi mắt anh: "Nếu anh lừa gạt, em sẽ cao chạy xa bay cùng đứa trẻ trong bụng, để cả đời anh cũng không tìm thấy được."

Tề Hạo nhíu lông mày: "Em còn biết trong bụng mình có một em bé?"

"Đáng ghét, đương nhiên là em biết." Cô còn biết mấy ngày nay mình không đối xử tử tế với đứa con trong bụng.

"Xin lỗi rất nhiều."

"Em nói xin lỗi với ai?" Anh hỏi.

"Đương nhiên là em bé trong bụng."

Cô không ăn uống gì, đứa con trong bụng cũng sẽ không được ăn gì, cô không ngủ, đứa con trong bụng cũng sẽ không được ngủ theo.

"Người em nên nói xin lỗi phải là anh mới đúng chứ?" Cô không chịu, anh cũng khổ sở theo. Chỉ thấy cô hôn môi anh thật nhanh: "Cứ như vậy?"

Thắm Yên Phi nhìn anh một lúc, rồi hôn môi anh hai cái.

"Phi Phi, thật sự anh đối với em quá tốt rồi."

Bàn tay to duỗi ra sau lưng cô rồi kéo khóa áo đầm xuống, anh liếm liếm cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của cô: "Có phải em nên bồi thường anh thật tốt hay không?"

Cô xấu hổ gật nhẹ đầu, biết tính dục của anh luôn dồi dào, thế nhưng mấy ngày vừa rồi anh chỉ ôm cô ngủ mà thôi, chẳng làm gì cả, thật là khó cho anh.

Tề Hạo nhẹ nhàng liếm đôi môi cô, bàn tay to nâng mông nhỏ lên: "Mở chân ra rồi ngồi lên đùi anh."

Thắm Yên Phi ngượng ngùng làm theo, mỗi lần làm tình ở phòng khách, anh sẽ yêu cầu cô như vậy. Anh cởi áo đầm trên người cô xuống, chỉ để lại quần lót, bụng cô vẫn còn rất bằng phẳng, không hề nhìn ra có dấu hiệu mang thai: "Em phải ăn nhiều một chút."

Bàn tay anh xoa rồi lại xoa phần bụng, cô biết anh đang nói gì: "Không, không đáng ngại sao? Còn có đứa bé chúng ta làm như vậy được không?"

"Không sao, anh sẽ nhẹ nhàng, sẽ không đi vào sâu quá." Bàn tay thô to lại tiến vào quần lót...

"Hạo, em rất mệt đó." Cô mệt mỏi trách móc.

"Ngủ đi." Anh ôm lấy cô thật chặt, không chừa bất kỳ khe hở nào giữa bọn họ.

Tề Hạo đi ra khỏi bệnh viện cùng Thắm Yên Phi, bàn tay to lớn đặt ngang hông cô, mỗi lần khám thai anh đều có mặt với cô.

Ba đã qua đời hơn hai tháng, mấy ngày vừa rồi cô thật sự rất cảm kích anh. Chẳng những giúp cô xử lý tất cả hậu sự của ba mà anh còn ngăn cản mọi phiền toái, chủ nợ sẽ không đến tìm cô nữa, bởi vì anh đã trả sạch món nợ thay ba.

Vũ Lâm nói cho cô biết, lấy quyền thế của Tề Hạo, anh chẳng cần thay ba trả hết nợ đánh bạc cũng có thể làm cho không ai dám đến gây sự với cô, nhưng anh lại trả sạch mọi khoản nợ của ba. Thật sự cô chẳng biết nên báo đáp anh như thế nào mới tốt? Anh luôn không chút do dự lấy một số tiền lớn giúp đỡ cô.

Trước đó vài ngày anh nói muốn đi đăng ký kết hôn, cô gật đầu ngay lập tức, không biết có phải vì thấy cô đáng thương nên anh mới kết hôn? Hay là vì đứa bé trong bụng nên muốn kết hôn cùng cô? Chỉ cần anh bằng lòng sống chung với cô là đủ rồi, nếu như đánh mất anh lần nữa, cho dù có đứa con thì cô cũng sống không nổi. Cô không thể tồn tại khi thiếu anh.

"Tề Hạo, em đi nhờ xe về là được rồi, anh hãy làm việc của mình đi." Kể từ khi biết tin về cái chết của ba, anh đi theo cô như hình với bóng, cho đến mấy ngày nay mới chuyển biến tốt một chút. Cô thích cảm giác luôn dựa vào người anh, nhưng không thể tùy hứng, vì cô không muốn một ngày nào đó anh cảm thấy chán ghét mình.

"Anh đã giao cho Vũ Lâm mọi chuyện rồi." Ôm ngang hông rồi dặt tay cô, năm ngón tay anh đan vào bàn tay nhỏ bé của cô.

"Cô không cần lo lắng, tôi có thể lo được chuyện của cha cô."

Có lẽ Vũ Lâm nói hơi thẳng nhưng không sai, kết cục dành cho dân cờ bạc chính là vậy. So với Tề Hạo thì anh cũng rất lo lắng sợ cô bị kích động, Vũ Lâm nói thế tàn nhẫn hơn rất nhiều. Nhưng cô sẽ không ghét Vũ Lâm vì chuyện này, bởi lời anh nói là thật lòng, ba luôn thích đánh cược rồi nợ tiền, kết quả cuối cùng có thể tốt hơn sao?

Cô thấy may mắn khi ba không biết năng lực của Tề Hạo, nếu không nhất định ba sẽ đòi Tề Hạo chu cấp tiền để đi đánh bạc, giả sử xảy ra chuyện như vậy, cả đời cô sẽ không ngóc đầu lên trước mặt Tề Hạo được.

"Anh biết, nếu không mấy ngày nay làm sao anh có thể ra ngoài làm việc." Một số chuyện vẫn cần anh ra mặt xử lý.

"Tề Hạo." Thắm Yên Phi dừng bước, hơi nghiêng người ngẩng đầu nhìn anh: "Em yêu anh." Cô mặc kệ có phải vì yêu nên anh mới nói muốn kết hôn cùng mình hay không. Khóe miệng anh cong lên: "Anh biết." Càng ngày cô càng không thể rời xa anh.

"Còn nữa, cảm ơn, cảm ơn anh đã trả món nợ khổng lồ như vậy thay em..." Tề Hạo cúi người hôn lên môi cô ngăn lời nói lại, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm

răng cô ra, xông vào cái miệng nhỏ nhắn rồi mút lưỡi cô.

Hai gò má cô đỏ ửng lên, không ngờ anh lại đột nhiên tấn công như vậy.

"Tề, Tề Hạo!" Hai tay nhỏ bé không ngừng vỗ vai anh.

Tề Hạo ôm sát cô vào nơi đã cộm lên dưới thắt lưng, anh hôn cô thật nồng nhiệt không chịu tha, lúc cô sắp thở không nổi mới buông lỏng tay ra.

"Hạo, em rất mệt đó." Cô mệt mỏi trách móc.

"Ngủ đi." Anh ôm lấy cô thật chặt, không chừa bất kỳ khe hở nào giữa bọn họ.

Tề Hạo đi ra khỏi bệnh viện cùng Thẩm Yên Phi, bàn tay to lớn của anh đặt ngang hông cô, mỗi lần khám thai anh đều có mặt với cô.

Ba đã qua đời hơn hai tháng, mấy ngày vừa rồi cô thật sự rất cảm kích anh. Chẳng những giúp cô xử lý tất cả hậu sự của ba mà anh còn ngăn cản mọi phiền toái, chủ nợ của ba sẽ không đến tìm cô nữa, bởi vì anh đã trả sạch món nợ thay ba.

Vũ Lâm nói cho cô biết, lấy quyền thế của Tề Hạo, anh chẳng cần thay ba trả hết nợ đánh bạc cũng có thể làm cho không ai dám đến gây sự với cô, nhưng anh lại trả sạch mọi khoản nợ của ba. Thật sự cô chẳng biết nên báo đáp anh như thế nào mới tốt? Anh luôn không chút do dự lấy một số tiền lớn giúp đỡ cô.

Trước đó vài ngày anh nói muốn đi đăng ký kết hôn, cô gật đầu ngay lập tức, không biết có phải vì thấy cô đáng thương nên anh mới kết hôn? Hay là vì đứa bé trong bụng nên muốn kết hôn cùng cô? Chỉ cần anh bằng lòng sống chung với cô là đủ rồi, nếu như đánh mất anh lần nữa, cho dù có đứa con thì cô cũng sống không nổi. Cô không thể tồn tại khi thiếu anh.

"Tề Hạo, em đi nhờ xe về là được rồi, anh hãy làm việc của mình đi." Kể từ khi biết tin về cái chết của ba, anh đi theo cô như hình với bóng, cho đến mấy ngày nay mới chuyển biến tốt một chút. Cô thích cảm giác luôn dựa vào người anh, nhưng không thể quá tự do, vì cô không muốn một ngày nào đó anh cảm thấy chán ghét mình.

"Anh đã giao cho Vũ Lâm mọi chuyện rồi." Ôm ngang hông rồi nắm tay cô, năm ngón tay anh đan vào bàn tay nhỏ bé của cô.

"Em không cần lo lắng, anh có thể lo được chuyện của cha."

Có lẽ Vũ Lâm nói hơi thẳng nhưng không sai, kết cục dành cho dân cờ bạc chính là vậy. So với Tề Hạo thì anh cũng rất lo lắng sợ cô bị kích động, Vũ Lâm nói thể tàn nhẫn hơn rất nhiều. Nhưng cô sẽ không ghét Vũ Lâm vì chuyện này, bởi lời anh nói là thật lòng, ba luôn thích đánh cược rồi nợ tiền, kết quả cuối cùng có thể tốt hơn sao?

Cô thấy may mắn khi ba không biết năng lực của Tề Hạo, nếu không nhất định ba sẽ đòi Tề Hạo chu cấp tiền để đi đánh bạc, giả sử xảy ra chuyện như vậy, cả đời cô sẽ không ngóc đầu lên trước mặt Tề Hạo được.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gàn Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 9.2

Tề Hạo ôm sát cô vào nơi đã cộm lên dưới thắt lưng, anh hôn cô thật nồng nhiệt không chịu tha, lúc cô sắp thở không nổi mới buông lỏng tay ra.

"Hô, hô." Thẩm Yên Phi vội vàng hít lấy hít để từng đợt không khí.

Anh đưa ngón tay cái lên nhẹ nhàng vuốt đôi môi cô: "Không nên nói những lời như vậy, anh không thích nghe." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ hơn, tại sao anh có thể làm động tác thân mật trước mặt công chúng như thế? Nơi này cũng không phải là phòng khách trong nhà.

"Hạo, anh không nên làm vậy." Cô ngượng ngùng nắm bàn tay thô ráp của anh.

"Em vẫn chưa trả lời anh."

"Biết, biết, em sẽ không nói như thế nữa." Cô không dám nhìn bốn phía xung quanh, chỉ sợ mọi người nhìn thấy động tác thân mật vừa nãy.

"Chúng ta ăn một bữa cơm rồi trở về, không cần phải nấu." Biết cô dễ mệt mỏi, anh không cho cô xuống bếp, nhưng cô thì luôn lấy cớ sau đó làm việc trong phòng bếp cả buổi.

"Ừ." Cô còn đắm chìm trong nụ hôn vừa rồi.

"Leng keng." Chuông cửa vang lên, Thẩm Yên Phi đang ngồi trên ghế sa lon thiu thiu ngủ giật mình mở mắt.

Cô chậm rãi đứng lên, lá gan của phụ nữ có thai không được lớn, đã có mang bốn tháng nên cô rất dễ mệt mỏi, thường hay ngồi một chút liền ngủ thiếp đi.

Thẩm Yên Phi mở cửa: "Tề Mẫn?" Tề Mẫn đứng ngoài phòng liếc nhìn cô: "Còn không mau mở cửa? Cô định để tôi đứng hoài ở đây sao?"

"Được, được, tôi mở cửa ngay đây" Thẩm Yên Phi vội vàng mở cửa chính ra, "Sao cô biết mà tới đây?" Bộ dáng Tề Mẫn không vui mừng lắm: "Tôi đi đến nhà anh Hạo còn phải báo trước cho cô một tiếng?"

"Dĩ nhiên không phải." Thẩm Yên Phi không ngờ cô ta lại tức giận như vậy? Cô vừa mới nói điều gì sai? Tề Mẫn tự nhiên đi vào nhà, một thân chói lọi ngồi xuống ghế sofa, cô ta nhìn xung quanh phòng khách, Tề Hạo luôn luôn không cho phép cô ta vào phòng của anh, chăm chọc thay, vì có Thẩm Yên Phi cô ta mới có cơ hội đi vào gian phòng này.

"Cô muốn uống trà hay uống gì?"

"Cà phê."

"Rất xin lỗi, trong nhà không có cà phê." Cô và Tề Hạo không thích uống cà phê.

"Trong nhà?" Giọng nói Tề Mẫn cao vút lên: "Cô tưởng nơi này thật là nhà của mình rồi à."

"Tề Mẫn, tôi và Tề Hạo đã kết hôn." Thẩm Yên Phi nhìn người phụ nữ bằng tuổi mình, Tề Mẫn rất đẹp, cô nghĩ dù nam hay nữ cũng sẽ không nhận được nhìn chăm chăm cô ta.

"Cô gạt người!" Giọng điệu Tề Mẫn xấu đi.

"Đây là sự thật, ước chừng hơn nửa tháng trước chúng tôi đã đi đăng ký kết hôn." Tề Hạo từng nói anh không có cảm giác nào với Tề Mẫn, cô tin tưởng anh.

"Không thể nào." Tề Mẫn nhìn Thẩm Yên Phi vẻ không tin: "Tề Hạo từng nói sẽ không kết hôn, chắc chắn anh ấy sẽ không bao giờ kết hôn." Cô cường điệu hóa ba chữ không bao giờ.

"Có lẽ anh ấy đã từng theo chủ nghĩa độc thân, nhưng mà thật sự chúng tôi đã đăng ký kết hôn." Mặc kệ cô ta và Tề Hạo có quan hệ máu mủ là em gái của Tề Hạo hay không, cô không hy vọng cô ta cứ khẳng khái cố chấp như vậy.

Có lẽ một ngày nào đó Tề Hạo sẽ cảm thấy chán cô, nhưng chắc chắn sẽ không nảy sinh bất kỳ ý nghĩ xấu nào với Tề Mẫn, chỉ vì người này là em gái trên danh nghĩa của anh. Có thể nói, Tề Hạo không muốn làm trái quy luật bình thường.

"Coi như Tề Hạo đã kết hôn với cô thì thế nào? Làm sao cô biết anh ấy kết hôn với mình không phải là vì đứa bé trong bụng?" Biết Tề Hạo để cho cô mang thai đã đủ làm cô ta khiếp sợ rồi, làm sao anh ấy có thể kết hôn được? Chẳng lẽ Tề Hạo thật sự muốn sống cùng người phụ nữ này? Không, không thể nào! Anh ấy chỉ vui đùa một chút mà thôi, tựa như những thiên kim tiểu thư trong khách sạn, hưởng qua một lần rồi sẽ mất hứng.

Làm sao cô biết anh ấy kết hôn với mình không phải là vì đứa bé trong bụng? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Yên Phi tái xanh, thật sự cô cũng không biết có phải anh ấy kết hôn là vì đứa nhỏ trong bụng hay không?

Cô hy vọng đường nào anh cũng yêu mình, giống như cô rất thương anh vậy.

"Bị tôi nói trúng rồi chứ?" Tề Mẫn hài lòng nhìn gương mặt cô không có chút huyết sắc nào: "Tôi nghĩ chờ cô sinh hạ đứa bé xong, Tề Hạo sẽ bảo cô cút ra khỏi căn nhà này!"

"Sẽ không." Hai chân Thẩm Yên Phi vô lực ngã xuống mặt đất, Tề Hạo sẽ yêu cô dù chỉ một chút? Anh rất tốt, luôn bên cạnh chăm sóc cô, lúc mang thai chính là như vậy.

Nàng không muốn bị lời nói của Tề Mẫn làm ảnh hưởng, nhưng đáy lòng cô lại không tự chủ được nhói lên, Tề Hạo đối với cô là yêu hay thương hại? Cô vẫn không dám khẳng định.

"Hừ, không có đâu" Tề Mẫn nhìn cô đang ngồi bệt đất: "Nếu nói không thì tại sao về mặt cô lại khổ sở như vậy? Tôi cho cô biết, Tề Hạo không thể yêu bất cứ ai, bởi vì ngay cả bản thân mình anh ấy cũng không thích!"

"Cô hiểu bao nhiêu về Tề Hạo? Cô biết khi còn bé anh ấy đã là trải qua những ngày bị thảm như thế nào sao? Nếu không phải cha tôi đón anh ấy về nhà làm con nuôi, Tề Hạo đã sớm chết đói trên phố rồi."

Thẩm Yên Phi chột ngắc đầu lên nhìn Tề Mẫn: "Cô nói thật sao?" Cô không thể tin được một người kiên cường như Tề Hạo đã từng trải qua khổ cực, thoáng chốc lồng ngực cô tràn đầy tiếc thương.

"Anh ấy không kể với tôi nhwunxg chuyện này..." Thẩm Yên Phi tự lẩm bầm một mình, cô chỉ biết bối cảnh của Tề Hạo có chút phức tạp, hiểu biết về anh cũng chỉ vèn vèn dừng ở đây.

"Hừ, coi như Tề Hạo không thích tôi, anh ấy cũng sẽ không thích bất người phụ nữ nào."

"Sẽ không." Cô cho rằng anh vẫn yêu mình dù chỉ một chút, nhưng bây giờ cô lại không dám khẳng định rồi, anh rất tốt với cô nhưng không có chia sẻ quá khứ của anh với cô, tại sao?

Thật sự chẳng lẽ như lời Tề Mẫn, anh ấy không yêu bất cứ ai? Không! Đôi mắt của anh không thể gạt người, cô nhìn thấy sự quyến luyến trong mắt anh mà.

"Ồ!" Thẩm Yên Phi không nhịn được khóc lên, cô phải tin tưởng Tề Hạo, cô nên tin tưởng Tề Hạo.

Đêm đến, Tề Hạo về nhà thì thấy phòng tối om, anh nghĩ cô đến cửa hàng bách hóa bên cạnh để mua đồ, không ngờ anh bật đèn lên lại nhìn thấy thân thể nhỏ bé của cô co ro trên sàn.

"Phi Phi?" Tề Hạo đi tới trước mặt cô "Sao lại ngồi dưới đất rồi không thèm mở đèn vậy?"

"Tề Hạo." Cô nhìn sâu vào mắt anh: "Anh yêu em không?"

"Đồ ngốc." Tề Hạo ôm cô vào lòng: "Nếu cảm lạnh thì làm thế nào? Đứa con trong bụng cũng sẽ chịu khổ cùng em."

"Anh yêu em không?"

"Đương nhiên anh yêu em và yêu cả con chúng ta." Anh ôm cô vào phòng ngủ.

Thẩm Yên Phi nhắm mắt chưa xót, câu nào của anh cũng không thể rời khỏi đứa bé, thật sự chẳng lẽ như lời Tề Mẫn, anh kết hôn với cô là vì đứa con trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 10 (P1)

Editor: Tiêu Vũ Chi

Tề Hạo biết mấy ngày qua cô hơi buồn bực, nhưng anh vẫn không hiểu có chuyện gì không vui? Hỏi cô cũng chẳng trả lời.

"Ăn thêm cái này đi." Tề Hạo gấp một miếng thịt vào bát cô.

"Em no rồi."

"Ăn thêm một chút, bác sĩ nói em vẫn còn quá gầy." Anh lại gấp vài miếng cá vào chén cô.

"Em đã nói là ăn no rồi." Thẩm Yên Phi không nhịn được tức giận nhìn anh, tại sao anh luôn quan tâm đứa bé trong bụng của cô: "Anh cố gắng về nhà ăn cơm, là để giám sát em không cho con anh ăn no?"

Tề Hạo nhìn cô, bình tĩnh đến mức không thấy có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào trên mặt: "Nếu thật sự đã ăn no thì tốt rồi, đừng miễn cưỡng ăn những thứ này vào bụng nữa." Anh gấp lại những miếng cá thịt mình cắt công chen lẫn mua về cho cô, chưa đầy vài phút đã giải quyết sạch.

"Không phải anh rất bận sao? Anh chẳng cần chạy về giám sát... em cũng ăn cơm bình thường, không chỉ con anh muốn ăn, em cũng muốn ăn cơm." Cảm xúc phập phồng cô cố kìm nén lại đột nhiên bộc phát.

Anh yêu đứa bé trong bụng cô nên vui mừng, nhưng cô không hy vọng anh quan tâm đứa con quá mức mà bỏ quên mình, cô tức giận rất mâu thuẫn.

Rốt cuộc cô muốn anh làm gì? Chính cô cũng không biết.

"Lúc anh không có mặt Tề Mẫn lại tới sao? Khi đó cô ta nói gì với em?" Từ đầu anh đã cảm thấy cô có cái gì không đúng, bác sĩ nói phụ nữ mang thai ít nhiều gì sẽ có chút cảm xúc không ổn định, cuối cùng anh cũng thấy được.

Thẩm Yên Phi ngậm chặt môi, cô vẫn tự nói với bản thân không để Tề Mẫn làm cho ảnh hưởng, nhưng thật sự cô không cách nào không dao động về lời Tề Mẫn nói, bởi vì cô ta chọc trúng nỗi lo lắng sâu trong tâm hồn cô.

"Em tình nguyện tin cô ta cũng không muốn tin tưởng anh?" Tề Hạo nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô: "Em đã sớm biết cô ta có ý tứ với anh, sao cô ta có thể nói lời nào tốt đẹp với em chứ?"

"Cô ấy nói đúng, không phải anh yêu em, anh chỉ thích đứa bé huhu." Cảm xúc đè nén đã lâu khiến Thẩm Yên Phi không nhịn được khóc nức lên: "Thật sự là anh không yêu em."

Tề Hạo thở dài một hơi, anh đi tới ngồi cạnh cô: "Nếu anh không thương em tại sao lại muốn kết hôn? Không phô trương là bởi vì cha em vừa qua đời, chúng ta kết hôn trước trăm ngày đã rất vội vàng rồi." Anh cũng muốn cho cô một hôn lễ khó quên, phụ nữ luôn có ước mơ về hôn lễ của mình.

"Vi em mang thai, anh chịu kết hôn với em chỉ vì đứa nhỏ trong bụng." Thẩm Yên Phi khóc sụt sùi: "Nếu không có đứa con anh sẽ chẳng lấy em đâu."

"Nếu thực sự anh chỉ muốn đứa con trong bụng em, anh chờ em sinh ra là được rồi, cần gì phải đăng ký kết hôn?" Cảm xúc của phụ nữ mang thai cảm xúc thật bất thường.

"Anh...anh thật là ác độc đó." Thẩm Yên Phi nghẹn họng: "Thế mà anh lại muốn chờ em sinh con ra rồi đá em đi thật xa, làm sao anh có thể quá đáng như vậy?"

Tề Hạo lại thở dài một hơi, không phải bọn họ đã kết hôn sao? Hình như phụ nữ có thai rất chậm tiêu, anh chỉ muốn làm thịt cái cô Tề Mẫn chết tiệt kia.

"Anh yêu em, thật sự anh rất yêu em."

"Anh lừa em."

"Thật sự anh rất yêu em." Tề Hạo nghiêm túc lặp lại một lần nữa.

"Anh gạt em."

"Nếu không em muốn anh phải nói thế nào đây?"

"Anh có dụ dỗ em cũng không chịu, huhu!"

"."

Tề Mẫn tức giận đi tới đại sảnh tòa cao ốc nơi Tề Hạo ở, anh ấy dám sai thuộc hạ tóm cô về Hongkong?

Tại sao anh có thể làm như vậy? Cô là đại tiểu thư của Tề gia!

Nếu như anh cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn để những tên kia bắt về Hongkong, vậy anh cũng quá xem thường Tề Mẫn cô rồi, cô không phải là một thiên kim đại tiểu thư vô học.

"Vị tiểu thư này, rất xin lỗi cô không thể vào đây." Người bảo vệ trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng ngăn Tề Mẫn lại.

"Anh lặp lại một lần nữa tôi nghe xem nào, sao tôi không thể đi vào?" Bị người khác áp chế ở phi trường đã đủ làm cô mất thể diện, bây giờ bảo vệ cũng dám ra lệnh cho cô.

"Tề tiên sinh đặc biệt dặn dò, tiểu thư không thể tự do ra vào nơi Tề tiên sinh ở." Có thể vào làm ở một tòa ốc như vậy cũng rất hành diện, anh ta cũng không muốn mất đi chén cơm.

"Cái gì?" Mặt Tề Mẫn đỏ lên vì tức: "Tại sao anh ấy có thể cư xử với tôi như vậy?" Vì lý do gì mà Thẩm Yên Phi có thể ở trong phòng anh còn cô ngay cả đi vào nhà cũng không được.

Tề Hạo, anh ấy đang si nhục cô!

Thang máy đúng lúc dừng tại tầng một, Thẩm Yên Phi đi ra khỏi thang máy, cảnh xôn xao trước đại sảnh thu hút sự chú ý của cô rất nhanh.

"Tề Mẫn?" Thẩm Yên Phi không xác định kêu một tiếng, bộ dáng cao gầy của người phụ nữ đó rất giống Tề Mẫn, nhưng không phải Tề Hạo nói cô ta đã về Hongkong sao?

Tề Mẫn tức giận nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt làm cho người ta căm hận!

"Thẩm Yên Phi, có phải là cô giật giây Tề Hạo bắt tôi trở về Hongkong?" Cô ta hất tay bảo vệ ra, trợn trừng mắt nhìn chằm chằm cô.

"Vị tiểu thư này cô không thể đi tiếp đâu." Bảo vệ vội vàng kêu.

Bảo vệ gọi như vậy khiến Tề Mẫn đã nhảy cảm lại càng thêm tức giận, cái gì gọi là cô không thể tiến lên trước nữa? Ngay cả đi vài bước cũng muốn cấm đoán cô, thật sự là rất quá đáng.

"Anh bảo vệ, có chuyện gì vậy?" Thẩm Yên Phi bước lên hỏi, có phải Tề Mẫn nổi xung đột với anh bảo vệ? Nhưng sao Tề Mẫn lại xích mích với bảo vệ?

"Có chuyện gì?" Giọng điệu Tề Mẫn cao lên: "Cô còn làm bộ tới khi nào? Cô hại tôi mất mặt có biết không hả?" Cho tới bây giờ cô chưa từng mất mặt như vậy, thế nhưng lại bị người khác chặn cửa không cho vào.

"Tề Mẫn, cô nói cái gì vậy?" Thẩm Yên Phi không hiểu nhìn cô ta đang tức giận đùng đùng, giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cô ta cũng có thể tức giận. Tề Mẫn đang nóng máu cô còn tỏ ra mình vô tội, thế là một cái tát vung xuống!

"A!" Sức lực thật mạnh khiến Thẩm Yên Phi loạn choạng ngã xuống, đầu óc đình chỉ lại. Thẩm Yên Phi chưa kịp đứng vững, Tề Mẫn lại giáng một cái tát thật mạnh!

"A!" Lần này không có vận khí tốt như vậy, Thẩm Yên Phi đứng không vững ngã nhào xuống đất: "A." Cô hét lên thảm thiết.

"Tề phu nhân!" Bảo vệ trẻ tuổi lập tức xông lên, hành động của Tề Mẫn làm anh ta choáng váng, hai bàn tay này tựa như gió lốc càn quét gò má của Tề phu nhân gò má.

"Bụng, bụng, bụng của tôi." Thật là đau, bụng cô rất đau.

"Tôi gọi xe cứu thương ngay đây, tôi gọi ngay đây!" Bảo vệ chạy nhanh tới quầy lễ tân cầm điện thoại lên.

Tề Mẫn không thể tin được nhìn Thẩm Yên Phi bị đánh ngã xuống đất, thật sự cô chưa dùng hết lực mà.

"Thẩm Yên Phi cô không cần giả bộ, nhanh lên đứng lên cho tôi." Tề Mẫn cũng đứng im không nhúc nhích.

"Bụng của tôi rất đau." Thẩm Yên Phi cắn chặt môi dưới, cô lo lắng cho đứa con trong bụng, sau khi bảo vệ hốt hoảng gọi xe cứu thương cũng vội vàng thông báo cho Tề tiên sinh, anh ta biết lai lịch Tề tiên sinh không phải chuyện đùa, nhịn không được run rẩy cả người.

Mất chén com là chuyện nhỏ, anh ta rất nghi ngờ mình sẽ mất mạng vì hành sự bất lực, Tề tiên sinh đã đặc biệt dặn dò, Tề Mẫn không thể bước vào đây dù chỉ một bước.

"Thẩm Yên Phi cô còn tiếp tục giả tới khi nào? Tề Hạo không ở đây cô giả bộ cho ai nhìn?" Tề Mẫn không muốn tin rằng mình đã làm hại người ta, cô ta chỉ mới nhẹ nhàng vung hai cái tát mà thôi.

"Tề Mẫn, bụng tôi thật sự rất đau, cô mau đưa tôi vào bệnh viện." Thẩm Yên Phi lo lắng vuốt bụng không dám buông tay, giống như chỉ cần cô thả lỏng đứa bé sẽ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gàn Hạng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 10 (P2)

Editor: Tiêu Vũ Chi

"Tiêu, tiểu thư cô có lái xe không? Nếu có mau đưa Tề phu nhân đến bệnh viện, tự đi đương nhiên sẽ nhanh hơn so với việc chờ xe cứu thương đó." Bảo vệ hét lớn.

Dường như Tề Mẫn đang chờ dẫn đột nhiên được đánh thức: "Anh...anh mau ôm cô ta đến xe của tôi." Tề Mẫn quay đầu đi về phía cửa chính, xe của cô dừng ngay trước ở cửa tòa cao ốc.

"Được, rất tốt!" Bảo vệ trẻ tuổi khỏe mạnh vội vàng ôm lấy Thẩm Yên Phi đi sau lưng cô.

Tề Mẫn cảm tay lái nhịn không được run lên, là cô ta không đứng vững, chẳng liên quan đến mình, không sai, là Thẩm Yên Phi đứng không vững mắc mớ gì đến cô?

"Này, này." Tề Mẫn không biết giọng nói của mình có phần run rẩy: "Tề Hạo, bây giờ tôi đang đưa Thẩm Yên Phi đến bệnh viện."

"Đáng chết cô!" Bên đầu dây kia truyền đến tiếng gào thét: "Cô còn không mau đưa cô ấy đến bệnh viện, nếu cô ấy có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ phá hủy mọi thứ của Tề gia!"

Điện thoại di động trượt xuống tay cô, hai tay càng lúc càng run rẩy bấu chặt vào tay lái, lần đầu tiên trong đời Tề Mẫn cảm thấy sợ hãi, cô sẽ không hoài nghi lời nói của Tề Hạo, anh thật sự sẽ phá hủy tất cả mọi thứ của Tề gia.

Tề Hạo lái đến bệnh viện bằng tốc độ nhanh nhất, khi chạy tới bệnh anh nhanh chóng nhìn thấy bác sĩ y tá vây quanh một giường bệnh vội vàng đẩy đi, bụng của người trên giường bệnh nhô lên, anh hốt hoảng chạy lên phía trước.

"Phi Phi?" Thật sự là cô ấy!

"Tề Hạo, anh đã đến rồi." Thẩm Yên Phi khẽ sờ nói, bụng của cô vẫn rất đau.

"Em sẽ không có chuyện gì, em sẽ không có chuyện gì." Dường như anh đang nói cho bản thân nghe.

"Bụng của em rất đau, em thật sự sợ đứa bé sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn." Thẩm Yên Phi lo lắng khóc nức.

"Chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi, anh muốn em được bình an." Anh lo lắng nhìn cô.

Tề Hạo bị y tá ngăn lại trước phòng cấp cứu: "Vị tiên sinh này anh không thể đi vào, anh vào sẽ làm cản trở việc cấp cứu."

Anh nắm lấy tay y tá: "Nhất định phải làm cho vợ của tôi bình an vô sự, có nghe hay không?"

"Vị tiên sinh này xin anh không nên làm như vậy." Y tá đã từng gặp nhiều trường hợp thế này vội kéo tay Tề Hạo ra, đang chuẩn bị đi vào cấp cứu hỗ trợ bác sĩ, y tá lại ngăn cản cả người.

"Tôi muốn vợ của mình bình an vô sự anh có nghe không? Nếu vợ tôi có chuyện gì ngoài ý muốn tôi sẽ làm cho anh không giữ được công việc của mình!" Tề Hạo điên cuồng hầm hừ.

"Tiên sinh anh mau buông tay đừng làm chậm trễ thời gian chúng tôi cấp cứu." Những lời này của y tá thành công làm Tề Hạo buông lỏng tay, anh lo lắng nhìn Thẩm Yên Phi, rồi cũng để cho người ta đẩy cô vào phòng cấp cứu.

Thẩm Yên Phi ngất đi trước nghe được anh gào thét, làm sao cô có thể cho rằng anh chỉ yêu đứa bé? Anh thật sự yêu cô, anh muốn cô bình an vô sự, anh muốn cô không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Có mang hơn bốn tháng, Thẩm Yên Phi được chẩn đoán không sao, chỉ là bác sĩ yêu cầu phụ nữ có thai cần ở bệnh viện an thai để ngừa ngộ nhỡ.

Tề Hạo nhìn cô nằm trên giường bệnh mà đau lòng không dứt, rõ ràng nếu cô luôn ở nhà an ổn thì sao lại bị đưa đến bệnh viện? Thậm chí cô và đứa bé chưa một lần gặp nguy hiểm.

"Phi Phi." Anh lo lắng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn rồi lại vuốt hai mắt đang nhắm chặt, bác sĩ nói cô đã không có gì đáng ngại, nhưng chỉ cần cô chưa chịu mở mắt nhìn anh, không nghe giọng nói mềm mại của cô anh không cách nào an tâm.

Thai nhi trong bụng được bảo vệ tốt, nếu không anh thật sự không dám tưởng tượng cô sẽ như thế nào?

Nếu như cô và đứa bé thực sự chỉ có thể lựa chọn một bình người an sống sót, anh sẽ không chút do dự lựa chọn cô.

Bởi vì có cô, anh mới nghĩ đến chuyện cùng cô xây dựng một gia đình, chưa bao giờ anh muốn sống chung với một người phụ nữ cả đời như vậy.

Cô chẳng những cho anh ham muốn được kết hôn, càng làm cho anh nghĩ phải có một đứa con thuộc về họ, đời này anh không thể nào buông tay cô.

"Sao em còn chưa chịu tỉnh lại?" Anh thật nhớ dáng vẻ dịu dàng của cô dành cho mình, nụ cười của cô luôn có thể chạm vào nội tâm anh, làm tan chảy tim anh.

"Cốc cốc." Ngoài phòng bệnh có người gõ hai tiếng.

"Đại ca, là em." Vũ Lâm đứng ngoài phòng bệnh không biết đại tẩu đã tỉnh lại chưa? Anh hạ thấp giọng nói.

"Vào đi."

"Đại ca, em đã làm theo lời anh bắt Tề Mẫn về." Nhưng thật ra là nhốt trong phòng của Vũ Lâm rồi.

Tại sao lại nhốt Tề Mẫn trong phòng của anh? Bởi vì đại ca không muốn thấy Tề Mẫn vào phòng mình cho nên anh đành gặp xui xẻo.

Đại ca không bảo anh bắt Tề Mẫn về, chỉ dặn trước khi đại tẩu bình an tỉnh lại thì không để cho cô ta chạy trốn, nhưng dù nói thế nào cô ta cũng là hòn ngọc quý trên tay Tề gia, anh sợ sơ sót một chút sẽ ảnh hưởng đến đại ca.

"Canh chừng cô ta, chờ Phi Phi khá hơn một chút sau tôi sẽ đến tìm cô ta tính sổ." Thử đáng chết!

"Đại ca, Tề Mẫn là ruột thịt của Tề Gia." Vũ Lâm cường điệu hai chữ ruột thịt.

"Thiếu chút nữa cô ta đã hại chết đứa bé của tôi, nếu như không phải do cô ta, Phi Phi cần gì phải nằm tại đây chịu khổ?" Tề Hạo nắm chặt quả đấm, chỉ cần nghĩ đến Tề Mẫn đáng chết thì anh đã có một bụng lửa giận.

Dĩ nhiên nếu như hiện trường không phải còn có bảo vệ, anh thật sự không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào? Nếu cô và đứa bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tề Mẫn chết một ngàn lần cũng không đủ!

"Đại ca, anh phải nghỉ kỹ rồi mới làm, mặc dù anh tính rời khỏi Tề gia, nhưng thế lực Tề gia còn ảnh hưởng tới anh, ngàn vạn lần anh không được dùng chiêu cứng đối cứng." Vũ Lâm không khỏi lo lắng.

"Anh yên tâm, tôi muốn tự mình bắt Tề Mẫn trở về Hongkong, dù thế nào cũng vì cha nuôi tôi mới không chết đói trên phố." Tề Hạo quay đầu nhìn người anh em tốt: "Chẳng qua ông ấy phải biết, chỉ cần Tề Mẫn gây bất lợi tới vợ con tôi lần nữa, chắc chắn tôi sẽ giết chết cô ta."

Vũ Lâm không ngờ đại ca lại làm như vậy chỉ vì một người phụ nữ, một người luôn luôn không quan tâm mọi chuyện vậy mà chỉ coi chừng vợ mình.

Anh biết đại ca coi trọng Thẩm Yên Phi, nhưng tình cảm của đại ca lại vượt quá mức tưởng tượng của anh, nhìn dáng vẻ là biết cả đời cũng không thể rời bỏ Thẩm Yên Phi, bởi vì đại ca sẽ không buông tay, anh hiểu rất rõ.

"Đại ca dự định lúc nào đi Hongkong?"

"Chờ Phi Phi ổn định lại, tôi muốn mang cô ấy theo." Tề Hạo anh sẽ không để cô rời khỏi tầm mắt mình, một ngày cũng không được.

Vũ Lâm thở than một tiếng, bác sĩ nói đại tẩu cần ở trong bệnh viện an thai, chẳng lẽ đại tẩu dưỡng thai bao nhiêu thời gian thì Tề Mẫn ở phòng của anh bấy nhiêu?!

Một tháng sau, Tề Hạo mang vợ theo, ép buộc Tề Mẫn trở về Hongkong, Vũ Lâm không yên tâm nên cũng đi tới đây, anh sợ đại ca sẽ vì một người phụ nữ mà rước lấy phiền toái.

Mặc dù đại ca là con nuôi của Tề Gia, nhưng Tề mẫn lại là ruột thịt máu mủ của Tề Gia.

"Tề Hạo, anh không cần quá đáng như vậy!" Tề Mẫn vừa vào cửa Tề Gia đã rống lên: "Còn không mau cởi dây trói ra cho tôi."

Thẩm Yên Phi ở trên giường bệnh nằm bao lâu thì cô liền bị trói từng đó thời gian, thế nhưng anh ấy lại dám sai người trói cô lại rồi cường ép lên máy bay?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 10 (P3)

Editor: Tiêu Vũ Chi

Vũ lâm quay sang nhìn, thấy Tề Hạo đang xoa bụng vợ gất nhẹ đầu, anh mới bước lên cởi trói cho Tề Mẫn: "Nếu cô không cay cú như vậy, chúng tôi đâu cần phải dùng tới biện pháp này?"

Anh định cởi trói, nhưng sợ làm vậy sẽ gây tới sự chú ý của người khác, vì thế anh nhẹ nhàng rút sợi dây thừng ra, cô cũng sợ mất thể diện nên che kín đôi tay bằng áo khoác.

"Hai người các anh dám đối xử như vậy với tôi, không sợ tôi tố cáo cho cha biết sao?" Từ nhỏ cha đã coi cô như bảo bối mà chăm sóc.

"Tề Mẫn, dù cô có chết thì tính tình cũng chẳng thay đổi." Tề Hạo không vui nhìn Tề Mẫn đang kêu gào, từ đầu đến giờ cô ta không hề có một câu xin lỗi với Phi Phi, còn Phi Phi thì luôn khuyên anh không nên tức giận.

Làm sao anh có thể không tức giận? Người cô ta gây tổn thương là vợ con anh!

"Tề Hạo, là Tề Mẫn đưa em đến bệnh viện." Thẩm Yên Phi thật sự không biết nên an ủi chồng mình thế nào, cô đã nằm trong bệnh viện ước chừng một tháng, cả cô và đứa bé trong bụng đều bình an vô sự.

"Nếu như không phải vì cô ta, em đâu cần phải đến bệnh viện?" Tề Hạo nhìn chăm chăm vào gương mặt khó ưa của Tề Mẫn, quả thực cha nuôi đã chiều cô ta quá rồi, mạng người trong mắt cô ta căn bản không đáng một đồng.

"Bây giờ em rất khỏe, đứa con trong bụng cũng rất ổn, anh không cần so đo nhiều." Thẩm Yên Phi kéo áo chồng mình, thật ra Tề Mẫn cũng rất lo lắng cho cô, nhưng lòng tự ái của cô ấy lại rất cao, không cho phép mình lộ ra dáng vẻ lo lắng.

Anh đang nghĩ Tề Mẫn rất xấu xa, nếu như không phải vì quá tức giận nhất định anh cũng có thể nhìn ra tâm tư của Tề Mẫn. Cô biết lúc nằm viện Tề Mẫn cũng nhờ người trông coi, vừa nãy ở phi trường, có mấy lần ánh mắt của cô và Tề Mẫn giao nhau, cô cảm thấy Tề Mẫn muốn xin lỗi, chỉ là người kiêu ngạo như cô ấy không mở miệng được.

"Là nhờ cô ấy vội vàng đưa em đến bệnh viện, em mới có thể bình an vô sự, nếu không thật sự em chẳng biết phải đợi xe cứu thương đến lúc nào?"

Thắm Yên Phi không muốn anh có thái độ như vậy, cô ấy là người nhà của anh không phải sao?

Tề Hạo thật sự rất muốn chặn miệng cô lại, người phụ nữ này thật ngốc, rốt cuộc nói bao nhiêu lần cô mới hiểu được? Nếu không phải vì Tề Mẫn cô cũng chẳng cần phải chịu những chuyện này!

Anh mặc kệ có phải Tề Mẫn đưa cô đến bệnh viện hay không? Nếu như Tề Mẫn không đi tìm cô gây sự căn bản cũng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì!

Tề Mẫn đứng một bên mỉm cười, vẫn giữ dáng vẻ không chịu khuất phục như cũ, không biết đầu óc Thắm Yên Phi có phải bị gì không mà còn ở đây làm bộ làm tịch?

Cô làm đứa bé thiếu chút nữa đã có chuyện xảy ra, tại sao cô ta vẫn có thể nói giúp cô?

"Chuyện gì đang xảy ra? Vừa trở về đã rùm beng cả lên." Tề Thiên Minh đi ra, ông nghe thuộc hạ nói không chỉ có Tề Mẫn trở lại, mà Tề Hạo cũng quay về.

"Cha nuôi." Tề Hạo nắm chặt tay vợ để làm cô an tâm.

"Tề Gia."

"Cha." Tề Mẫn đi tới trước mặt cha mình: "Cha mau dạy dỗ hai người bọn họ, Tề Hạo và Vũ Lâm lại dám nhót con."

"Chuyện đó?" Tề Thiên Minh nhìn con gái mình: "Cha còn tưởng rằng con ở Đài Loan chơi rất vui vẻ đấy."

"Cha, con không có đùa giỡn với cha đâu." Tề Mẫn dậm chân: "Con là anh ta nhót lại thật đó."

Tề Thiên Minh ngồi xuống ghế dựa, nhìn liếc qua con nuôi của mình.

"Cha nuôi, Tề Mẫn không biết nặng nhẹ thiếu chút nữa đã hại chết vợ con của con." Tề Hạo không kiêu ngạo không tự ti nói.

"Vợ con?"

"Đúng, cha nuôi." Anh ôm eo của Thắm Yên Phi, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ ý bảo cô không cần khẩn trương: "Đây chính là vợ của con, Thắm Yên Phi."

"Ngài, ngài khỏe chứ." Thắm Yên Phi không nhận được khăn trương hỏi, cha nuôi cũng chính là cha của anh.

"Hừ." Tề Mẫn quay đầu sang chỗ khác.

Tề Thiên Minh nhìn con nuôi của mình đang ôm một người phụ nữ khác, nuôi đứa nhỏ này hơn mười năm, ông chưa hề thấy Tề Hạo có ham muốn độc chiếm phụ nữ như vậy.

"Tề Hạo, con phải biết cha định sẵn con rể của mình là ai rồi." Tề Thiên Minh nhắc nhở.

"Cha nuôi, con đã sớm nói rất rõ ràng, con với Tề Mẫn tuyệt đối không thể có bất kỳ tình cảm nam nữ nào." Tề Hạo không sợ hãi nhìn Tề Thiên Minh, lần này trở về ngoài việc ngăn cho Tề Mẫn không muốn gì làm nấy ở bên ngoài, cũng là muốn làm cho cha nuôi nghĩ tới chuyện sẽ giao bảo bối của mình cho một người đáng tin cậy chăm sóc.

"Coi như con và Tề Mẫn không có kết quả, con cho rằng cha sẽ tiếp nhận một người phụ nữ con tùy tiện mang về sao?" Tề Mẫn không lọt nỗi mắt xanh của nó không phải là ông không biết, hai đứa bé này đều do ông nuôi lớn lên.

"Phi Phi không phải là người phụ nữ con tùy tiện mang về, cô ấy là người con muốn chung sống cả đời." Tề Hạo nghiêm túc nói với cha mình, dù có là cha nuôi cũng không thể xem thường cô. Thắm Yên Phi cảm động ngẩng đầu lên nhìn chồng.

"Cả đời?" Tề Mẫn hừ lạnh một tiếng, cô không tin có tình cảm nào mà kéo dài cả đời.

"Tề Mẫn phải làm thế nào? Thế lực của cha làm thế nào?" Ông không dám nói mình bảo Tề Hạo trở về là vì muốn có một người giúp ông chống đỡ giang sơn, thế lực ông khổ cực xây dựng hơn nửa đời làm sao có thể cam lòng để cho tất cả trôi theo nước chảy?

"Những chuyện đó đều không phải là vấn đề, con sẽ không để cho thế lực của cha biến mất, chỉ là cha à." Tề Hạo nhìn chăm chăm Tề Thiên Minh: "Nếu như Tề Mẫn còn dám làm chuyện gì thương tổn đến vợ của con, con sẽ giết cô ta." Anh nói hùng hồn.

"Thật là to gan, con có biết mình đang nói gì hay không?" Tề Thiên Minh không vui.

"Trừ phi con chết, nếu không tuyệt đối con không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương Phi Phi." Tề Hạo nhìn Tề Thiên Minh: "Mặc kệ phải trả bất cứ giá nào."

Ánh mắt Tề Hạo và Tề Thiên Minh xẹt ra tia lửa điện, ai cũng không muốn nhường một bước trước.

"Cha nuôi, cha là người hiểu rõ năng lực của con nhất." Anh có bản lãnh chống đỡ giúp ông ấy, dĩ nhiên cũng có bản lãnh hủy diệt tất cả.

"Bây giờ con đang vong ân phụ nghĩa?"

"Con chỉ muốn Tề Mẫn không làm ra bất kỳ chuyện gì thương tổn đến vợ mình, vì Thẩm Yên Phi thì con chết cũng có thể, giết Tề Mẫn dĩ nhiên không coi vào đâu." Tề Hạo nói rõ ràng.

"Hoang đường! Chỉ vì một người phụ nữ mà lại muốn trở mặt thành thù với cha." Tề Thiên Minh tức giận đập bàn.

"Hôm nay con tới đây một chuyện chỉ muốn nói cho cha biết như vậy, Tề Hạo con tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào làm thương tổn vợ mình." Tề Hạo không bị bất kỳ ảnh hưởng gì: "Chỉ cần Tề Mẫn không làm loạn nữa, con sẽ bảo đảm thể diện của cha luôn bền vững."

"Mày đang ra điều kiện với cha?"

"Cha nghĩ vậy cũng được." Tề Hạo chậm rãi nói, anh không thể nào nhượng bộ.

Ánh mắt Tề Thiên Minh phức tạp nhìn đứa con nuôi ngồi đối diện mình, ông đã sớm biết không ép được anh, vì ông rất cần một người như anh chống đỡ thể diện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 10 (P4)

Editor: Tiêu Vũ Chi

"Ta bảo đảm không để cho Tề Mẫn gây thương tổn đến vợ con lần nữa." Tề Thiên Minh nói, sông Trường Giang sóng sau đê sóng trước, ông không thể không chịu thua cũng không thể không phục anh.

"Mặc kệ có phải con đứng đầu hay không, con bảo đảm tâm huyết của cha nuôi không biến mất." Tề Hạo nghiêm túc nói. Thẩm Yên Phi hồi hộp nắm tay chồng, nhìn đáng dấp bọn họ chắc sẽ không có chuyện gì rồi.

"Người như Tề Hạo không hiếm, tôi cũng có rất nhiều người theo đuổi." Tề Mẫn không nhịn được rống lên.

Lúc này Tề Thiên Minh chẳng hề có ý định dụ dỗ con gái, ông đang lo lắng Tề Hạo không quan tâm gì mà bỏ đi, đến khi đó ông có thể bị tổn thất nghiêm trọng.

Vũ Lâm lắc đầu, Tề Mẫn chết cũng không đổi được tình tình đáng khinh này, chỉ là Tề Thiên Minh rất hiểu chuyện.

Thật ra thì với thể diện của đại ca căn bản không cần phải khách khí với bọn họ.

Sau khi đàm phán xong, Tề Hạo từ chối lời mời ở lại Tề gia nghỉ ngơi mấy ngày, từ khi mười sáu tuổi anh đã ít qua đêm tại đây.

Anh dẫn Phi Phi đến một nhà hàng lớn, sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật, đây là kế hoạch Tề Hạo đã định sẵn ở Đài Loan, chỉ cần nói rõ ràng với cha nuôi anh sẽ bắt đầu gây dựng sự nghiệp của mình, anh muốn một cuộc sống như vậy.

Hôn nhẹ lên môi vợ yêu đang ngủ say, anh trượt đến cằm cổ trắng nõn của cô, Tề Hạo lè lưỡi da thịt mịn màng, bàn tay cởi nút áo mỏng manh trên áo ngủ.

Anh hôn cô từ trên xuống dưới, cúi đầu ngậm nụ hoa mềm, môi mỏng từ từ mút, sức lực càng lúc càng mạnh.

"Um." Tiểu bảo bối đang ngủ say không thoải mái rên rĩ, Thẩm Yên Phi chậm rãi mở mắt.

"Muốn ngủ thì cứ tiếp tục ngủ đi." Anh biết thế nào cũng làm giật mình tiểu bảo bối trong lòng.

Hai bàn tay nhỏ bé chống lên bờ vai anh: "Bộ dạng anh thế này sao em ngủ được?" Thẩm Yên Phi run rẩy nói, cô biết anh nhẫn nại đã lâu, nhìn đáng vẻ tối hôm nay cô đừng nghĩ tới chuyện ngủ.

"Em cứ ngủ đi, anh sẽ giúp em điều chỉnh tư thế thoải mái nhất." Môi mỏng lại ngậm nụ hoa bên kia, anh mút thật mạnh, một tay không yên phận gạt quần lót ra ngoài.

Thẩm Yên Phi xấu hổ che lại, bụng của cô cũng đã lớn vậy rồi, anh vẫn còn muốn cô?

"Hạo, anh không thấy em rất xấu sao?" Hiện tại cô không có một chút thon thả nào.

"Em là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, mang thai lại càng đẹp." Anh thích nhìn dáng vẻ thảnh thơi vuốt bụng mỉm cười của cô, giống như cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Tề Hạo mở hai chân trắng mịn của cô ra, rồi nhẹ nhàng tiến vào, đồng thời cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, dọc theo xương quai xanh lần lượt rơi xuống từng nụ hôn triu mến.

Bàn tay vỗ về chơi đùa bên hông đầy đặn, anh thích vuốt vùng bụng nhô ra của cô, trong lòng tràn ngập cảm xúc vui vẻ vì sắp làm cha, có cô phía sau anh không bao giờ là một người cô đơn nữa.

Liếm nụ hoa, triu mến hôn từ trên xuống, đầu lưỡi nóng bỏng dán chặt vào da thịt của cô, khi hôn lên bụng anh khẽ mỉm cười. Anh thật sự rất thích nàng, cũng rất mong chờ đứa con của bọn họ ra đời, thế nhưng khi một bàn tay vuốt ve hông, một tay khác cũng không rảnh rỗi mà thăm dò nơi mềm mại kia làm cô run rẩy một hồi.

"Hạo!"

"Thả lỏng một chút." Anh đã bắt đầu thở gấp, vì để cho cô an thai rất nhiều ngày qua anh không đụng tới cô.

"Bụng của em đã lớn như vậy, thật sự có thể tiếp tục sao?"

"Chỉ cần thai nhi ổn định là có thể." Lúc trước làm giấy xuất viện cho cô anh đã hỏi bác sĩ.

"Ừ, vậy anh phải dịu dàng một chút."

Anh ôm lấy tiểu bảo bối đang thở gấp không ngừng: "Phi Phi." Nhắm mắt lại cũng mỹ lệ như thế, anh thật may mắn khi được gặp cô, nếu không cả đời anh cũng sẽ không biết tạo nên cuộc sống đẹp đẽ cùng một người phụ nữ là hạnh phúc như thế nào.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô: "Bụng có thoải mái không?"

Thẩm Yên Phi chậm rãi mở mắt, lắc đầu một cái: "Hôm nay con chúng ta thật biết điều không hề kháng nghị."

"Vậy thì tốt." Anh ôm cô.

"Hạo, anh còn muốn có đứa không?" Cô biết anh vẫn chưa thỏa mãn dục vọng, vì quan tâm đến thân thể của cô cũng thật uất ức cho anh.

"Anh không muốn." Anh tâm xả khẩu phật trả lời.

"Thật ra thì." Gương mặt cô đỏ lên: "Thật ra thì anh có thể dùng sức một chút, nhanh hơn chút nữa cũng không sao, nhưng thực sự chỉ có thể nhanh một chút mà thôi đó." Nếu anh thật sự xuất toàn bộ tinh lực, không mang thai cô cũng chẳng chịu nổi.

Tề Hạo bật cười, chuyện ân ái còn có thể cò kè mặc cả?

"Anh không sao, chờ em sinh xong anh sẽ tận tình đòi lại." Anh không phải một người hổ thẹn với bản năng đàn ông của mình.

"Cái gì?" Thẩm Yên Phi bị dọa sợ đến mức ý tốt hoàn toàn biến mất.

Tề Hạo hôn một cái lên miệng nhỏ nhắn của cô, hình như anh không nên nói ý nghĩ này ra.

"Leng keng, leng keng, leng keng." Tiếng chuông cửa vang lên dồn dập, có thể thấy người khách không phải cố ý mà chính là quá mức nóng lòng.

"Hạo, anh ra mở cửa đi." Thẩm Yên Phi nhô đầu khỏi phòng bếp, rau đang xào trong nồi nên cô không đi được, cô sợ làm cháy thức ăn.

Tề Hạo nhìn vợ mình một cái, không nguyện ý đứng lên.

"Đại ca, sao chậm vậy." Vũ Lâm làm như không nhìn thấy vẻ mặt của anh, tự nhiên đi vào nhà la lên: "Đại tẩu, tôi rất đói, đói đến mức sắp chết rồi."

"Đây đây, chỉ còn một đĩa rau cải, xào rất thơm ngon." Thẩm Yên Phi ở trong phòng bếp lớn tiếng nói.

Vũ Lâm ngồi xuống chỗ mình, đại ca nói bàn ăn chỉ có hai cái ghế, cho nên anh chỉ có thể tự mình mua một chiếc ghế mang tới để chỗ này.

Tề Hạo nhìn người anh em, thật là càng lúc càng được voi đòi tiên, lúc đầu một tuần tới đây dùng cơm hai ngày, bây giờ là một tuần lễ tới đây năm ngày, lại không biết bao lâu nữa sẽ là ngày nào cũng đến.

"Có thể ăn rồi." Thẩm Yên Phi bưng ra đĩa rau cải cuối cùng.

"Đại ca, em có thể ăn không?" Vũ Lâm ngهنh ngang cười lộ ra hàm răng trắng sáng, dù nói thế nào thì đại ca còn là chủ nhân, chủ nhân chưa cho phép tốt nhất không được động vào?

"Không phải anh đã ăn rồi à?" Tề Hạo liếc người đang ngồi ở đối diện một cái, vừa nhìn thấy có đồ ăn là đã nhào tới cho vào miệng rồi còn hỏi?

"Hê hê." Vũ Lâm bỏ miếng thịt vào miệng: "Ăn ngon thật."

"Chỗ này cũng không phải là quán ăn của cậu."

"Có sao đâu? Dù gì đại tẩu rất thích nấu cơm, lại không chế có hơn một miệng ăn." Vũ Lâm cầm đũa lên.

"Nếu cơm chiên không đủ, trong nồi cơm điện còn có cơm trắng." Thẩm Yên Phi ngồi xuống.

"Đại tẩu chị thật tốt, tôi muốn sau này có thể cưới được một người hiền hậu như đại tẩu vậy, tôi cũng không cần phải ra ngoài ăn cơm." Vũ Lâm chấp tay trước ngực, lóe ánh mắt như nước đắng thương nhìn Thẩm Yên Phi.

"Ừ. . . ." Mới vừa ngồi xuống, đột nhiên Thẩm Yên Phi mắc ói, mang thai đã sáu tháng theo lý mà nói sẽ không có hiện tượng nôn nghén.

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng vợ: "Tôi cho anh thu hồi sắc mặt ghê tởm đó." Tề Hạo liếc Vũ Lâm một cái rồi dịu dàng nhìn vợ: "Có khỏe không?"

Vũ Lâm run rẩy, anh vẫn chưa quen nhìn thấy bộ dạng này của đại ca, đại tẩu toát ra hào quang của người làm mẹ, còn đại ca thì tỏa ra hào quang của người làm cha.

Ăn cơm, ăn cơm, cơm nước xong rồi đi mau.

"Uống một chút nước đã." Tề Hạo rót một chén nước.

"Em...em không sao hết." Thẩm Yên Phi đỏ mặt nói, anh không nhìn thấy Vũ Lâm không chịu nổi sao?

"Không dám nhìn thì cho đi ra ngoài." Tề Hạo cầm chén nước để ngay khế miệng vợ mình. Vũ Lâm lại run một cái, anh vội vàng cúi đầu ăn cơm, hại mắt, thật là hại mắt, đường đường là một đại ca lừng lẫy thế nhưng lại hầu hạ một người phụ nữ, đánh chết anh cũng sẽ không làm như vậy.

"Cái gì tôi cũng không nhìn thấy." Vũ Lâm kéo hết toàn bộ thức ăn đến trước mặt mình: "Đại tẩu cô từ từ uống."

"Tề Hạo." Thẩm Yên Phi thẹn thùng nhìn chồng mình.

"Vũ Lâm." Tề Hạo gằn giọng.

Vũ Lâm nhắm hai mắt rồi ngẩng đầu lên, miệng phình to đầy thức ăn một bộ mình vô tội, hôm nay anh quyết định nhắm mắt lại ăn cơm xem như không thấy gì.

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Cổ Gân Hàng Của Đại Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.